01 2011

Kasr-ı Arifan®

9 771307 790000

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

CÜBBELİ AHMET HOCA'NIN TERCEMESİYLE EHL-İ BEYT İMAMLARINDAN SEYYİD MUHAMMED ALEVÎ MÂLİKÎ HAZRETLERİ'NİN MAHDÛMU VE HALÎFESİ, SEYYİD AHMED MÂLİKÎ HAZRETLERİ'NİN "EHL-İ BEYT'İN EHL-İ SÜNNET ÎTİKĀDI" HAKKINDAKİ KONUŞMASI

ayfa 6

04 EHL-İ BEYT İMAMLARINDAN SEYYİD MUHAMMED ALEVÎ MÂLİKÎ HAZRETLERİ'NİN MAHDÛMU VE HALÎFESİ, SEYYİD AHMED MÂLİKÎ HAZRETLERİ'NİN **15. ASRIN MÜCEDDİDİ İLAN EDİLEN KUTBU'L-EKTAB MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'Nİ TEBRİK ZİYARETİ**

18 **ALİ EREN**
BAZI İLAHİYATÇILARA REDDİYELER

54 BİR SENELİK BELÂLARDAN KORUNMAK İÇİN SAFER AYININ DUALARINI, ÖZELLİKLE SON ÇARŞAMBA (2 şubat) GÜNÜNÜN VAZÎFELERİNİ İHMAL ETMEYİN!!!

Kasr-ı Ârifan Dergisi - Yıl: 4 Sayı: 40 / Ocak 2011 Fiyat: 7,-TL (KDV Dahil) - www.arifandergisi.com - ISSN: 1307-7902

EDİTÖRDEN

Bir gün gelecek seneler, aylar günler bitecek, son nefesimizi alıp veremeyeceğiz veya o nefesi verip bir daha alamayacağız. Böylece bize verilen süre dolmuş, imtihanımız bitmiş olacak. Ve Rabbimizin huzuruna çıkarılıp, şu dünya hayatında yaptıklarımızın veya yapmamız gerekirken yapmadıklarımızın hesabını vereceğiz. Ya da verebilecek miyiz?..

Öyleyse her geçen gün, her geçen sene daha kâmil, daha sâlih, ahlâken daha yüksek seciyeli bir insan olmaya çalışmalıyız. Bunun için de gözümüze, kulağımıza, kalbimize ve dilimize dikkat etmemiz lazım. Nitekim Mevla Teala bir ayeti kerimede: **"Hakkında kesin bilgi sahibi olmadığın şeyin peşine düşme! Çünkü kulak, göz ve kalp, bunların hepsi ondan sorumludur."**(İsra: 36) buyuruyor.

Demek ki tüm uzuvlarımızdan sorumluyuz. Özellikle de gözümüzden, kulağımızdan, dilimizden ve kalbimizden... Gıybet etmenin, tecessüs/kusur araştırmanın birinci derecede aletleri dil, göz ve kulak olduğu için Allah-u Teala bu organlarımıza sıkı sıkıya sahip çıkmamızı emrediyor. Âyeti kerimede kalbimizden de sorumlu olduğumuz ifade ediliyor. Çünkü gıybet sadece dil ve azalarla değil kalple, içten de yapılabilir. Kalple yapılan gıybete ise **sû-i zan/**kötü zan denir.

Kötü zan ile kastedilen; kalbe ne suretle olursa olsun gelen şeyler değil, görmeden, bilmeden bir kimsenin kötü olduğuna kalbin kesin olarak hükmetmesidir. Bu, o kimse hakkında bir nevi yargısız infazdır. "Benim zannıma göre filanca şöyle yapmıştır, böyle etmiştir" diyerek, tevil kabul etmeyen kesin bir delile dayanmaksızın, herhangi bir kimse için kötü düşünmeyi İslam yasaklamıştır.

Şunu iyi bilelim ki, bir kimse hakkında kesin malumat sahibi olmadığımız hususlarda kalbimize gelen şüpheler **şeytandandır.** Bu durumda ise bize düşen, o yalancıyı tasdik etmek değil yalanlamaktır. Çünkü **zan**, boş bir kuruntudan başka bir şey değildir. Nitekim Yüce Rabbimiz **"Şüphesiz ki zan, hakikat bakımından bir şey ifade etmez."** buyurmuştur. (Necm: 28) Öyleyse hakkında kesin bilgimiz olmayan ve bize kapalı olan tavır ve davranışların, şerre ihtimali olduğunu düşünüp **"Sû-i Zan"**da bulunmak yerine, hayra da ihtimali olduğunu düşünüp **"Hüsn-ü Zan"** etmek müslümana yakışan bir davranıştır.

Hüsn-ü zan etmekle alakalı olarak şöyle bir ibretlik hadise anlatılır:

Selefi sâlihin zamanında yaşayan ve nefis tezkiyesi için çok gayret eden bir zat vardı. Son derece alçak gönüllü, tevazu sahibiydi. Kendi nefsini herkesten daha aşağıda görür, karşılaştığı kimseler hakkında; "kim bilir bunun ne faziletleri, ne üstün meziyetleri vardır" diyerek, hüsn-ü zanda bulunur ve o kimsenin kendinden efdal olduğunu düşünürdü.

Bir akşam üzeri sahilde yürürken, baktı ki, deniz kenarındaki bir kulübenin yanında bir adamla bir kadın sofranın başında oturmuşlar yeyip içiyorlar. O zat bu durumu görünce kalbine şöyle bir düşünce geldi: "Eğer bu adam, nâmahrem olan bir kadınla beraber oturup şarap içmeseydi, benden daha üstün olurdu. Ama bunu tasvip etmem mümkün değil."

İşte o esnada denize açılmış olan bir sandal aniden devrildi. Sandalda bulunan üç kişi can havliyle: "İmdaaat yardım edin!!!"diye bağırmaya başladılar. Kulübenin yanında, kadınla beraber oturan adam imdat çığlığını duyunca derhal yardıma koştu. Ve denizin üzerinde yürüyerek boğulma tehlikesi geçiren üç kişiden, ikisini tuttuğu gibi çıkardı. Sonra, sû-i zanla hüküm verip onları hakir, kendisini ise üstün gören zata dönerek:

Öyle bakıp duracağına, birini de sen kurtar! diye bağırdı

O zat öylesine şaşırdı ki. Yabancı bir kadınla şarap içip âlem yapıyor zannettiği adam, meğer

su üstünde yürüyen keramet ehli bir Allah dostuymuş.

Daha sonra veli zat ona dedi ki:

Ey Fülan! Bilmediğin ve hakkında kesin malumat sahibi olmadığın hususlarda

şeytanın vesvesesine kanıp sû-i zanda bulunma! O yanımda gördüğün kadın benim nikâhlı karımdır. Şarap zannettiğin testide ise zemzem var. Eşimle beraber sofrayı kurmuş iftar ediyorduk.

Güzel insan olmanın, mükemmel olmanın, adam gibi adam olmanın yolu hüsn-ü zan'dan, insanlar hakkında güzel şeyler düşünebilmekten geçmektedir. Nitekim Mustafa İsmet Garibullah (Kuddise Sirruhu) Risale-i Kudsiyyesinde:

"İbâde hüsnü zan et ol mükemmel, Aziz gör aybını olma echel/ Kullara hüsn-ü zan et mükemmel ol. Kendini ayıbını gör cahil olma, buyurmuştur.

Rabbim cümlemize bunu becermek nasip eylesin.

Fî Emânillah!

Mustafa Özşimşekler
mustafaozsimsekler@arifandergisi.com

YENİ

CÜBBELİ AHMET HOCA

Bir Senelik Belâ ve
Uğursuzluklardan Kurtulmak İçin
Her Çarşamba Günü
Özellikle

SAFER AYINDA
OKUNACAK DUALAR

ve
Çarşamba Gününün Uğursuzluk Özelliği

TEL: 0212 444 18 10

06

AHMET MAHMUT ÜNLÜ
CÜBBELİ AHMET HOCA'NIN TERCEMESİYLE EHL-İ BEYT İMAMLARINDAN SEYYİD MUHAMMED ALEVÎ MÂLİKÎ HAZRETLERİ'NİN MAHDÛMU VE HALÎFESİ, SEYYİD AHMED MÂLİKÎ HAZRETLERİ'NİN "EHL-İ BEYT'İN EHL-İ SÜNNET ÎTİKÂDI" HAKKINDAKİ KONUŞMASI

14

MEHMET TALU
GELEN HABERİ
MUTLAKA ARAŞTIRMAK LAZIMDIR!

18

ALİ EREN
İLÂHİYATÇILAR
RESM-İ GEÇİDİ...

22

ALİ KARA
CENNET
EBEDİDİR

Arifan

Ocak 2011
Yıl 4 Sayı 40
ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi
Barış SEZEK

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Genel Koordinatör
Fatih ARAZ

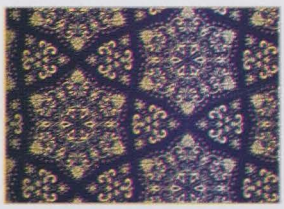
28

MEHMET PAKSU
PEYGAMBERİMİZİN AFFI VE BAĞIŞLAMASI

34

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
ÖYLE BİR GEÇER ÖMÜR Kİ...

38

ADEM ŞENER
HASED (KISKANÇLIK)

42

YAVUZ BAHADIROĞLU
BAŞARIYA ULAŞMADA MİMAR SİNAN ÖRNEĞİ

46

SALİH MEMİŞOĞLU
BÜYÜ VE CİN

68

CÜBBELİ AHMET HOCA
FIKHİ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

54 **AHMET MAHMUT ÜNLÜ** DUALAR VE ZİKİRLER

Görsel Tasarım
Fatih ARAZ

Muhasebe Müdürü
Mustafa YARTAŞI

Temsilci Sorumlusu
Şahap GÜLKAN

Abone Dağıtım
Murat ERDOĞAN

Adres
Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8
(Halk Ekmek Fabrikası Yanı) Eyüp/İST.

Tel: 0212 444 18 10
Faks: 0212 534 43 75
www.arifandergisi.com
bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü
Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri
Milsan 2010

*Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
72,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
72,- Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları
Bank Asya (Fatih Şb.)
TL IBAN: TR830020800022023097800001
EUR IBAN: TR290020800022023097800003
USD IBAN: TR560020800022023097800002

Posta Çeki
Bütün PTT şubelerinden 22-2309780-1 Nolu Bank Asya hesabına hiç bir kesinti olmadan abonelik ücretlerinizi yatırabilirsiniz

EHL-İ BEYT İMAMLARINDAN SEYYİD MUHAMMED ALEVÎ MÂLİKÎ HAZRETLERİ'NİN MAHDÛMU VE HALÎFESİ, SEYYİD AHMED MÂLİKÎ HAZRETLERİ'NİN 15. ASRIN MÜCEDDİDİ İLAN EDİLEN KUTBU'L-EKTAB MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'Nİ TEBRİK ZİYARETİ

Ehl-i Beyt İmamlarından Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri'nin mahdûmu ve halîfesi, Seyyid Ahmed Mâlikî Hazretleri 15. asrın Müceddidi ilan edilen Kutbu'l-Ektab Mahmud Efendi Hazretleri'ni tebrik ziyareti yapmak ve Nevşehir havalisinde bulunan babasının ihvanını ziyaret etmek üzere İstanbulumuzu geçen ay teşrif ettiler.

Babası Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri gibi Cübbeli Ahmet Hoca'nın evinde misafir kalmayı tercih eden Seyyid Ahmed Mâlikî Hazretleri gelir gelmez:

"Mahmud Efendi Hazretleri'ne takdim edilen ödül merasimi ve zât-ı âlîlerinin 15. asrın müceddidi ilan edilmesi İslam âleminde özellikle Arap dünyasında çok büyük yankı uyandırdı fakat bize davet ulaşmadığı için biz bu merasime katılmaktan mahrum olduk, biz imkan bulamadığımız için katılamadığımızdan dolayı bu kadar hayıflanıyorsak, imkanı olup da bu haflede bulunmayanlar ne kadar mahrumdurlar! O halde 5 dakikalığına da olsa bir müsade alabilirsek o yüce kutbu ziyaret edelim, himmet ve dualarını talep edelim" diye Cübbeli Ahmet Hoca'ya bu isteğini arz etti. Mahmud Efendi Hazretleri'nin sadık hâdimi ve muhterem bacanağı Muhammed Keskin Hocaefendiyle yapılan görüşme neticesinde Efendi Hazretlerimizin kendisini beklediği haberi ulaşınca yanında bulunan talebeleriyle birlikte Efendi Hazretleri'mizin hâne-i saadetlerine ulaşıldı.

Efendi Hazretleri kendisini güleç bir yüzle ve hoş bir kabulle karşıladıktan sonra Seyyid Ahmed Mâlikî Mahmud Efendi Hazretleri'ne, bu sene hac yaptıktan sonra hemen Türkiye'ye geldiğini ve bir iki gün içerisinde Nevşehir'e gidip babasının ihvanını ziyaret edeceğini, bir hafta kadar orada kaldıktan sonra tekrar İstanbul'a döneceğini arz etti ve akabinde: ***"Muhterem Efendim! Bana 25 yaşında bu şeyhlik makamı tevdi edildi, babamın vefatından sonra yüküm çok ağır oldu. Ne olur maddi ve manevi fetihler nasip olsun diye bana himmet ve dua buyurun ve bu niyetle üzerime bir Fâtiha-i Şerîfe okuyun"*** diye istekte bulundu.

Mahmud Efendi Hazretleri de onun bu talebi üzerine kendisine himmet ve duada bulunacağını söz verdi, sonra bir Fâtiha-i Şerîfe okuyarak üzerine üfledi. Bu sırada Muhammed Keskin Hocaefendi'nin aklına Efendi Hazretlerimizin Seyyid Hazretlerine teveccühte bulunması fikri geldi. Senelerdir alın alına dayanarak yapılan bu Nakşî teveccühünü kimseye yapmamış olan Üstadımız Hacı Mahmud Efendi Hazretleri bu teklifi kabul ederek mubarek alnını Seyyid Ahmet Efendi'nin alnına yasladı ve kendisine birkaç dakikalık teveccühte bulundu.

Âlemleri sarsacak ve dağları ortadan kaldıracak kadar güçlü olan Nakşî Meşayıhına ait bu teveccühe mazhar olan Seyyid Ahmed Mâlikî, Büyük Ğavs Mahmud Efendi Hazretleri'nin ziyaretinden bütün dertlerinden kurtulmuş, ağır yükleri üzerinden kalkmış ve eşsiz feyizler içerisinde müsteğrak olmuş bir vaziyette ayrıldı.

Allâh-u Zülcelâl Hazretleri cümlemize yüce şeyhimiz Mahmud Efendi Hazretleri'nin zâhirî ve bâtinî teveccühlerini nasip eylesin, himmetlerini üzerimizde her daim daim eylesin. Amin!

EHL-İ BEYT İMAMLARINDAN SEYYİD MUHAMMED ALEVÎ MÂLİKÎ HAZRETLERİ'NİN VEFATI ÜZERİNE KUTBU'L-EKTAB MAHMUD EFENDİ HAZRETELERİ'NİN TAZİYE MEKTUBU

Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri'nin Mahmud Efendi Hazretleri ile Vefatından Evvel 2004 Senesinde Son Görüşmesi

Mahmud Efendi Hazretleri Seyyid Ahmed Mâlikî Hazretleri'nin babası olan büyük Ehl-i Beyt İmamı, Vehhabilere karşı Ehl-i Sünnet'in kalesi ve Ehl-i Tasavvufun yenilmez savunucusu olan Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri'ni çok sever ve kendisini kutublardan kabul ederek ona çok tazimde bulunurdu, hatta bir kere İstanbul'a gelecekleri haberini aldığında: ***"Aman çok dikkat edelim, bu büyük zatı iyi ağırlayalım ve memnun edelim"*** diye bu tazimini açığa vurmuştu.

Vefatından önce 2004 yılının Haziran ayında vefat edeceğini bilir gibi eski dostlarını ziyarete çıkan Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri İstanbul'a geldiğinde 10 gün kadar Mahmud Efendi Hazretleri'nin kendine has odasında misafir olmuş ve Cübbeli Ahmet Hoca'ya:

"Ben âlemleri dolaştım, birçok âlimle tanıştım, babam Alevî Mâlikî Hazretleri'nin yanında yıllarca Hac ve Umre için Mekke'ye gelen bunca ulemâ ve evliyâ gördüm fakat ilmi, fazileti ve talebeleri bu kadar fazla olup da kendini bu derece gizleyebilen ve tevazuda zirveye ulaşan Mahmud Efendi Hazretleri gibi bir zat daha görmedim." diye itirafta bulunmuştu.

Bu ziyareti esnasında bir işrak sonrası Mahmud Efendi Hazretleri'nin odasında kaylûle yapan Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri uykusundan uyanır uyanmaz yanındakilere:

"Bana bu uykumda bir müjde geldi, Mahmud Efendi Hazretleri'nin ömrüne uzatma yapıldı. Şeyh Efendi 90 yaşını geçecek ve Hazreti Mehdî'nin öncülerinden olacak, ona ordu hazırlayacak, Allah-u Teala onun hayatı ile ümmeti faydalandırsın." diye beyanda bulunmuştu ki Cübbeli Ahmet Hoca'da bu hadisenin yakın şahitlerindendir.

Mahmud Efendi Hazretleri'nden ayrılırken ağlamaklı bir hale bürünen Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri bu ziyaretten birkaç ay sonra Ramazân-ı Şerîf ayının 15. gecesi şekerinin 700 lere kadar çıkması sebebiyle Mekke-i Mükerreme'de zikir ve dua üzere vefat etti. Harem-i Şerîf'de yüzbinlerce insanın iştirakı ile kılınan cenaze namazının ardından onbinlerin katılımıyla Cennetü'l-Mâlâ'da her akşam ziyaret etmeden uyuyamadığı büyük nenesi Hadîce Validemizin yakınına, babası Seyyid Alevî Mâlikî ve dedesi Seyyid Abbas Mâlikî hazarâtının yanına defnedildi.

Bu haberle sarsılan Mahmud Efendi Hazretleri kardeşi Abbas Mâlikî ile oğlu Seyyid Ahmed Mâlikî Hazretleri'ne göndermiş olduğu Arapça taziye mektubunda: ***"Babanızın vefat haberi bizi çok müteessir etmiştir, fakat manevi keşifte zuhur ettiği üzere onu Rasûlullâh*** *(Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)*, ***Ehl-i Beyt İmamları, sahabenin büyükleri, tarikat kurucuları olan Meşayıh hazarâtı karşılamış ve defnine dört mezhep müctehidi ile melekler iştirak etmiştir. Mezhep İmamları: 'Biz onu karşılamakla emrolunduk, zira ümmetin bozulduğu bu zamanda sünneti ihya ve sapık fırkaları reddetme hususunda Mekke hareminde o büyük bir cihad yaptı. Bu nedenle kendisine Peygamberlerin ve Şehitlerin imreneceği bir makam verildi.' dediler. Defn esnasında zuhur eden büyük Sahabi Ebû Eyyûb el-Ensâri de: 'Seyyid Muhammed İstanbul'dan ayrılırken beni ziyaret etti. Onun veliler içerisinde mertebesi çok büyük bir kutupluk makamıydı' dedi. Gerçekten de: 'Her kim ilim tahsil eder, amel eder ve öğretirse göklerin melekûtunda o kişi 'büyük adam' olarak anılır' hadîs-i şerîfinde vârid olduğu üzere babanız Arap aleminin en büyüğü seçilmiş, cenazesine katılanlar bağışlanmış ve bizimle arasında olan özel muhabbetten dolayı kendisine hususi bir makam ihsan buyrulmuştur." Babanız gibi büyük bir şahsiyet hakkında bu gibi keşifler garibsenecek şeyler değildir"*** diye ifade buyurmuş bu mektup da Mahmud Efendi Hazretleri'nin yüce keşfinin ve manevi kuşatmasının en büyük göstergelerindendir.

Allah-u Teala cümlemizi dünyada bu dostlarının himmetlerinden, ahirette de şefaatlerinden mahrum eylemesin ve bütün dünya evliyasının reis kabul ettiği Mahmud Efendi Hazretleri gibi yüce bir zatın kıymetini bilmeyi bizlere nasip eylesin, kıymetini bilmekten aciz olanlara da en azından insaf nasip eylesin. Amin!

CÜBBELİ AHMET HOCA'NIN TERCEMESİYLE EHL-İ BEYT İMAMLARINDAN SEYYİD MUHAMMED ALEVÎ MÂLİKÎ HAZRETLERİ'NİN MAHDÛMU VE HALÎFESİ, SEYYİD AHMED MÂLİKÎ HAZRETLERİ'NİN "EHL-İ BEYT'İN EHL-İ SÜNNET İTİKÂDI" HAKKINDAKİ KONUŞMASI

Mekke-i Mükerreme'den misafirimiz **Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri**'nin oğlu **Seyyid Ahmet Mâlikî Hazretleri** geldi. Hem oğludur hem halifesidir. Mekke-i Mükerreme'den misafirlerimiz, onun da talebeleri yanında. Mekke'den **Mâcit Efendi Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in medhiyesi hakkında bir kaside okuyacak inşâallâh. Onu dinleyelim bereket olsun. (Kasîde okundu.)

Siz Şifâ-i Şerîf derslerine devam ediyorsunuz, **Allâh-u Teʿâlâ** da size **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in torununu gönderdi. **Allâh** size çok ecir ve derece verecek inşâallâh. Bu mübarek **Seyyid Ahmet Efendi Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in 37. torunudur. 36. torunu babası idi. Bu mübarek silsile **Hazreti Hasen Efendimiz** *(Radıyallâhu Anh)*dan geliyorlar.

Bunları sevmek dinimizdir, imanımızdır, bize farzdır. **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: **"Çocuklarınızı Ehl-i Beyt sevgisi üzerine yetiştirin"** buyurdu. Onun için bugün sevinçliyiz, ferahlıyız, mutluyuz, memnunuz. **Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri**'nin bereketleri aramızdadır, parçası aramızdadır. Bu itibarla o mübarek zat bizlere değer verirdi, ikram ederdi, iltifat ederdi. **Efendi Hazretlerimiz**e, bu cemaatlere çok ilgisi, alâkası vardı. Kıymetli oğlu ve halifesi de bu ilgiyi, alâkayı sürdürmektedir. **Allâh-u Teʿâlâ** kendisini nazarlardan muhafaza etsin. Daha uzun ömürlerle babasının yolunu yaşatmasını nasip eylesin, âfet ve şerlerden emin eylesin. Bizleri de onları sevmeye muvaffak etsin. Bu sevgiyle öldürüp, mahşere haşretsin. Âmîn!

Şimdi vakit de çok uzun değil, biliyorsunuz namazlar peş peşedir, günlerin en kısa zamanındayız. Bu vesîle ile kâinatın Efendisi **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in bir torunuyla, bir seyyid, bir hâfız, bir âlim, bir şeyh efendi ile beraber bulunmaktayız. Bundan dolayı bu vaktimiz, bu saatimiz mübarektir, hayırlara vesîledir inşâallâh.

Çok büyük bereketlere vesile olacaktır. Biz şimdi sözü ona bırakacağız, onun size **Mevlâ**'nın ilham ettiklerinden, bildirmek istediklerinden anlattıklarından tercüme etmeye çalışacağız. **Allâh**'ım istifade nasip eylesin. Siz de sevgiyle muhabbetle hem yüzüne bakarsınız, hem sözlerini dinleyip anlamaya çalışırsınız. **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e sevginiz tazelenir inşâallâh. İmanınızın nuru artar inşâallâh.

KONUŞMA TERCÜMESİ:

En başta bir hamd-ü senâ ile başladı. **Allâh**'ın hazinelerini nur dolduracak, ve bütün Müslümanlara sıkıntılarının, belaların açılmasına sebep olacak salât-ü selamlarla **Allâh-u Teʿâlâ Habîbi**ne salât-ü selâm eylesin. Âmîn!

Ondan sonra **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in bereketiyle bu içtimâlarımız, birlikteliklerimiz hâsıl oldu. **Allâh-u Teʿâlâ** bu ümmetin kalplerini onun getirdiği din ile birleştirdi, kaynaştırdı. **Allâh-u Teʿâlâ** âyet-i kerîmede **Habîbi**ne: "Dünyadaki her şey, altın, mücevher olsa, hepsini versen harcasan kalpleri bir araya getiremezler" buyurdu.

Lâkin **Allâh-u Teʿâlâ** Müslümanların kalplerini bir araya getirdi ve ırklarımız farklı, dillerimiz farklı, örflerimiz farklı olmakla beraber **Kâinatın Efendisi** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* in getirdiği İslâm din kardeşliği sebebiyle bütün bereketler, faziletler **Muhammed Mustafa** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*den geldi. **Allâh** bizi kardeş etti, dost etti ve bu toplanmalara **Habîbi** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*i vesîle etti.

*(Babası **Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri** ile de genç yaşında gelmişti, yine bizde kalmışlardı. 15 seneden fazla var. Külliyeye de gelmişti **Seyyid Mâlikî Hazretleri**.)*

O zaman da geliyorduk. Onun ardından da gelmeye devam ediyoruz. Geçen bir iki sene evvel de gelmiştik. Hep derdimiz din, onun için geliyoruz. Bütün bu seferlerimiz, yolculuklarımız, babamızın da bize öğrettiği üzere **Allâh** içindir, ticaret derdimiz yok, maddi menfaat beklentimiz yok, sırf **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in ve Hazreti Kur'ân'ın teşvik ettiği "**Allâh** için bir araya gelmek, **Allâh** için kaynaşmak, **Allâh** için buluşmak, görüşmek." Bunu sürdürüyoruz. Bu tabi İslam'ın, Müslümanların, hayırda dâim olduğuna delildir. Müslümanlar elhamdülillâh, bugün de yine hayır üzeredirler.

Bu kadar düşmana rağmen, İslam'ın Müslümanların kaynaşmasını bozmak isteyenlere rağmen, **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in yolu yaşıyor elhamdülillâh. Bu sizin sevginiz. Sizi **Allâh** için seviyoruz. Bu sevgiyle, muhabbetle kardeş biliyoruz. İslam kardeşliğiyle birbirini arayıp soruyoruz ve buna devam ediyoruz. Ben din kardeşlerimle, **Allâh** yolundaki ihvan ile kavuşmayı çok severim. Çünkü **Allâh** yolunda Müslümanların bir araya gelmesi, birbiriyle buluşması çok faydalar ihtiva eder. Sizin sevginiz bizim kalbimizde yer etmiştir. Ellerden parmaklar çıktığı gibi, ellerde parmaklar bittiği gibi kalplerde de siz Müslüman kardeşlerin sevgisi yerleşmiştir.

Şimdi bizi birleştiren nedir? Bir araya getiren nedir? Renk midir, ırk mıdır, dil midir, devlet midir? Yani hepimiz farklı milletlerdeniz. Lisanlarımız farklı, yaşadığımız vatandaşı olduğumuz ülkeler farklı, nice milletler aynı dili konuşuyor, ne kadar iltihak, ittifaklar yapıyorlar. Yine de savaşlar durmuyor, aralarında birbirini boğazlıyorlar. Ama bizi bir araya getiren Kelime-i Tevhid'tir. **Allâh** yolunda kardeşliktir.

*(Kendisi hacc yaptı, hacdan döndü geldi. Taze olarak, günahsız şekilde, haccı bitirmişler elhamdülillâh. Bizim içinde istiğfar edecek, günahlarımızın affı için inşâallâh. Sonunda dua isteyeceğiz. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): "Hacılardan af, istiğfar duası isteyin" buyuruyor.)*

Hacdan evvel babamın evinde toplandık.

*(**Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri**'nin mamur evinde, Rusayfe'de. Tabi biz Efendi Hazretlerimizle hep oraya giderdik. Dünyanın her tarafından âlimler oraya gelirler. Tabi **Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri**'nin evi çok, medreseleri var, evinin içinde çok geniş binlerce metre arazi var, kaç dönüm.)*

Bütün oradaki menfaatlere, Mekke-i Mükerreme'de, Harem'deki menfaatlere şâhit olmak için bütün her şeyin meyvası Mekke'ye toplanır. Âlimler de Mekke'ye toplanır. Velîler de Mekke'ye toplanır.

(Bu mübareklerin evinde ocağında binlerce, on binlerce insanlar bir araya gelir. Her renkten insan. Orada da hacdan evvel çok büyük içtima olur. En son hafta bütün Medîne, her yer gelir. Bütün dünya âlimleri, velîleri toplanıyor.)

Orada da, burada da bütün mesele, her yerde bizi bir araya getiren Kelime-i Tevhid'tir. Lâ ilâhe illâllah, Muhammedün Rasûlüllâh. Bu kelime bizi cem etmektedir.

Bu birliği ilk kuran, bu ümmetin efendisi **Muhammed Mustafa** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*dir. Medîne-i Münevvere'ye geldiği zaman, biliyorsunuz cahiliye devrindeki Arapların, ırkçılık taassubunu, efdaliyyet iddiasını, kölelere yaptıkları tutumlarını, muamelelerini... Zencilere, Habeşlilere yapılan hakaretleri. **Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* Medîne'de İslâm Devleti'ni kurduğu vakitte, Arabı, Acemi bir oldu. "**Selmân-ı Fârisî** *(Radıyallâhu Anh)* benim özel Ehli Beytim'dendir" diye ilan etti **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*. Evs Kabîlesi, Hazrec Kabîlesi, 120 senelik kan davalılardı, savaştaydılar. Hepsini iman yaygısı üzerine İslâm döşeği üzerine bir araya getirdi. Bütün farkları, fârikaları ortadan kaldırdı ve **Allâh**'ın dininde kalpleri birleştirdi.

Bize hacdan evvel çok ziyaretçiler geliyor. Devamlı, akın akın, her akşam akın olur.

(Yani yüzlerce, dünyanın bütün âlimleri bu ocağa gelirler. Bunların ocağı Ehl-i Beyt ocağı, Mekke'de. Biz de haccı bitirdik, tabi hacdan sonra da insanlar akın akın geliyorlar.)

Onlardan da özür diledik. Size olan şevkimiz, Türkiye'de kardeşlerimize olan aşkımız arttı.

*(Nevşehir'e gidecek. Orada **Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri'nin** çok ihvanı, çok cemaatleri var. Anadolu'da sevenleri var.)*

Bu zaman uzayınca, onlardan da özür dileyip aceleyle, sizlerle **Allâh** rızası için buluşmaya, sohbetleşmeye, dertleşmeye geldik.

Mekke'den selamlar getirdik. Orada medreseler var, talebelerimiz var. Hacca gelen bütün dünya İslam âleminin âlimleri, bizim Türkiye'ye geleceğimizi duydular. Onlar da hep: "Yolumuz bir" diyor. Ehl-i Sünnet ve'l-cemaat üzere, tasavvuf üzere, İslâmiyet'i doğru anlayıp, anlatmak yolunda aynı hedefleri taşıyoruz. Aynı hizmetleri dünyanın her tarafında yaymaya çalışıyoruz. Onun için sizi çok seviyoruz. Oradan da size selamlar var. Hepsi sizi çok seviyorlar. "Bu usul üzere, bu meşrep üzere biriz, beraberiz" diyorlar.

Allâhımız bir, kitabımız bir, Peygamberimiz bir, kıblemiz bir.

İtikadımıza gelince; **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e çok hürmet ediyoruz. Ona tâzim ediyoruz, saygı duyuyoruz ve **Kâinatın Efendisi** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* i kutsal kabul ediyoruz.

Sahâbe-i Kirâm'ın hepsine tâzim ediyoruz. Onlara değer veriyoruz, hürmet ediyoruz, sahabeden bir tanesinin bile en ufak kıymetini düşürecek hiçbir şeyi kabul etmiyoruz.

Tâbi'îni seviyoruz. Sahâbeyi gören tabakayı seviyoruz. Hayır üzere onlara ilhak olmayı diliyoruz. Sahabenin hepsini seviyoruz. Bir tanesine bile noksanlık getirecek sözden kaçınıyoruz.

*(Bakın işte Ehl-i Beyt'in imamı burada. Bir de uyduruyorlar "Ehl-i Beyt Mezhebi sahabenin aleyhine" diye. İşte Ehl-i Beyt'in imamlarından bir imamdır. Kendisi **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in torunudur.)*

Bizde özellik var. Bu özellik, **Allâh** bize öyle bir hal vermiş ki, **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*i sevmekle beraber, Sahâbe-i Kirâm'ı da seviyoruz, Ehl-i Beyt'i de seviyoruz. Şimdi bir kısmı "Ehl-i Beyt'i seviyoruz" diyorlar, biliyorsunuz. Ama Ehl-i Beyt'i severken, sahâbeye kâfir diyecek kadar, sahâbeye hakaret edecek kadar ileri gidiyorlar. Bize **Allâh** öyle bir özellik vermiş ki, hem Ehl-i Beyt sevgisi, hem sahâbe sevgisi. Bu bir arada tam Ehl-i Sünnet oluyor.

Yani bütün nurları **Allâh** bizde toplamıştır. Kimisi Ehl-i Beyt'i seviyor, sahabenin kıymetini inkâr ediyor. Kimisi sahabeye değer verirken, Ehl-i Beyt'e değer vermiyor. Bu ikisini bir arada kabul etmek bize nasib oluyor. Hak bundan ibarettir, haktan sonrası sapıklıktan ibarettir.

Velîleri seviyoruz, **Allâh** dostlarını seviyoruz, sâlih kulları seviyoruz. Onların yüzü suyu hürmetine **Allâh**'tan istiyoruz.

*(Bak yine bu hafta televizyonda **Aziz Bayındır** meselesi oldu. "Yüzü suyu hürmetine meselesi şirktir" diyor. İşte bu zat ocaktan geliyor. Mekke'nin ocağından, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in ocağından. Bütün babaları Ehl-i Beyt, ulemâ bu zat.)*

Onların yüzü suyu hürmetine, onları vesîle yaparak, onların aracılığıyla, **Allâh**'tan niyaz ediyoruz. Onlar **Allâh**'a verdikleri sözde sadık olan, doğru ve samimi olan dostlardır.

Yolumuz Kur'ân, Sünnet yoludur. Yolumuz, hidayet rehberimiz sahâbenin, ulemânın, selef-i sâlihînin, büyüklerimizin takip ettiği yoldur.

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in usûlü üzere kitap telif etmiş büyüklerin kitaplarına değer veriyoruz. O kitapları yazan zatlara da çok değer veriyoruz. Onlar büyük fakihler, büyük imamlar. **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in yolunu yaşattılar. Bize ulaştırdılar. İşte **Buhârî**'ler, **Müslim**'ler. Şimdi bu kaynaklara itibar edilmemeye başlandı. **Allâh** muhafaza etsin. Âmîn!

Âyetten, hadisten fıkıh içtihat edip, bu ümmete dinini öğreten, helali, haramı bildiren dört mezhep imamına uyuyoruz. Dört mezhebin dışına çıkmıyoruz. Bizim görüşümüz dört mezhep üzerine. Onlara tabi olmak. Çünkü onlar **Allâh** için çalıştılar, gayret ettiler, her şeylerini feda ettiler. Kur'ân'dan sünnetten, bizim anlayacağımız şekilde bize din emanet ettiler. Dört mezhebe bağlılık şart. Yani dört mezhep, bütün ümmetin kabul ettiğidir. Çünkü evvelce çok vardı fakat dört mezhep üzere yerleşti, bize kadar intikal etti. Dünyada mezhepleri yayılan sadece dört mezhep kaldı. Onların her biri de diğerine hürmet eder. Yani **Şâfi'î Hanefî**'ye, **Hanefî Şâfi'î**'ye.

Hatta birbirlerinden ilim öğrenmişlerdir. Onlar birbirlerine saygı duymuşlardır. Birbirlerini ziyaret etmişlerdir. Hayatlarında, vefatlarından sonra kabirlerini ziyaret etmişlerdir. Bu hareketleriyle, tavırlarıyla sanki bize şunu göstermişlerdir; "Bu yolları kuran, mezhepleri tesis edenler biziz. Biz birbirimize bu kadar hürmet ediyoruz, saygı gösteriyoruz. Sakın bizden sonra gelenler, birbirinizin değerini, şerefini zedeleyecek şeyler yapmayın. Bizim yolumuzda gidin. Birbirine saygı üzere olun."

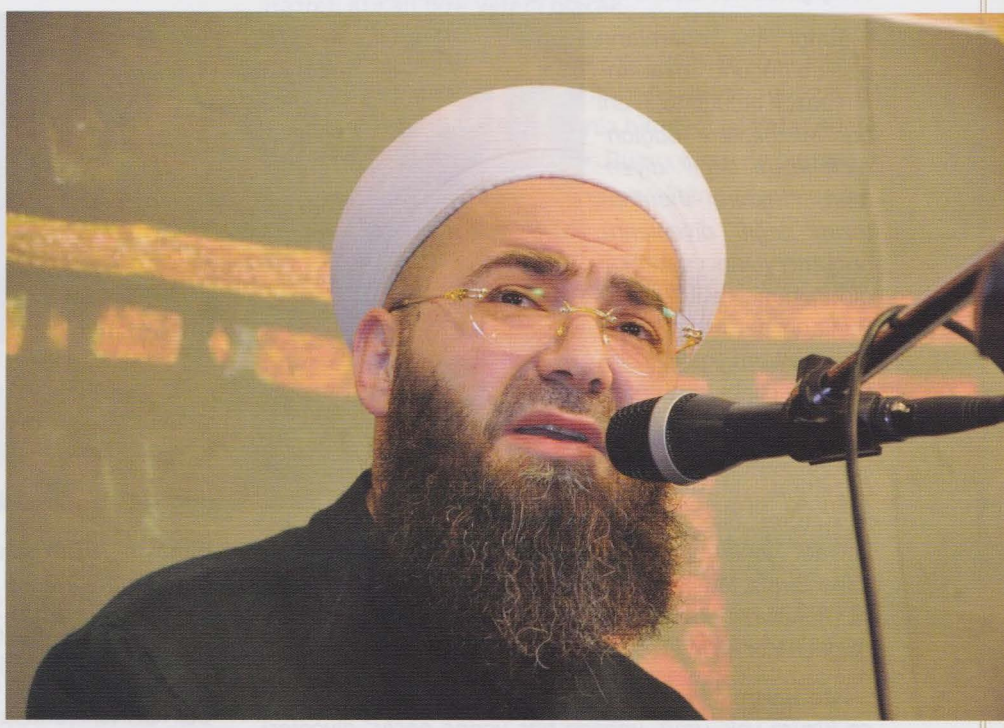
Yani **Allâh**'a ibadet yapılacağı zaman, ibadet o büyük müctehidlerin Kur'ân'dan, sünnetten anladıklarına göre yapılacak. Yoksa sen kendi kafana göre **Allâh**'a nasıl ibadet edeceksin?!

(Şimdi "Şeytan taşlamak yok" diyor mesela. "O yok, bu yok" diyorlar. Şimdi bu müçtehitleri bırakırsan, böyle olur.)

Şimdi bu zamanda bu adamlar ne yapmak istiyorlar, ne demek istiyorlar? Bu yanlış fetva verenler. "Mezhep lazım değil, müçtehitlere uymak lazım değil" diyenler. Bunlar kendi kafalarından din mi çıkaracaklar?! Bize âyetten, hadisten fetva çıkaracak ilimleri var mıdır?! Yoktur. Ee bu zamanda zaten böyle bir vasıf kimsede kalmamıştır. Çok zor bir iştir. Normal bir Müslüman ne yapacak? Onun için bütün âlimler diyorlar ki: "Sıradan bir Müslüman yani dinini yaşamak isteyen herkes mutlaka dört mezhepten birini seçmeli ve onu imam olarak bilmeli, ona göre amel etmelidir."

Onlar çok gayret ettiler. Gece gündüz bütün akıllarını fikirlerini bu işe vererek, hakkı anlamaya, **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in tatbikatını anlamaya ve milleti o yöne yönlendirmeye çok büyük gayret ettiler. Şimdi "Bunlara uymak lazım değil" diyen insan sanki bu zatların **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in yolunda olmadıklarını ve **Kâinatın Efendisi** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* in sünnetini aramadıklarını îhâm etmiş oluyor ve bu büyüklere iftira atmış oluyor.

Kısaca bizim itikadımız evvela **Allâh** hakkında nelere inanmamız lazım, neleri düşünmemiz caiz, neleri düşünmemiz caiz değil. **Allâh**'ın vasıfları hakkında, sonra **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in hakkı hürmeti, onun hakkında nasıl itikad etmemiz, sahâbenin durumu, sahabe hakkındaki görüşümüz, tâbi'în hakkında, **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in fazîleti hakkında, müçtehitlerin vazifeleri, müçtehitlerin önemi, mezheplere bağlılık, bunları iyi bilmemiz lazım ve bu itikattan ayrılmamamız lazım. Dar vakitte biz size kısaca, itikadımız olarak bunları nakletmekteyiz.

İşte itikadımız, yolumuz budur. **Kâinatın Efendisi** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in bu yolu budur. Sahâbe *(Radıyallâhu Anhüm)* bu yoldan gitmiştir. Ondan sonra tâbi'în, ulemâ, müçtehitler bu yolu beyan etmiştir. Bu yoldan ayrılan cehennemdedir, ateştedir. Hadisi şerif sahihtedir. Her gün her rekatta okuduğumuz, "Dosdoğru yola bizi ilet" diye dua ettiğimiz yol bundan ibarettir. **Allâh** bu yoldan ayrılmaktan muhafaza etsin.

(Sünnet yolu, cemaat yolu, biz sizi zaten devamlı bu yola teşvik etmekteyiz, tabi bu büyüklerin de bereketi. Bunların nefesleri, bunların da büyük mânevî desteklerini şu anda almaktayız.)

Hak bellidir. Hakkın ehli çoktur. Sevâd-ı E'zam, en büyük karaltı kalabalık daima Ehl-i Sünnet'in olmuştur. Amma velakin bugünlerde bu zamanlarda batıl ehli de çoğalmıştır. Yani bâtıl ehlinin olduğunu kabul etmek lazım. Bazılarının itikadı bozuktur, amelleri bozuktur. Bu kişiler maalesef şu anda sözleri dinlenen, internette görüşleri yayılan, yazıları okunan, İslâmî medyada, basında, yayında bunlara yer verilen kimseler haline gelmişlerdir. Kalbinde zafiyet olan, ruhlarında zafiyet olan gençler, yeni yetmeler, bunlardan etkilenmektedir. Bundan dolayı büyük sıkıntı yaşanmaktadır.

Haktan ayrılan ancak helak olanlardır. Amma velakin bizim çok gayret etmemiz lazım. Bakın sizin aranızda **Cübbeli Hoca** gibi Ehl-i Sünnet âlimleri var. Bu Ehl-i Sünnet âlimlerinin görüşleri üzere doğruyu iyi kavramak lazım, sohbetleri iyi dinlemek lazım. Sonra bu hak olan görüşleri yaymak lazım. Bildirmek lazım. İnşaallâh yakın bir zamanda bu karanlıklar ortadan kalkacak, batılın mumu sönecek. Bu yanlış itikadı ve yanlış fıkhı aşılamaya çalışanların görüşleri itibarsız olacak. Ama bunun için sizlerin bizim bu gibi yaptığımız konuşma ve toplantıların ışığında her tarafa tebliğ yapmanız lazım.

Şimdi bu adamların pislik olduğunu, itikatlarının bozuk olduğunu, *(yani bu "Mezheplere bağlanmak lazım değil" diyenlerin, "Kadere inanmak lazım değil" diyenlerin)*, bunların yalancı sahtekar olduğunun delili nedir? Bunların derdi din değildir. Bunların gayesi insanların ıslahı, düzelmesi değildir. Bunlar Müslümanları, gençleri nasıl düzeltiriz, Müslümanları kültürel, ekonomik ve iktisâdî yönlerden nasıl yüceltiriz, Müslümanları nasıl kalkındırırız, Müslümanların eşlerini çoluk çocuklarını nasıl muhafaza ederiz gibi konuları tartışmazlar. Bunların işi gücü Kur'ân'ın etrafında şüpheler uyandırmaktır.

İşte bakın, *("Haccı istediğin zaman yapsan olur, hacca lüzum yok, umre yapsan hac yerine geçer" diyenler)* **Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in hanımları hakkında, **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ve sahabe hakkında ileri geri konuşanlar var, böyle işleri güçleri şüpheler sokmak, vesveselerle milletin kafasını karıştırmak, bunların derdi şeytana hizmet etmektir. Çünkü şeytanın bir programı vardır.

Şeytan **Allâh**'a yemin ediyor. **"Önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından, her cihetten bunlara yaklaşacağım** *(itikatlarını bozacağım, yoldan çıkaracağım, yanlış fetvalar veren adamlarla karşılaştıracağım)***, ekseriyetini sana şükredenler olarak bulamayacaksın"** diyor **Allâh**'a. Bunlar şeytanın programını uygulayan sahtekârlardır. Onun için işleri güçleri, bize intikal etmiş 1400 senelik dinimizi nasıl değiştirebiliriz diye o din etrafında şüpheler çıkartmaktır.

(Görüyorsunuz, yok teravih 8 rekat, yok şu kılınmaz, yok buna lüzum yok. Her dakika bir şey çıkarıyorlar, hayız kadın namaz kılacakmış vs. Bütün bunlar Ehl-i Sünnet'in, cumhurun görüşüne zıt olan şeyler, şeytana hizmetler.)

Nasıl ki şeytanın taraftarları var. Bunların da borazancı başları var, borazanları var. **Allâh**'ın taraftarları da var. Hakkın taraftarları da var. **Allâh** mutlaka bunları mensur, muzaffer edecektir. **Rabb**imiz mutlaka bunları galip edecektir. Bundan dolayıdır ki şeytan çalışıyor, **Allâh**'ın adamları da çalışıyor. Şeytanın adamları da çalışıyor. **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ile ne kadar uğraştılar. Ona ne hileler yaptılar. Onunla alay ettiler.

(Irzı hakkında mesela şimdi ***Mustafa İslamoğlu*** *adam hocayım diye geçiniyor, din adına ne diyor: "**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in erkeklik gücü o kadar değildi, bu kadar değildi." **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in erkeklik gücünü **"Üç Muhammed"** kitabında konu edecek kadar basite almış.)*

Kâinatın Efendisi *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in ırzı hakkında, itibarı hakkında o zaman da uğraştılar. Ne kadar münafıklar uğraştılar. **Allâh-u Te'âlâ** daima ona yardım edeceğini söz verdi. Ama sadece ona değil. **Allâh-u Te'âlâ**: **"Mutlaka biz peygamberlerimize yardım edeceğiz"** buyuruyor. Ama bununla kalmadı. **"İnananlara da yardım edeceğiz"** buyuruyor.

Onun için siz üzülmeyin, mahzun olmayın. **Allâh** size de yardım edecek. Çünkü siz peygamberlere yardım ediyorsunuz. Ehl-i Sünnet'i müdafaa ediyorsunuz. **Allâh-u Te'âlâ**'nın nurunu söndürmek istiyorlar. Ağızlarıyla, sözleriyle, yazılarıyla, yanlış görüşleriyle, fetvalarıyla **Allâh**'ın nurunu söndürmek isteseler de, kâfirler çatlasa da **Allâh** nurunu tamamlayacaktır. **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ile ne kadar alay edilmiş ve onun yoluna ne kadar engeller çıkarılmış ise de: **"Allâh sana onlara karşı yeterli olacaktır"** âyet-i kerîmesiyle **Allâh-u Te'âlâ Habîbi**ne yetmiş ve artmıştır, bizlere de aynı yardımı yapacaktır.

Sahâbe-i Kirâm *(Radıyallâhu Anhüm)* döneminde, yine böyle **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* hakkında, onun şanını şerefini düşürmek için, ne şüpheler ortaya attılar. Ondan sonra Sahâbe-i Kirâm *(Radıyallâhu Anhüm)* bunlara reddiyeler yaptılar. Bunlarla mücadele ettiler. Onlardan sonra yine bu diller uzandı, yine bu kalemler yazmaya başladı. Ondan sonra **Allâh-u Te'âlâ** kıymetli büyük âlimler yetiştirdi. Bu ümmetin dinini müdafaa etmek için, muhafaza etmek için. **İmâm-ı Sübkî Hazretleri**, **Kâdı 'Iyâz Hazretleri**.

Bu iki zat çok kitap yazdılar ama özellikle ***"Şifâ-i Şerîf"*** kitabı. **Kâdı ʿIyâz Hazretleri** gibi ve **İmâm-ı Sübkî** gibi zatlar, **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* hakkında şüphe çıkaran, onun faziletlerini reddedip inkâr edenlere cevap mahiyetinde ne eserler yazarak onları tükettiler, bitirdiler. **Allâh-u Teʿâlâ** bu dostlarını bu hizmete musahhar kıldı.

Ben ne zaman ki **Cübbeli Hoca Efendi**'nin ***"Şifâ-i Şerîf"*** dersi okuttuğunu, burada ders yapıldığını duydum, çok sevindim. Çünkü Türkiye'de de maalesef **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in şân-ı şerefine leke dokunduracak, onun aleyhine yazılan ve fazîletlerini inkâr eden kitaplar çıkmış ve böyle adamlar türemiş. Tabi bütün ümmet **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* i çok sever. Ümmet çok sever amma onun faziletlerini ibraz etmek, açıklamak lazım ki, onun sevgisi Müslümanların kalbine yerleşsin. Onun sevgisi dindir, imandır. Bundan dolayı çok kitaplar var bu hususta.

*(Bazı özel tek yazılmış **"Şifâ-i Şerîf"** gibi, hasâis kitapları var. **İmâm-ı Süyûtî**'nin **"Hasâis-i Kübrâ"** ve **"Hasâis-i Suğrâ"**sı var.)*

Delâil kitapları onun mûcizeleri ve onun üstünlüklerine bazı bablar içerisinde temas etmiştir. Büyük kitaplar içerisinde, siyer ve tarih kitaplarının içerisinde özel bablara konmuş konular var. Bazı da müstakil bu konuda olanlar var. Böyle kitaplar var. Bunların ders olarak okunması lazım. Cemaatle bu dersin yapıldığını duyunca **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in faziletlerinin neşredilmesini, çok sevinçle karşıladım.

*(**Allâh** da bize **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in torununu gönderdi bu derse. İşte buradan da anlayalım ki, onun sevgisine delâlet ediyor bu dersler. On beş günde bir pazar günü ikindiden sonra yapılan bu derslerden çok milleti haberdar etmemiz lazım inşâallâh.)*

İmâm-ı Busayrî'nin ***"Kâside-i Bürde"***de dediği gibi, **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in faziletinin sonu yok ki, bir sınırı yok ki, bir ağzı olan konuşup da o sınırı çizsin. Onun üstünlüğünün sonu yok ama ben size bir örnek ve misal olmak üzere, **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in fazîleti hakkında bir misal vereceğim.

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* hakkında Âl-i ʿImrân Sûresi'ndeki bir âyet-i kerîmede **Rabb**imiz ne buyuruyor: "Hani **Allâh** bütün peygamberlerden 'Sizi peygamber olarak gönderiyorum. Ama siz peygamberlik yaparken, ümmetinizin başında bulunurken, sizin yanınızdakileri tasdik edecek âhir zaman peygamberi hanginizin zamanında gelecek olursa, kendiniz davadan vazgeçeceksiniz, ona inanacaksınız, onu destekleyeceksiniz, ona yardım edeceksiniz. Ona tâbi olacaksınız. Ona uyacaksınız. Ümmetinizi de ona uyduracaksınız' diye söz almıştı. Hepsi söz verdiler. Söz mü, söz. Şahit olun dedi **Rabb**im. Ben de şahidim, buyurdu **Allâh-u Teʿâlâ**." Bundan büyük üstünlük olur mu?!

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* **Efendimiz** var olmadan, dünyaya gelmeden önce **Allâh-u Teʿâlâ** bu faziletini beyan ediyor.

Yani âlimler bundan dolayı, **Kâinatın Efendisi** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in faziletini üç bölüme ayırdılar. Var olmadan, yani dünyaya bedenen teşrif etmeden önceki fazîletleri, hâl-i hayatında yaşadığı yaşattığı mûcizeleri, fazîletleri, vefatından sonra bıraktığı mûcizeleri ve fazîletleri olmak üzere üç kısımda değerlendirdiler.

Kitaplarda bu üç bölümde her birinin dolu örnekleri vardır. Bunların hepsini okumanız, öğrenmeniz lazım ki **Kâinatın Efendisi** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e sevginiz artsın. Onu tanımanız artsın, onunla ilgi alâkanız ve ona imanınız artsın.

Kur'ân-ı Kerîm **Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in vefatından sonra kalan en büyük fazîleti ve mûcizesidir. Kabîleler bitiyor, ırklar bitiyor, bu kadar dünyada neler gelişiyor, onun getirdiği, ona verilen o büyük kitap ebedî olarak mûcize bizim aramızda yaşıyor elhamdülillâh.

Gökler yerler yaşadığı sürece, aramızda kalacak gökten gelmiş bir ilaç deva olarak, ebedi mucize olarak, Hazreti Kur'ân bize yeterli olacak.

Kâinatın Efendisi *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* var olmadan önceki fazîletleri ortada, hâl-i hayattaki mûcizeleri faziletleri hep belli, ama bununla bitmiyor ki! Vefatından sonra fazîletleri devam ediyor. Dünya bitse de bitmiyor, kıyamet başlıyor. Dünya bitiyor ama âhiret âleminde kıyamette şefaat makamı var.

*(İşte **Bayraktar Bayraklı**'nın inkâr ettiği, **Aziz Bayındır**'ın inkâr ettiği şefaat meselesi.)*

Bu şefaat kıyamet günü bize ulaşacak. Bütün ümmet dara düşecek. Peygamberler şefaat edemeyecek en başta. Hepsi **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e müracaat edecek. Anahtarı o alacak, kapıyı o açacak. Herkes sıkıntıda, beklemekten cehenneme mi gideceğiz, cennete mi gideceğiz bir şey belli değil. Bu sıkıntıda **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in şefaatı yetişerek ümmet beladan orada da kurtulacak. O zaman demek ki biz var olmadan önce de, var olduktan sonra da, dünya bitse de, ahirette de biz hep **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in fazîletleri içerisinde dönüp dolaşacağız inşâallâh.

Şimdi bu adamlar, demek ki "**Muhammed Mustafa** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* **Allâh**'ın elçisidir" sözünün manasını anlamamışlar. Risalet müessesesinin büyüklüğünü anlamamışlar. Nübüvvet ne demek, peygamberlik ne demek, **Allâh**'ın elçiliği ne demek anlamamışlar. O bir postacıdır diyecek kadar rezillik yapmaktadırlar. **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in değerini bilmemişler. "Biz de inanıyoruz, peygamberdir şudur budur" deseler de bu işin gerçeğini anlamamış oldukları için şeytan onları bu şüphelere ve ayaklarını kaydıracağı bu konulara sevk etmiştir.

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ve sahabeleri hakkında neler söylemektedirler. Onun için bunlar bu işin hakikatini bilmekten gâfildirler.

Biz demin, **Cübbeli Hoca Efendi**'yle beraber otururken yukarıda, odada orada bir beyit var, onu konuşuyorduk. Yani **Muhammed** bir beşerdir *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*. Fakat sâir beşer gibi değildir. Diğer insanlara benzemez. Aslında o insandır ama ne gibi, taşların arasındaki yakut gibi.

Yani **Allâh** yakuta veya pırlantaya değerler vermiş, üstünlükler vermiş, faziletler vermiş. Sokaktaki çakıl taşıyla, kaldırım taşıyla bir olur mu?! Olmaz. Bunlar beşer deyip kalmışlar. "Ama diğer insanlar gibi değil" meselesini anlamamışlar.

*(İşte **Mûsa Cârullâh**'ın lafını naklediyor **İslamoğlu**. Ne diyor? Madem ki o bizim gibi beşer, biz de onun gibi insanız. Eee, bu kadar ileri gidilir mi? O bir yakuttur, o bir tektir, onun nazîri benzeri yoktur. **Allâh**'ın peygamberleri arasında bile bir benzeri yoktur. Diğer insanlar sıradan taş gibi, o yakut gibidir. Bu farkı bilmekten bunlar mahrumdurlar.)*

Allâh-u Teʿâlâ: **"Habîbim söyle; ben de bir insanım sizin gibi ama bana vahyediliyor"** buyuruyor.

Bu ne demek? Bu şu demek; ben de sizin gibi yemek yerim, uyurum, uyanırım, evlenirim. Yani bu gibi hallerde sizin başınıza gelen benim de başıma gelebilir. Ettenim, kandanım, kemiktenim. Ama orada durmadı ki. Bana vahiy geliyor. O peşine niye devam etmiyorsun? Niye "Ben de sizin gibi insanım"da kalıyorsun? Bana vahiy geliyor demek, "Benim gökle irtibatım var, beni nurlar kaplamış, ben **Allâh** tarafından sizin görmediklerinizi görüyorum. Bilmediklerinizi biliyorum. Benim özelliğim var. Benim farkım var" demektir.

İşte bunlar körlük içinde, dalalet içinde kalmışlar ve: "O da bizim gibi bir beşer, biz de onun gibi insanız" deyip dalalete düşmüşlerdir. Ama **Allâh**'ın nuruyla teyit ettiği, hidayet ettiği sizin gibi müminler, **-Allâh-u Teʿâlâ** nurumuzu artırsın, hidayetimizi artırsın- onlar ileri geçmişler, "Sizin gibi beşerim" cümlesinden bir sonraki cümlede "Ama bana vahiy geliyor" noktasındaki risalet müessesesinin kıymetini, derecesini anlamışlar. Onlar daha ileri görmüşler, daha uzağa şâhit ve müşâhit olmuşlar, ve o yüce cemali müşahede etmişler, o nuru görmüşler, hidayete ermişler.

Biraz uzattım, kusura bakmayın. Ancak ruhumuz **Allâh**'ın yarattığı en şerefli mahluktan bahsetmekten lezzet alıyor, o lezzet bizi konuşturuyor.

Allâh-u Teʿâlâ peygamberleri hakkında, **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* hakkında ilmimizi, mârifetimizi, itikadımızı, bilgimizi, nurumuzu arttırsın. Âmîn! Peygamberlik makamına karşı bizlere edep nasip eylesin. Âmîn! **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in halîfelerine karşı bizlere edep nasip eylesin. Âmîn! **Allâh-u Teʿâlâ Habîbi**nin halîfelerinin nurlarıyla, sırlarıyla, bu beldeleri mübarek eylesin. Âmîn! **Mahmut Efendi Hazretlerimizi Allâh**'a davet yolunda, Müslümanlara bâkî kalacak bir güvence olarak dâim eylesin. Âmîn!

Buradan af olmadan kalkmayın, bütün dertlerinize deva olsun, **Allâh** çoluğunuzu, çocuğunuzu hepimizin itikadını Ehl-i Sünnet üzere daim kılsın. Âmîn!

*(**Allâh** bu **Habîbi**nin parçası hürmetine, torunu hürmetine, bu büyük evliyâullâhın halîfesi hürmetine, hepimizi afv-ü mağfiret eyleyip, hayırlı muradlara nâil olarak dağılmamızı nasip eylesin. Âmîn!)*

GELEN HABERİ MUTLAKA ARAŞTIRMAK LAZIMDIR!

Hicretin dokuzuncu yılında idi. Hâris b. Dırar, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in yanına gelmişti. Efendimiz O'nu İslâmiyete davet edince Müslüman olmuş ve:

- Ya Resûlellah! Beni kavmimin yanına gönder de, onları, İslâmiyete davet edeyim ve Müslüman olanların zekâtlarını toplayıp filan zaman Sana göndereyim demişti. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) de O'nu, zekâtlarını toplamak üzere Benî Mustalık kabilesine göndermişti.

Benî Mustalık kabilesi, Müslüman oldular, meydanlarında mescidler yaptılar. Haris b. Dırar Müslümanların zekâtlarını topladı ve gönderme zamanı geldiği halde, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in elçisi gelmediğini görünce, bu hususta ALLAH Teâlâ ve Resûlünü kızdıracak bir hâdise çıktığını sandı. Kavminin ileri gelenlerini yanına toplayıp onlara:

- Resûlullah Efendimiz, bana bir vakit tayin etmiş ve o zaman elçisini gönderip yanımdaki zekâtı aldıracağını söylemişti. O vakit geldiği halde, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)

in elçisi gelmemiştir. Resûlullah sözünden dönecek değildir. Kendisinin, elçisini yanında tutup salmayacağını da sanmıyorum. Herhalde bu iş yüzünden bir kızma vardır. Geliniz, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in yanına gidelim, dedi.

O sırada, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), Velid b.Ukbe'yi, Hâris b. Dırar'ın yanındaki zekât mallarını teslim almak üzere Benî Mustalık kabilesine gönderdi. Benî Mustalık kabilesi, Velid b. Ukbe'nin geldiğini işitince sevindiler. İçlerinden yirmi kişi, onu, develer ve davarlarla karşılamağa çıktılar.

Velid b. Ukbe, onların kendisini silahlı olarak karşılamağa çıktıklarını görünce korkmuş, Benî Mustalık kabilesinin irtidad ettiklerini ve zekât vermekten kaçındıklarını sanmış, aralarında cahiliyye döneminde bulunan bir kinden dolayı kendisini öldüreceklerini zannetmiş, korkmuş ve daha yanlarına varmadan, izi sıra Medine-i Münevvere'ye geri dönmüş. Bu sebeple Benî Mustalık kabilesi, zekâtı teslim edebilecekleri bir kimse göremediler.

Velid b.Ukbe, Medine-i Münevvere'ye geri dönünce Benî Mustalık kabilesinin silâhlandıklarını ve kendisinin zekâtı toplamasına engel olduklarını Peygamber Efendimize haber vererek:

- Yâ Resûlellah! Hâris b. Dırar, beni zekât toplamaktan men etti ve öldürmek istedi! Benî Mustalık kabilesi, Seninle çarpışmak için toplanmışlar, demiş. Bunun üzerine, Peygamber Efendimiz de gazab etmiş ve durumu incelemek üzere Halid b. Velid (Radıyallahü anh)'ı bir miktar askerle onların üzerine göndermiş ve O'na:

- Onların durumunu gizlice tetkik et. Eğer onları Müslümanca bulursan yumuşak davran ve zekâtlarını al. Yok, irtidad etmişlerse onlarla savaş! Buyurmuş. Bu emir üzerine Halid b. Velid (Radıyallahü anh), geceleyin onların yakınlarına varınca, içlerine casuslar saldı. Casuslar, onların ezan okuduklarını ve hatta teheccüd namazını kıldıklarını gördüklerini haber verdiler. Halid b.Velid (Radıyallahü anh)'da yanlarına vardı. Kendilerinde itaat ve hayırdan başka bir şey görmedi. Medine-i Münevvere'ye dönüp durumu, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)e haber verdi.

Peygamber Efendimiz, daha önce Benî Mustalık kabilesine göndermek üzere askerî bir birlik hazırlamış bulunuyordu.

Benî Mustalık kabilesi, bunu haber alınca, Velid b.Ukbe'yi karşılamış olan binitli heyet, acele Medine-i Münevvere'ye geldi. Kendilerine gönderilmek üzere bulunan İslâm birliğiyle Medine-i Münevvere'de karşılaştılar. İslâm birliği, Hâris b.Dırar'ı görünce:

- İşte Hâris! dediler. Hâris b.Dırar, onlara:

- Sizler, kimlerin üzerine gönderiliyorsunuz? diye sordu.

- Senin üzerine! dediler. Hâris b.Dırar:

- Ne için benim üzerime gönderiliyorsunuz? diye sordu.

- Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), sana Velid b.Ukbe'yi göndermişti. O'nun söylediğine göre, sen onun zekâtı toplamasına engel olmuş ve kendisini de öldürmek istemişsin, dediler. Hâris b.Dırar:

- Hayır! Muhammed'i, hak din ve kitapla Peygamber gönderen ALLAH Teâlâ'ya yemin ederim ki, ben kat'iyyen ne onu görmüşümdür, ne de o benim yanıma uğramıştır! dedi.

Hâris b.Dırar, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in yanına girdiği zaman, ona:

- Sen, zekâtın toplanmasına engel olmuşsun, elçimi de öldürmek istemişsin öyle mi? diye sordu. Hâris b. Dırar:

- Hayır! Seni, hak, din ve kitapla Peygamber gönderen ALLAH Teâlâ'ya yemin ederim ki, ben ne elçini gördüm, ne de o benim yanıma uğradı! Benim şimdi gelişim, ancak Resûlullah'ın elçisinin bize gönderilmeyişinden ve bunun da, ALLAH Teâlâ ve Resûlünün gazabından ileri gelmiş olmasından korktuğum içindir! Dedi. Benî Mustalık heyeti:

- Yâ Resûlellah! Sor, o elçine bakalım bizimle hiç konuşmuş mudur? dediler. Benî Mustalık heyeti ile konuştuğu sırada, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)i Vahiy hali bürüdü. Hucurât sûresinin inen altıncı ayet-i kerîmesinde Cenab-ı Hak şöyle buyurdu:

"Ey iman edenler! Eğer bir fasık size bir haber getirirse, hemen onu iyice araştırınız, yoksa bilmeyerek bir kavme saldırırsınız da sonra yaptığınıza pişman olursunuz."[1]

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Beni Mustalık heyetine:

- Sizin yanınıza kimi göndermemi istiyorsunuz? diye sordu. Benî Mustalık heyeti:

1 Hucurât sûresi: 6

- Bizim yanımıza Abbad b.Bişr'i gönder! dediler. Peygamber Efendimiz:

- Ey Abbad! Onlarla birlikte git! Mallarının zekâtlarını al! Mallarının en iyilerini seçip almaktan sakın! buyurdu.

Abbad b. Bişr, Benî Mustalık kabilesinin yanında on gün kaldı. Onlara, Kur'ân-ı Kerim okuttu, İslâm şartlarını öğretti. Ne hakkı zayi ettirdi, ne de onların hakkına tecavüz etti. Hoşnud olarak Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in yanına döndü.

Bu hadise ve neticesinde nazil olan ayet-i kerime Müslümanlara büyük bir ders veriyor. Herhangi bir fasıkın sözlerine gerekli olan tahkikatı yapmadan, hemen kıymet verilmesinin korkunç bir hadiseye sebep olacağını bildiriyor.

İman esaslarını kabul ettiğini söyleyen, fakat gereğini yerine getirmeyip ona göre hareket etmeyen kimselere dînen **"fasık"** dendiğine göre, bu gün yaşadığımız şu cemiyette bu konuda ne kadar titiz davranmamız gerektiği apaçıktır.

Çünkü birçok fasık kimseler, kendilerini doğru, dürüst ve güvenilir bir kimse olarak gösterirler, iyi niyetli olduklarını söylerler ve bir takım yalan sözler, düzme haberler ile karşısındakini aldatmaya, fitne-fesad çıkarmaya çalışırlar. Köroğlu: **"Tüfek icad oldu, mertlik bozuldu."** demiştir. Mertlikten nasibi olmayan kimselerin, gelişen teknik imkânlarından da istifade ederek hoşlanmadıkları kimseler hakkında, şöyle veya böyle yollara başvurdukları görülen bir gerçektir.

Binaenaleyh, biz Müslümanlar için: Haber getiren şahsı tanımak, gelen haberi iyice araştırmak mutlaka lâzımdır. Yoksa birçok zarardan sonra işin gerçek yüzü anlaşılıp o haberin yalan olduğu bilindikten sonra, fasıkın haberine aldanan kimse ömrü boyunca pişmanlık duyar. Duyar amma:

"Bir faide bahşeder mi heyhat!

Vaktinde yapılmayan nedamet."

Gerçekten pişmanlık, vaki olan zararı ödeyemez. Şu halde bu ayet-i kerime bütün Müslümanlara büyük bir ders vermektedir. Ebû Hureyre (Radıyallahü anh)'dan rivayete göre Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

"Kişiye, her duyduğunu bahsetmesi günah olarak yeter." buyurmuşlardır.[2] Yine Ebû Hureyre (Radıyallahü anh)'dan rivayete göre Peygamber Efendimiz:

"Kişiye, her duyduğunu bahsetmesi yalan olarak yeter," buyurdular.[3]

Muaz b. Enes el-Cühenî (Radıyallahü anh)ın babasından rivayete göre Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

"Kim bir Müslümanı bir münafığa karşı savunursa, ALLAH Teâlâ onun için bir melek yaratır da o melek kıyamet gününde o kimsenin vücudunu cehennem ateşinden korur. Kim de karalamak gayesiyle bir Müslümana bir iftira ederse ALLAH Teâlâ o kimseyi bu söylediği sözlerin vebâlinden tamamen temize çıkıncaya kadar cehennem köprüsü yani sırat üzerinde bekletir."[4] Buyurdu.

Câbir b. Abdullah ile Ebu Talha b. Sehl el-Ensarî (Radıyallahü anhüma)'dan rivayete göre Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

"Her kim bir Müslümanı saygınlığının kaybolması, şerefinin elden gitmesi söz konusu olan bir yerde yardımsız bırakırsa, ALLAH Teâlâ da onu kendisine yardım edilmesini çok arzu ettiği bir yerde yalnız bırakır. Kim de bir Müslümana şerefinin elden gitmesi ve saygınlığının yitirilmesi söz konusu olan bir yerde yardım ederse, ALLAH Teâlâ da ona kendisine yardım edilmesini çok arzu ettiği bir yerde yardım eder."[5] Buyurdu.

Bu hadis-i şerifler kulağımıza küpe olmalıdır. Cenab-ı Hak şöyle buyurdu:

"Hakkında kesin bilgi sahibi olmadığın şeyin peşine, ardına düşme! Çünkü kulak, göz ve kalp, bunların hepsi ondan sorumludur."[6]

Ayet-i kerimede: Kişinin bilmediği bir şeyin peşine düşmesi, bilmediği bir konuda söz söylemesi, hüküm vermesi, bilgisizce davranması, bilmediği tanımadığı kişiler hakkında ileri-geri konuşması, daha özel olarak yalancı şahitlik yapması, iftira atması, kısaca bilgi sahibi olmadan tahmine göre herhangi biri için maddî veya manevî zarara yol açacak şekilde konuşması ve hareket etmesi yasaklanmaktadır. İnsan ya duyduğu ya gördüğü ile veya akıl ve vicdanıyla hareket eder; yani bilgilerimiz ya habere ya gözleme ya da akla dayanır. Âyet-i keri-

2 Ebû Davud, Edeb: 80, No:4992, 2/716

3 Müslim, Mukaddime:3, No:5, 1/10
4 Ebû Davud, Edeb:41, No:4883, 2/687
5 Ebû Davud, Edeb:41, No:4884, 2/687
6 İsra sûresi:36

mede bu bilgi kaynaklarının doğru kullanılması gerektiği, bunlardan sorumlu olunduğu ifade edilmektedir.

Bu sebeple insan: Görmediği halde gördüm, duymadığı halde duydum, bilmediği halde bildim, dememelidir. Hakkında bilgisi olmadığı bir hususu söz konusu ederek hiç bir kimseyi yermeye kalkışmamalıdır. Zan ve tahminlerin peşinden gitmemelidir. Hele hele yalan yere şahitlik yapmamalıdır.

Bu ayet-i kerimenin anlamı çok geniştir. Hem ferdî hem de sosyal hayatta kişinin "bilgi" yerine tahmin ve zanna uymamasını gerektirir. Bu emir, İslâm hayatının ahlâkî, hukukî, siyasî ve idarî tüm yönlerini kapsar ve bilim, sanat ve eğitim için de geçerlidir. Bu emir, toplumun insan hayatında "bilgi" yerine "tahmine" uymanın ortaya çıkardığı birçok meseleden korur. İslâm ahlâkı şunları gerektirir: Şüpheden kaçın ve araştırmaksızın hiç bir şahıs veya grubu suçlama! Soruşturma sırasında sadece şüphe nedeniyle bir kimseyi tutuklamak, dövmek veya hapsetmek yasaktır. Dış ilişkilerde de, soruşturma ve araştırma yapmaksızın hiç bir harekete girişilmeyeceği ve söylentilerin ortalıkta dolaşmasına izin verilmeyeceği şeklinde belirlenmiş dengeli bir politika izlenmelidir. Aynı şekilde eğitimde de sadece tahmin, varsayım ve akıldışı teorilere dayanan bilimler kabul edilmez. Her şeyin ötesinde bu ayet-i kerime, hurafe ve batıl inançları kökten kesip atmaktadır. Çünkü bu emir, müminlere sadece ALLAH Teâlâ ve Peygamberi tarafından öğretilen "bilgi"ye dayanan şeyleri kabul etmeleri gerektiğini bildirmektedir.

Bir insanın bilmediği bir şeyi söylemesinin veya bilmediği bir şeyi yapmasının doğru olmadığı, bilinen bir gerçektir. Ey müslüman! Bilmediğin bir hususta bir kimseyi kınaman, sana yaraşmaz. Öyleyse yalan yere şahitlik yapmak, yalan konuşmak, iftira etmek, zanna dayanarak insanlar hakkında konuşmak, başkalarının gizliliklerini araştırmak, şer'an haram kılınmıştır. Zira göz, kulak ve gönül, bunların hepsi, o yaptığı kötü işten sorumludur. Bunların sahiplerine kıyamet gününde şöyle bir soru sorulacaktır: Dinlemenin helal olmadığı şeyi niçin dinledin? Bakmanın helâl olmadığı şeye niçin baktın? Üzerine kastedip yönelmenin helal olmadığı şeye niçin kastedip yöneldin?

Herkes kulağından, gözünden ve kalbinden mes'ul olacaklar ve: "Kulağını ALLAH Teâlâ'ya itaatta mı, yoksa isyanda mı kullandın?" denilecek. Diğer uzuvlar hakkında da aynı sorgu yapılacak. Bu sebeple insan eğer onları hayırda kullanırsa mükâfatı, yok eğer şerde ve günahlarda kullanırsa cezayı hakeder.

Hem şunu bil ki, gizlilikleri ve ayıpları araştırmak, zan ve tahminlerde bulunmak, buna göre hüküm vermek, bir hastalıktır. Bu, insanın kişiliğinin zayıflığına, maddeye battığına ve saf olmadığına işaret eder.

İftirada bulunmak, insanları yalan iftiralara maruz bırakmak, yalan söylemek, iftira ve bühtanda bulunmak, zanna bağlı olarak başkalarını tenkit etmek, başkalarının gizliliklerini araştırmak, insanın bilmediği bir şeyi söylemesi yahut da bilmediği bir şeye göre amelde bulunması, ya da bilmediği bir şeye dayanarak başkasını kötülemesi haramdır. Ne yazık ki bu kötü ahlâk, Müslümanlar arasında da yaygınlık kazanmış bulunuyor ve artık bilgisizce, güvenilir kaynaklar olmaksızın söz söylemek, din ve imanın zaafa uğraması ve ahlakî değerlerin çözülüşü sebebiyle oldukça yaygın bir hal almıştır. İnsan kendisi için helâl olmayan şeyleri işitecek, bakması ya da görmesi helâl olmayan şeylere bakacak ya da görecek olursa, yapması helâl olmayan şeyleri yapmaya karar verirse bunlardan dolayı sorumlu tutulur, ceza görür.

Kulak, göz ve gönül, insanın en değerli organlarıdır. Ana rahminden dünyaya geldiğinde bu organlarımız tertemiz olarak gelir. Ergenlik çağından sonra her duyuş, her bakış ve düşünüş bizden bir şeyler götürür veya getirir. Şair:

"Gözümün baktığına

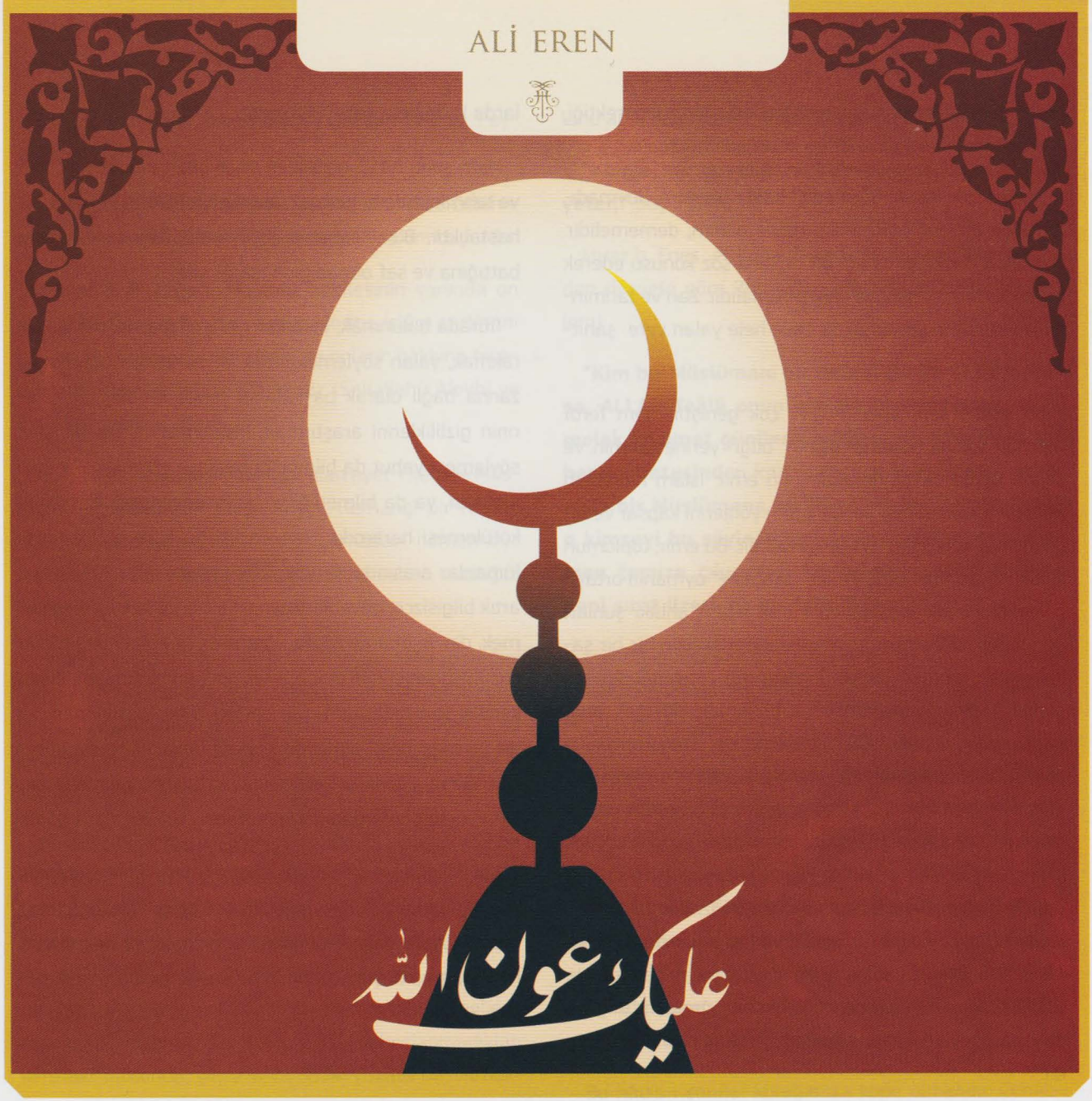
Gönlümün aktığına

Kulağımın çaktığına

Estağfirullah tövbe" demiş. Ne güzel söylemiş. Bu sebeple gözümüz haramın peşine düşmesin. Kulağımız yalana, gıybete, iftiraya iltifat etmesin. Gönlümüz kayalar gibi katılaşmasın. Ayet-i kerîmeler ile yumuşatılsın. Gönlümüz batıl şeylere yaklaşarak küf tutmasın, zikrullah ile Kur'an-ı Kerîm ile cilalansın. Gönlümüzde hazan yaprakları dökülmesin. Kur'an-ı Kerîm gönlümüzün baharı olsun.

Kur'an-ı Kerim'de "Ülâike" kelimesi iki yüz dört defa geçmektedir. Hepsinde de insanları işaret etmektedir. Yalnız bu ayet-i kerimede kulak, göz ve gönüle işaret etmek için "Ülâike" kullanılmak suretiyle bunların da akıllıca kullanılmasına işaret edilmiştir. Her organın ayrı ayrı hesaba çekileceği bildirilmektedir.

ALİ EREN

İLÂHİYATÇILAR
RESM-İ GEÇİDİ...

Cübbeli Ahmet Hoca, televizyon konuşmalarında zaman zaman bazı mâlum ilâhiyatçıların yanlışlarını dile getiriyorsa da onların devirdiği çamların hepsini anlatıp bitirebilmesi mümkün değil.

Onun için azıcık da biz katkı yapmış olalım, çorbada biraz da bizim tuzumuz olsun istedik. Sevgili ilâhiyatçılarımıza şöyle bir resmi geçit yaptıralım dedik...

Altı sene önce yapılan bir toplantıdan başlıyoruz.

2004'ün 3 Mayısında, İslâmî İlimler Araştırma Vakfı (İSAV), Topkapı Eresin Otel'de **Ehl-i Sünnet** ile ilgili bir toplantı yaptı. Toplantıdaki konuşmacılardan biri de İlâhiyât Profesörü İlyas Çelebi idi.

Her şeyi en iyi ilâhiyatçılarımız bilir ya.

Eski âlimler de kusurlarla dolu ya.

Onun için de tenkit edilmeleri icap eder ya.

En iyi tenkidi de ilâhiyatçılarımız yapar ya.

Sayın İlyas Çelebi de **"Bir kimse ben seni Allah'tan çok seviyorum derse kafir olur"** dedi diye Ahmet Ziyâüddin Gümüşhânevî Hazretleri'ni tenkit ediyor ve **"Gümüşhânevî'nin yaptığı bir daraltmadır"** diyordu.

Peki, **"Yâ Resûlallah! Seni nefsim hariç her şeyden daha çok seviyorum"** diyen Hazreti Ömer'e Peygamberimiz'in söylediği şu sözü ne yapacağız:

"Ey Ömer! Beni nefsin dâhil her şeyden daha çok sevmedikçe gerçek iman etmiş olamazsın."

Değerli okuyucular!

Ahmet Ziyâüddin Gümüşhânevî Hazretleri'nin yaptığı daraltmaysa, genişletme işini kim yapacak ve bu genişletmenin ucu nereye kadar varacak?

Kimlerin ne kadar sevileceğinin sınırını sevgili ilâhiyatçılarımıza versek, acaba bu sevgiyi nereye kadar götürürler?

***

Birkaç sene önce İstanbul Çemberlitaş'taki Fırat Kültür Merkezi'nde bir toplantıda ilâhiyatçılarımızı dinliyoruz. Hazreti Allah'tan bahsederken tanrı diyor, peygamberlerden bahsederlerken de **"İbrahim, İsa, Musa"** diye isimleriyle bahsediyorlar. **"Hazret"** veya **"Aleyhisselam"** demiyorlar. Sanki peygamberler onların asker arkadaşları...

Nihayet, bir konuşmacı çıktı. Samsun'dan İstanbul'a yeni gelmiş. Tasavvuf doçentiymiş profesör olmak üzereymiş. Tasavvufî eserlere göz atan biri olarak o da peygamberleri yalın olarak sadece isimleriyle anınca sabrım tükendi. Konuşması bitince yanına gittim ve **"Peygamberlerden, hazret kelimesi kullanmadan veya Aleyhisselam demeden niçin hürmetsizce bahsediyorsunuz?"** dediğimde şu cevabı verdi:

"Hazret veya Aleyhisselam dersek vakit alıyor."

Nasıl? Beğendiniz mi cevabı?

Geçersiz de olsa o böyle bir cevapla yetindiyse de şimdi İstanbul'a yakın bir vilâyetimizdeki bir ilâhiyat fakültemizin dekanı olan arkadaşı diretmeye devam etti. Bana itiraz sadedinde dedi ki:

"Ashab Peygamberimiz'le konuşurken Yâ Hazreti Muhammed mi diyordu?"

Cevap verdim:

"Hayır! Öyle demiyorlardı. Ama "Anam babam sana fedâ olsun Yâ Resûlallah" diyorlardı. Bu, Hazret demekten daha ileridir. Çünkü böyle söylemekle her şeylerini onun yolunda fedâ ettiklerini söylüyorlardı" dedim.

Sustu ve hakkı teslim etti mi? Hayır!

***

Mâlum ilâhiyat profesörleri ile ilâhiyatçı olmayan Mustafa İslamoğlu gibi kimseler, kadîm ehl-i sünnet fıkhına ve ehl-i sünnet itikadına uymayan ne varsa, var güçleriyile onu söylüyor onu yazıyorlar.

Bu kimselerin çalışmalarına bakınca insanın aklına ister istemez bunların tek ve değişmez vazifelerinin ehl-i sünneti ortadan kaldırmak olduğu düşüncesi geliyor...

Şu unutulmamalı ki onlar hakkında böyle söylerken asla kendi düşüncemize göre bol keseden atmıyoruz; aşağıda da devam edeceğimiz gibi yaşadığımız bazı gerçeklere dayanıyoruz.

Öyleyse yaşadığımız ve şahit olduğumuz bazı gerçekleri anlatmaya devam edelim ki herkes okusun, duysun, bilsin...

Başlayalım...

Merkezi İstanbul/Fatih'te olan **İslâmî İlimler Araştırma Vakfı** var. Kısa adı **İSAV.**

İSAV bünyesinde, ismini şu anda hatırladığım – hatırlamadığım değerli dostlar var. Meselâ bunlardan birisi Prof. Mahmut Kaya Hocamız. Mahmut Hocam, **Kaside-i Bürde**'yi tercüme etmiş. Her sahifenin tercümesini ayrıca muvaffak bir şekilde şiirleştirmiş. Çok da güzel bir eser olmuş. Okuyucularımıza **Kaside-i Bürde'yi Türkçe Söyleyiş** isimli bu eseri tavsiye ediyorum.

İSAV'dan ismini şu anda hatırladığım bir de muhterem Ahmet Yıldız Hoca var. Ve diğer muhterem zevat...

İSAV mensubu bu muhterem zevata bir diyeceğim yok. Ama vakıf başkanına var...

İslâmî İlimler Araştırma Vakfı'nın (İSAV) başkanı, Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Emekli Öğretim Üyesi olan Ali Özek.

İSAV her sene ilmî toplantılar yapar. Ekseriyetle iki gün devam eden bu toplantılarda bir konu ele alınır ve yerli - yabancı akademisyenler tarafından enine boyuna konuşulur. Sonra bu konuşmalar kitaplaştırılır. Konuşmacılar arasında yanlış konuşmalar yapanlar da oluyorsa da onların tanınması/bilinmesi bakımından faydalı da oluyor.

Buraya kadar iyi. Anlatmak istediğim bundan sonrası.

İSAV'ın, Topkapı'daki Eresin Otel'de birkaç sene önce (2005 olabilir) yaptığı bir toplantıda, **Akâid-i Nesefî'nin** tercümesi olan on altı sahifeden ibâret bir kitapçık dağıtıldı.

Akaid-i Nesefî, Ömer-i Nesefî'ye ait ehl-i sünnet akâidinin özü olan küçük bir eser. Dağıtılan bu tercümeyi Sayın Ali Özek yapmış. Eserde mesh meselesi de geçiyor. Sayın Ali Özek, mesh meselesini **"Seferde ve hazarda mesh üzerine mesh yapmayı câiz görürüz"** diye doğru olarak tercüme etmiş. Fakat, bu doğruya parantez içinde **"Çoraba da mesh edileceğine dair"** bir ilâve yaparak doğruyu yanlışa çevirmiş...

Çünkü, günümüzde giydiğimiz ince çoraplara mesh yapılamaz. Çoraba mesh edilebilmesi için o çorabın adeta mesh gibi olması lâzımdır. Yani çorap asla su geçirmeyecek şekilde olmalı, yere konulduğu zaman dik durabilmeli ve üç mil yürünecek kadar dayanıklı ve sağlam olmalıdır. (Geniş bilgi için, Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, cilt: 10, sahife: 492, 493)

Dolayısıyla, Sayın Ali Özek'in parantez içinde verdiği kendine ait olan bu kanaat, ehl-i sünnet fıkhına uymuyor.

Bunu kendisiyle konuştumsa da kabule yanaşmadı. Çoraba meshedilemeyeceğini söyledimse de **"Hadiste çoraba mesh var"** diyerek reddetti. Evet var ama ancak yukarıda saydığımız şartları taşıyan çoraplara meshedilebilir. Sayın profesöre **"Çoraba meshedilebilmesi için bazı şartların bulunması lâzım"** diyerek fıkhî meseleleri hatırlattımsa da **"Çorap çoraptır"** diyerek bir çırpıda reddetti. Hem şart falan tanımıyor hem de **"O şartları âlimler uydurmuş"** diyerek âlimleri de suçluyordu.

Bunun üzerine kendi ayağındaki ince çorapları göstererek, **"Hocam siz bu ayağınızdaki çoraplara meshediyor musunuz?"** dediğimde **"Tabii ediyorum"** diye cevap verdi. Ve ilave etti: **"Şimdi burada ayakları yıkamak kolay mı?"**

"Ayakları yıkamak kolay mı" dediği yer, kaloriferlerin yandığı ve bizim sıcaktan ceketlerimizi bile çıkardığımız lüks bir oteldi. Musluklarından sıcak su da akıyordu. Profesörümüz, işte böyle bir yerde abdest alırken ayakların yıkanmasının zor olduğunu söylüyordu.

Değerli okuyucular! Sıcak bir bina içinde ayakları yıkamak zor ise, her türlü şartlarda tarlasında çalışan köylü, çiftçi kardeşlerimizin açık arazide ellerini, yüzlerini, kollarını yıkamaları kolay mı?

Profesörümüz onlara ne der acaba? Sizin abdest almanız iyice zor, siz hiç abdest almayın mı diyecek?

Ya başkalarının işinde, her türlü hava şartlarında çalışanlar ne yapsınlar?

İşin doğrusu şu:

İslam dini tebliğ edileli 1400 seneden fazla olmuş ve asırlarca önce İslam fıkhı tam mânasıyla yerleşmiştir. Bu günden sonra hiçbir müslümanın kendine göre bir mantık yürütmeye hakkı ve salâhiyeti yoktur. Yapılacak tek şey, bilinen ve kararlaşmış olan fıkha uymaktır.

Yoksa İslâm fıkhının 1400 senedir hâlâ doğru olarak yerleşmediği mi düşünülüyor?

Gerçi zorluk diye bir şey yok ama ayakları yıkamanın zorluğundan bahsediliyor. Zor olsa bile bir müslümanın böyle bir zorluğa seve seve katlanacağı açık. Çünkü Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) **"Amellerin en faziletlisi en zor olanıdır"** buyuruyor.

Zorluk bir ibâdeti terk etmeye bir sebepse, ibâdetlerin maddî olarak en zor olanı hactır. Haccın zorluğu ile sıcak bir otelde abdestte ayakları yıkamanın zorluğu kıyas bile edilemez.

Ne yapmalı? **"Bu şartlarda hac yapmak kolay mı?"** diyerek hac yapmamalı mı?

Kaloriferli sıcak bir otelde ayakları yıkamak zor ise, kalorifersiz evlerde kışın ayakları yıkamak daha zor değil mi? Böyle evlerde ikâmet edenler, **"Bu şartlarda ayak yıkamak kolay mı?"** derlerse ne olacak?

Böyle bir mantık olur mu hiç?

Değerli okuyucular!

Ehl-i sünnet fıkhına göre abdestte ayaklar mutlaka yıkanmalıdır. Âyet de bunu emrediyor Peygamberimiz de böyle buyuruyor. Abdesti emreden Mâide sûresi altıncı âyetteki **"İle'l-ka'beyn"** ifadesi de Peygamberimiz'in **"Vay kuru kalan o topuklara!"** korkutması da abdestte ayakların yıkanmasının şart olduğunun delilleridir.

Biz ehl-i sünnet Müslümanlara göre, abdestte ayaklarını yıkamayanların abdesti olmaz. Abdestsiz imamın arkasında da namaz kılınmaz.

Ehl-i sünnet olmayan Şiîler ve Vehhâbîler abdestte ayakları yıkamayıp meshederler. Demek ki gönlü şîadan yana olan Mustafa İslamoğlu gibiler ile gönlünü vehhâbîlere kaptıranların, abdestte ayakların meshedilebileceğini söylemeleri boşuna değil...

Hac ve umreye gidenler dikkat ederlerse, ayaklarını yıkamayıp meshedenleri sık sık görürler...

Değerli okuyucular! Bundan sonra anlatacaklarıma dikkatinizi istirham edeceğim.

22-24 Mayıs 2009'da, M. Ü. İlâhiyât Fakültesi ve İSAV ortaklaşa **"Büyük Türk Bilgini Mâtürîdî ve Mâtürîdîlik"** başlıklı **Uluslararası Sempozyum** düzenledi. Açılışı Bağlarbaşı Kültür Merkezi'nde yapılan toplantının açılış konuşmasını yapanlardan biri de Prof. Ali Özek idi.

Açılış tebliği Prof. Bekir Topaloğlu tarafından yapıldı. Bekir Topaloğlu aynı zamanda İmam Mâtürîdî Hazretleri'nin **Te'vîlâtü'l-Kur'ân** tefsirini baskıya hazırlıyordu. Mâtürîdî Hazretleri ise ehl-i sünnetin itikadda iki imamından biri...

Bu durumda, Bekir Topaloğlu'nun ehl-i sünnete ters olan bazı ilâhiyatçılar gibi konuşmayacağı düşünülür. O sempozyumda konuşma yapınca ben de böyle düşünmüştüm. Bu düşünceyle konuşmasından sonra çay molasında yanına vardım ve usûl-i hakîmâne ile Ali Özek'in çoraba mesh ile ilgili söylediklerini aktardım.

Zannediyordum ki, **"Olmaz öyle şey! Ayaklar yıkanmadan abdest câiz olmaz!"** diyecek...

Öyle yapmadı. Beklediğimin tam tersini söyledi. **"Ben de çoraba meshediyorum"** dedi...

Hatta Hayrettin Karaman'ın da çoraba meshettiğini söyledi.

Kendisi çoraba sadece meshettiğini söylemiyor, bunu müdafaa da ediyordu.

Ne bekliyordum, neyle karşılaştım. Tabii ki şok oldum!

Çünkü, İmam Mâtürîdî gibi bir ehli sünnet itikad imamının kitabını baskıya hazırlayan bu zat, ehli sünnet fıkhının tersini müdafaa ediyordu.

Kendisine İmam-ı Âzam Hazretleri'nden, diğer mezhep imamlarından ve mezheplerin bu konudaki hükümlerinden bahsedecek olduysam da **"Mezhebler beni bağlamaz"** deyip işin içinden çıktı.

"Kim bağlar?" diye sorunca, **"Beni hadisler ve Resûlüllah'ın tatbikatı bağlar"** diyor, Peygamberimiz'in tatbikatının da **Zâdü'l-Meâd** isimli eserde olduğunu söylüyordu.

Fakat ne var ki, **"Hocam! Beni mezhepler bağlamaz, hadisler bağlar diyorsunuz. İmam-ı Âzamlar hadisleri bizim kadar bilemiyor muydu?"** sorum karşısında susuyordu.

Bahsettiği **Zâdü'l-Meâd,** Vehhâbîliğin fikir babası olan İbni Teymiyye'nin talebesinin eseridir.

İmam-ı Âzamlara itibar etmeyen Topaloğlu, İbni Teymiyye'nin tilmizine itibar ve itimat ediyordu.

Bu sempozyum M. Ü. İlâhiyât Fakültesi Konferans Salonu'nda devam edecekti. Bekir Topaloğlu'nun sözleriyle yaşadığım şokun tesiri henüz üzerimdeydi. İkinci gün Prof. İsmail Karaçam'ı gördüm. Kendisini **Kur'an-ı Kerim'in Faziletleri ve Okuma Kâideleri** isimli eserinden ve birkaç ay önce Çemberlitaş'taki Fırat Kültür Merkezi'nde yaptığı konuşmadan tanıyordum. Orada çok tatlı bir konuşma yapmış tatlı esprileriyle takdir toplamıştı.

Bekir Topaloğlu'nun beklemediğim sözleriyle meydana gelen şokun tesirinden kurtulmak ve biraz rahatlamak düşüncesiyle İsmail Karaçam'a yaklaştım. Hal hatır sorduktan sonra sırasıyla önce Ali Özek'in söylediklerini sonra Bekir Topaloğlu'ndan duyduklarımı anlattım ve **"Hocam ne dersiniz buna"** dedim?

Zannediyordum ki, onların sözlerine tepki gösterecek ve **"Nasıl böyle söylerler"** diyecek.

Onun da bana ikinci bir şok yaşatacağını nereden bilebilirdim?

"Ben de çoraba meshediyorum" demesin mi!

Devam etti:

"Hayrettin Bey de meshediyor."

Hayrettin Bey dediği Hayrettin Karaman.

(Bu arada şunu öğrendim. Hayrettin Karaman, **"Biz bizeyken ayaklarımıza meshedelim ama dışarıda yıkayalım"** diyormuş.)

Hayrettin Karaman neyse de ben hüsn-i zannımdan dolayı Karaçam'dan bunu beklemiyordum.

Ama o söyleyeceğini söyledi. Ben de hiç beklemediği bir söz işiten kimse nasıl olursa aynen öyle oldum...

Sonra kendimi toparlayıp sordum:

"Peki hocam, neye göre çoraba meshediyorsunuz?"

Cevap verdi:

"Kanaatime göre. Benim kanaatım böyle."

"Hocam?" dedim. **"Fıkıhta, ibâdetle ilgili bir meselede kanaat olmaz. İnsan ya müctehiddir veya mukallid. Siz hangisisiniz? Çoraba meshettiğinize göre müctehid misiniz?"**

"Müctehidim" diyemedi, mukallidlik de ona göre pek aşağı bir mertebe olmalı ki mukallid olduğunu da söyleyemedi. Israrım karşısında da dayanamayıp tekrar **"Kanaatım böyle"** deyip yanımdan uzaklaştı...

***

Davut Aydüz isminde bir ilâhiyat profesörümüz var. **Tarih Boyunca Dinlerarası Diyalog** isimli bir kitap yazmış. Önsözünde, Peygamberimiz'in, vefatının hemen öncesinde **"Size kitap ehlini yani Hıristiyanları ve Yahudileri emanet ediyorum"** vasiyetinde bulunduğunu yazarak Peygamberimiz'e açıktan açığa iftira ediyor.

Kendisine Peygamberimiz'in bu sözünün kaynağını sorduk ama söyleyemedi. Çünkü olmayan söylenmez...

Sevgili okuyucular!

Bu makalemizde birkaç ilâhiyatçının ibretli resm-i geçidini görmüş oldunuz...

Onlar maalesef böyle. Ama biz yazımızı, hem onlara hem kendimize hidâyet-i kâmile duâsıyla bitirelim...

ALİ KARA

CENNET EBEDİDİR

Allah'ın selam ve rahmeti üzerinize olsun.

Allah-u Teala'ya hamd, Habibi Muhammed s.a.v ve tabileri üzerine salat ve selam olsun.

Konuya geçmeden evvel, hepinizin yeni hicri senesini (1432) ve Muharrem ayınızı tebrik eder, ibadetle dolu ve âfiyet üzere nice senelere ulaşmamızı Mevla Teala'dan niyaz ederiz.

Öldükten Sonra Dirilmeye-Ahirete İman

Ahiret aleminin varlığı ve orda olacak işlerin çeşitleri, pek çok ayette ve hadisi şeriflerde beyan edilmiştir. Bunlar akılla bilinemeyen meseleler olduğundan, haklarında fikir yürütülmez, olduğu gibi kabul edilir.

Ama **mutezile** denen akıl mezhebi ve onun takipçisi Şia ve yeni reformcu etiketli kişiler, bir çok meseleyi basite indirip akli yorumlarla inkar etmektedirler. (M.İslamoğlu ve benzerleri...)

Ahiret günü sadece bir gün olup, alemin yok olmasıyla başlar, yeniden diriliş, mahşer yerine getiriliş, muhasebe, amellerin tartılıp defterlerin sahiplerine verilmesi, iyilerin sırat köprüsünden geçip cennete girmesi ve nimetlere ulaşması, kötülerin suçları miktarınca köprüden düşüp cehenneme girmeleri ve cezalarını çekerek azab görmeleri, imanı olanların azabları bitince çıkıp cennete girmeleri, imansızların (yahudi-hıristiyan-müşrik) ebediyyen cehennemde azap görmeleri şeklinde tahakkuk eden olaylar zinciridir.

Ahiret günü ile alakalı hususları inkar edenlerin bazısı kafir olur, bazısı bid'atçı olur, yani ehli sünnetten ayrılmış olur.

Biz ehli sünnet, ahiret hallerine, nasıl haber verildiyse öylece iman ettik, bu hususta akıl yürütmeyiz.

Kabir azabı ve sorgusu da haktır. İki melek (Münker-Nekir) gelip kişiyi orda imtihan eder.

Rabbin kim?

Kıblen neresi?

Peygamberin kim?

Kimin zürriyetindensin?

Kitabın ne?

Kardeşlerin kim?

Hangi millettensin?

Şeklinde sorularla imtihan ederler. Mü'minler, Allah-u Teala'nın yardımıyla cevap verirler ve kabirleri cennet bahçesi haline getirilir. Kafirler ve günahkarlar cevap veremezler ve kabirleri cehennem çukuru şekline dönüştürülür ve azap edilirler.

Hadisi şerifte: **"Kabir ya cennet bahçelerinden bir bahçedir, veya cehennem çukurlarından bir çukurdur."** Buyruldu. (Buhari)

Hadisi şerifte: **"Kabir azabının ekserisi, idrar sıçramasından ve söz gezdirmektendir."** (Buhari)

KIYAMET ALAMETLERİ

Ehli sünnete göre haber verilen kıyamet alametleri on tanedir. Bu hususta hadisi şerif gelmiştir. Bu yüzden kıyamet alametlerine iman, ahirete imandan cüz olup ondan ayrılmaz.

Mehdi'nin zuhuru,

Deccal'in çıkması,

İsa'nın a.s. gökten inip Deccal'i öldürmesi,

Ye'cüc ve Me'cüc'ün çıkması,

Dabbetül arz'ın çıkması,

Dumanın çıkması, herkesi kaplaması.

Üç yer batması (doğuda, batıda ve Arap yarımadasında),

Büyük bir ateşin çıkıp insanları mahşere sürmesi.

Güneşin batıdan doğması.

Bazı büyüklere göre kıyametin küçük alametlerinin ekserisi zuhur etmiştir, artık sıra büyük alametlere gelmiştir. Allah-u Teala en iyisini bilir ki Mehdi'nin zuhuru şu sıralar çok konuşulmakta olup bu da alametlerin zuhuruna delildir.

Kıyametin küçük alametleri de vardır:

İlmin kalkıp cehaletin yerleşmesi, içkinin açıktan içilmesi, faizin yayılması, zinanın yayılması, adam öldürmelerin çoğalması, anne babaya asi olunması, yağmurların kesilmesi, erkeklerin azalması, kadınların çoğalması, mescidlerde seslerin yükselmesi, toplumun önderlerinin en rezil kimselerin olması, ipek elbise giyilmesi, çalgıcı kadınlar ve çalgı aletleri edinilmesi, bu ümmetin sonunun evveline lanet etmesi, yer sallantılarının çoğalması...

Bu ve benzeri alametler zaten her tarafı sarmıştır. Allah-u Teala cümle ehli imanı muhafaza eylesin. Âmîn!

CENNET VE CEHENNEMİN EBEDİYYETİNDEN ŞÜPHE EDİLİR Mİ?

İbni Münzir ve Ebu Şeyh, Harice bin Mus'ab'tan r.a şöyle dediğini rivayet ettiler: Cehmiyye Kur'an ayetlerine küfretti ve şöyle dediler: -Cennet tükenir, biter.-

Her kim cennetin biteceğini derse, muhakkak Kur'an'a küfretmiştir. Zira Allah-u Teâlâ buyurdu: **"Muhakkak şu, bizim verdiğimiz rızıktır. Onun için tükenmek**

yoktur." (Sad: 54)

" (Nimetlerden) **Kesilmezler, men edilmezler."** (Vakıa: 33)

Bu ayetlere göre her kim cennet nimetlerinin kesileceğini derse, muhakkak küfretmiş olur.

"Kesilmeksizin –devam eden- bir bahşiş." Her kim onların kesileceğine hükmederse, muhakkak küfretti.

"Meyveleri daimdir." Her kim onların devam etmeyeceğini söylerse, muhakkak küfretti.

Hazin Tefsiri:

"Gölgesi de..." Yani gölgesi devamlıdır, ebediyyen kesilmez. Cennette güneş ve ay yoktur, karanlıkta yoktur, belki uzun ve kesilmeyen gölge vardır.

Bu ayetlerde, Cehm ve ashabına red vardır. Zira onlar şöyle der: -Cennet nimetleri yok olup tükenir-

Zikredilen ayette, cennet ehlinin hareketlerinin, devamlı olan sukuna varmadığına delalet vardır.

Ali ibni Hasen şöyle dedi: İşittim ki İbni Mus'ab r.a. şöyle dedi: Cehmiyye, Allah'ın kitabından pek çok yerlerde küfre düşmüştür. Şu sözleri de bundandır: -cennet yok olacak-

Halbuki Allah-u Teâlâ buyurdu: **"Muhakkak şu, bizim verdiğimiz rızıktır. Onun için tükenmek yoktur."** (Sad: 54) Kim, bunların kesileceğini söylerse muhakkak küfretmiştir. **"Meyveleri ve gölgesi daimdir."** Kim bunların devam etmeyeceğini söylerse, muhakkak küfretmiştir.

"Kesilmezler, men edilmezler." (Vakıa: 33)

her kim cennet nimetlerinin kesileceğini derse, muhakkak küfretmiş olur.

"Kesilmeksizin –devam eden- bir bahşiş." Her kim onların kesileceğine hükmederse, muhakkak küfretti.

Şöyle dedi: Cehmiyye ehline bildirin, kafir oldular, hanımları da boş oldu.

Basra ehlinden olan Mutezile'nin ileri gelenleri, sözleri kötü olup müslümanların cemaatinden ayrılmışlardır. Şöyle zu'mettiler –yanlış anladılar- : -Cennet ehlinin hareketleri orda tükenecek, hatta bir söz söyleyemeyecekler, bir kelime konuşamayacaklar.-

Bu durumda onlara, –cennet nimetlerinin onlardan kesildiğini- söylemek lazım gelir.

Halbuki Allah-u Teâlâ buyurdu: **"Meyveleri daimdir."**

Mutezile, ayrıca Allah-u Teâlâ'nın, kendini vasıfladığı sıfatlarını da inkar etti.

Tevhid kitabında:

Allah-u Teâlâ cennet hakkında buyurdu: **"Müttekiler için hazırlandı."**

Cehennem hakkında buyurdu: **"kafirler için hazırlandı."**

Nebi sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu: **"Sizden biri ölünce ona sabah akşam varacağı yeri arzedilir. Eğer cennet ehlinden ise, cennet ehlidir. Eğer cehennem ehlinden ise cehennem ehlidir."**

Bu hususu isbat hakkında Kur'an ve hadisi şeriften nasslar cidden pek çoktur. Bu yüzden ehli sünnet vel cemaat, cennet ve cehennemin yaratılmış ve el an –şu an- mevcut olduklarında ittifak etmiştir. Aynı şekilde cennet ve cehennemin ebediyyen yok olmayacağına iman ederiz.

Allah-u Teâlâ cennet hakkında buyurdu: **"Meyveleri ve gölgesi devamlıdır."**

Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu: **"Kim cennete girerse, nimetlenir, ümitsiz olmaz, ebedi olur, ölmez."**

Cehennemin bekası ve yok olmaması hakkındaki delillerden:

"Onlar için devamlı azap vardır."

"Üzerlerine ölmeleri için hüküm verilmez. Azabından onlar için hafifletilmez."

Allahım! Senden rızanı, cennetini ve ona yakınlaştıran söz ve ameli (işlemeye muvaffak olmayı) isteriz. Gazabından, cehennemden, ona yakınlaştıran söz ve amelden sana sığınırız.

Yakinen itikad ederiz ki, cennet ve cehennem yaratılmışlardır ve şu an mevcutturlar.

Akaidin Esasları Risalesi:

Cennet ve cehennem halkın kendilerinde yerleştiği yurtlarıdır, bunları kulların amellerine karşılık olması için Allah-u Teâlâ hazırlamıştır. Cennet, Allah'ın mütteki mü'min dostları için hazırlanan nimetler ve kerametler yurdudur. Onlar Allah'a, Resulüne ve getirdiği hükümlere iman etmişlerdir. Allah ve resulüne itaatla kaimdirler, ibadeti sırf Allah için yaparlar. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'e tabi olurlar. Bunlar hakkında Allah-u Teâlâ buyurdu: **"İman edenler, salih amelleri işleyenler** (varya) **onlar mahlukatın en hayırlılarıdır. Onların mükafatı, Rableri katında altlarından nehirler akan Adn cennetleridir. Orda ebedi olarak kalıcıdırlar. Allah onlardan razı oldu, onlarda Allah'tan razı oldular. Bu, Rabbinden haşyet eden içindir.."** (Beyyine: 7-8)

Cennette hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve hiçbir beşerin kalbine gelmeyen nimet nevileri vardır. Allah-u Teâlâ buyurdu: **"Hiçbir nefis, gözü aydın eden nimetlerden kendileri için hazırlananı bilemez."**

Cennet nimetlerinin en büyüğü, cennetliklerin açık gözle, rablerini görmeleridir. Allah-u Teâlâ buyurdu: **"Bir takım yüzler varki, o günde parıldar. Rablerine bakıcıdırlar."** (Kıyame: 22-23) Bu husus (Allah-u Teâlâ'yı

وكفى بالله شهيدا محمد رسول الله

görmek), sahih mütevatir hadisi şeriflerde varid olmuştur.

Cehennem, azab ve ihanet yurdudur. Allah-u Teâlâ orayı, düşmanları olan kafirler için hazırlamıştır. Onlar Allah'a küfretti, Resulüne asi oldular.

Allah-u Teâlâ buyurdu: **"Kafirler için hazırlanan ateşten sakının."**

"Orda ilk ölümden başkasını tatmazlar."

"Onlar ordan çıkartılır değildir."

"Ateşten çıkmak isterler, onlar ordan çıkıcı değillerdir, onlar için devamlı azap vardır."

"Üzerlerine ölümle hükmedilmez, azabından onlar için hafifletilmez."

"Orda ebedidirler."

Selefi salihin hazeratının akaidini anlatan Tahavi Akaidi Şerhinde:

Cennet ve cehennemin arasında ölüm koç suretinde kesilir. Şöyle denilir: **"Ey cennet ehli, ebediyyet var, ölüm yok. Ey cehennem ehli, ebediyyet var, ölüm yok."**

Cehennemin ebediyyeti ve devamına gelince; insanların bu hususta sekiz görüşü vardır:

Birincisi: Cehenneme giren (imanlı-imansız kim olursa olsun), ebediyyen ordan çıkmaz. Bu söz harici ve mutezilenin görüşüdür.

İkincisi: Cehennem ehli orda azap edilirler, sonra tabiatları değişir de cehennemle lezzet alırlar. Bu söz ittihad ehli (vahdeti vucud ehli) nin sözüdür.

Üçüncüsü: Cehennem ehli orda belli bir vakte kadar azap edilir, sonra ordan çıkarlar. Yerlerine başka bir topluluk girer. Bu söz yahudilerin anlattığı şeydir. Allah-u Teâlâ onları şiddetle tekzib etti: **"Dediler ki, ateş bize ancak belli günlerde dokunur –yakar-. Deki: Allah katından bir ahit mi aldınız, Allah ahdine asla hulfetmez, yoksa Allah üzerine bilmediğiniz şeyi mi söylüyorsunuz." "Bilakis kim seyyie işler de hataları onu kuşatırsa, işte onlar cehennem ashabıdır, orda ebedi kalıcıdırlar."**

Dördüncüsü: Cehennemden çıkarlar, içinde kimse olmadan olduğu gibi kalır.

Beşincisi: Bizzat cehennemin kendisi yok olur, zira hâdistir (sonradan yaratılmıştır), hâdis olanın kadim olması imkansızdır. Bu söz, Cehm ibni Safvan'ın sözüdür. (Konumuz olan reformcu şahıslar da onun yorumunu diline dolamış gibiler...) Bunlara göre cennet ve cehennem aynı hükümdedir.

Altıncısı: Cehennem ehlinin hareketleri biter ve donuk halde kalırlar, ateşin elemini hissetmezler. Bu söz, Ebu Huzeyl'in (Muteziledendir) sözüdür.

Yedincisi: Allah-u Teâlâ cehennemden dilediğini çıkartır.

Sekizincisi: Allah-u Teâlâ cehennemden dilediğini çıkartır, orda nihayet olmaksızın kafirleri bırakır.

Netice: Bu sözlerin son şıkkı (sekizincisi), bize ehli sünnetin görüşünü belirtmektedir. Cehennemden çıkartılanlar tevhid ehli müslümanlardır, günahları kadar yandıktan sonra ordan çıkartılırlar. Bu hususta, yedi bin sene sonunda cehennemden çıkartılan kişi hakkında, Buhari'de zikredilen bir hadisi şerif vardır.

Artık cehennemde ehli iman kalmayınca, ebedi olarak cehennem kafirlerin üzerine kapatılır. Şu ayeti kerimeler bunu ifade eder: **"Onlar için devamlı azap vardır."**

"Orda ebedi, devamlı kalıcıdırlar."

"Onlar cehennemden çıkıcı değillerdir."

"Azablarından hafifletilmez."

İbni Kayyım'ın kasidesinin şerhi:

İbni Kayyım, reformcuların dillerine doladığı bir isimdir. İbni Teymiyye'nin kopyası olan talebesidir. Onun eserinde bile cennet ve cehennemin ebedi olduğu zikredilmiş, ama yeni 21. asır reformcusu bid'at ehli bunları da geçti: boynuz kulağı geçermiş...

Ahirete **huld diyarı** denir, zira ordakiler ordan çıkmazlar, Allah-u Teâlâ'nın buyurduğu gibi: **"Kesilmeyen bir bahşiş olarak"**

"İşte şu bizim –verdiğimiz- rızıktır, onun tükenmesi yoktur."

"Meyveleri daimdir, gölgesi de..."

"Onlar, ordan çıkartılır değildir."

İmamı Mukatil derki, hulud diyarına indiriliriz, orda ebediyyen ikamet ederler, ölmezler, ebediyyen ordan başka yere intikal etmezler.

Konuyu toparlarsak, bütün akaid kitaplarımızın beyanı ile hakkında evvelki asırdan itibaren icma olmuş olan şu husus (cennet ve cehennemin yani ahiretin ebedi oluşu) asla su götürmez kati bir meseledir. Bazı tevillerle değişik yorumlanacak bir mesele değildir.

İmamı Rabbani k.s. Mektubatında 266. mektubta şöyle buyuruyor:

<<<Cennet ve Cehennem mevcutturlar. Kıyamet günü bir taife hesaptan sonra cennete girer, bir taife de cehenneme girer. Cennet ehlinin sevabı ve cehennem ehlinin azabı ebedîdir, kesilmez. Kesin, kat'î deliller bunu kuvvetlendirir.

Rahmetin genişliği ve umumîliği, dünyada mü'min ve kafirlere yaygındır; Ahirette rahmetin kokusu kafirlerin burnuna ulaşamaz. Allah Teala şöyle buyuruyor:

«Allah'ın rahmetinden ancak kafirler topluluğu, ümit keser.»

Yine şöyle buyuruyor;

«Rahmetim herşeyi kuşatmıştır onu müttekîlere ve zekatını verenlere, ayetlerimize iman edenlere yazacağım.»

"Allah'ın, resullere olan va'dinden döneceğini zannetmeyin."

Bu ayet, vaadden ve vaidden dönmenin yok olduğuna delalet eder. >>>

Bazı ashabın ismini zikrederek onlara atfen söylenen –cehennemin bir müddet sonra yok olacağı- ifadelerine gelince; bu gibi sözler tevile açıktır, şöyle ki –cehennemde hiçbir iman sahibi kalmaz hepsi çıkar- demektir. Alimler ashabtan gelen bazı rivayetleri böyle yorumlamış ve kati delillere uygun olan manayı zikretmişlerdir. Bunun dışında başka bir mana aramak, haktan sapmaktır. Buhari'de zikredilen ve kalbinde zerre miktarı hayır (iman) olan kişinin cehennemden çıkması hadisesi, şu zikrettiğimize delildir.

İlim ehlinin icması ile de sabitlenmiş olan bir konuyu, akli yorumlarla nefsinin hevasına göre yorumlayanların, İslam itikadından nasıl payları olsun.....

TASAVVUF SOHBETİ

TASAVVUFUN ZUHURU

Bu gün tasavvuf hangi anlamda kullanılır? Bunu çağrıştıran delalet eden ayet ve hadisi şerifleri zikredeceğiz, zira ilk asırdaki lügat manası, sonradan kullanımlarla başka manalarda ortaya çıkabiliyor veya lügat bakımından başka manada ıstılahta başka manada olabiliyor bunda zıtlık yoktur, bu, ilmin tefennün etmesidir.

Mesela salat kelimesi lügatta dua manasındadır, fakat ıstılahta yani dinde salat denilince, erkanı mahsuse olan bildiğimiz namaz anlaşılır.

Tasavvuf kelimesi de böyle değişik manalarda kullanılır, üstelik çok yerde tasavvuf yerine tarikat kelimesi kullanılır, halbuki tarikat lügatta yol manasındadır ama ıstılahta tarikat bir şeyhin gözetiminde belli zikirler ve virdlerle meşgul olunan bir usul olarak anlaşılır.

O halde tasavvuf kelimesini, bazılarının **sof** yani yün kelimesinden türediğini söylemesi, bazılarının ise **sâfi** kelimesinden türediğini iddia etmesi neticeyi değiştirmez, zira bugünkü veya birkaç asır evvelden beri tasavvuf ehlinin sadece yün elbise –hırka- giydiğini kimse iddia etmez. **Sofu** –zahid- manasında kullanıldığını kabul edersek, takva olan herkese de sofi denir, takva olmaya çalışanlara da mutasavvıf denebilir. Halbuki tasavvuf artık belli usulleri olan tarikatlar için sadece kullanılır olmuştur.

Kelimenin sadece lafzına –**safi olmaya çalışmak veya yün elbise giyinmek-** manalarına bağlı kalarak, tarikatın/tasavvufun islamdaki yerini ispat etmek, kimsenin uğraşmayacağı fuzuli bir iştir.

İmam Gazali –il munkızu mined dalal sahf: 30 – 31 şöyle diyor:

Sovf kelimesinden geldiğini iddia edenlere göre tasavvuf, yün giyindiği zaman denir, bu da bir izahtır, fakat bu topluluk yün giyinmeye tahsis edilmemişlerdir.

Bunlar Muhammed'in s.a.v mescidinin **suffasına** mensubturlar, diyenlere gelince, suffaya mensub olmak, sarf itibarıyla **sofiy** üzere gelmez.

Bazıları da sâfi lafzındadır derler. Sofi lafzının bundan türetilmesi, lügat itibarıyla uzaktır.

Bazıları da saff kelimesinden türemiştir der, sanki onlar kalbleriyle ilk saftadırlar, manen ilahi huzurdadırlar der. Bu, mana itibarıyla sahihtir, ama lügat manası bu mananın ilk saff mensub olmasını gerektirmez.

Kuşeyri risalesi sahibi bütün bu görüşleri eleştirir; bu durumda tasavvuf kelimesinin iştikakını kabul etmez. Şöyle der: Bu lafız –tasavvuf- şu taife üzerine çok kullanımla artık isim olmuştur. Sofi kişi, sofi cemaat şeklinde kullanıldı. Bunlara tabi olanlara da, mutasavvıf kişi denir.

Bu lafız için Arapçada iştikak yoktur, **açık olan bu lafız –tasavvuf-, bu topluluğa lakap** gibi olmuştur.(El munkızu mined dalal –İmam Gazali r.a. tahkik: D. Abdul halim Mahmud sahf:31)

Asıl itibarıyla tasavvuf: Tezkiyettün nefistir, bu da bir çok ayetle emredilen bir hususdur, bu genel manaya itibarla tasavvuf/nefsi tezkiye etmek/ nefsi arındırmak her Müslüman üzerine gerekli olan bir yükümlülüktür.

"Muhakkak nefsini tezkiye eden felah buldu" (A'la suresi 14)

"Muhakkak onu/nefsini arındıran felah buldu." (Şems:10)

Bu ve benzeri emirlerle, bütün Müslümanların nefis terbiyesi ile uğraşması, sonunda nefsi mutmeinne olarak rabbisine razı olup dönmesi lazım gelen en mühim bir vazifedir.

Bize, Resulullah'tan s.a.v silsile ile ulaşan tasavvuf erbabının, zikirleri fikirleri itikadları yaşantılarının, islama ve sünneti seniyyeye tamamen uygun olduğuna inanıyoruz ve bunu iddia ediyoruz, başkalarının bunu kabullenmesine de gerek yok. Bizim mensub olduğumuz **Nakşi yolu, asla bid'ati kabul etmez. Sünnetten taviz vermez.**

Yaptığımız vazifelerin, ayet ve hadisi şeriflere, ashaba ve onların yolundan gelenlere uygun olduğunu size açıklarsak, yolumuzun hak olduğu ve sünnete uygun olduğunuzu, iman dolu kalbiniz mutlaka anlayacaktır.

Allah-u Teala buyurdu: **"Ey iman edenler! Allah'tan sakının (takva olun), ona (ulaşmakta) vesile edinin."** Maide:35

Zikrettiğimiz vesile ayeti, davamızın iyi anlaşılmasına giden bir kapıdır. Allah'a ulaşmakta vesile edilecek şeylerin en önemlisi, Allah'a ulaşan zatları taklit etmek ve onlara tabi olmaktır, bu da sünneti seniyyeye tabi olmaktan geçer. **Sünneti en iyi yaşayanlar da, Resulullah'ın varisleri olduğuna göre onları taklit,**

vesile hükmüne dahildir. İyi anlayalım....

Bazı büyüklerin tasavvuf hakkındaki veciz sözleri:

Şeyh Şibli derki: Tasavvuf, kedersiz ve tasasız olarak Allah ile birlikte oturmaktır.

Sofî, halktan kesilmiş, Hakk'a eklenmiştir. Şu ayette olduğu gibi: **"Seni, kendim için seçtim."** Kendinden gayrı her şeyden onu kesti, ayırdı. Sonra ona hitab etti: **"Asla beni göremezsin..."**

Şöyle demiştir: Yakıcı bir yıldırımdır.

Yine şöyle dedi: Tasavvuf, kevni (âlemi) görmekten korunmuş olmaktır.

Tasavvuf, Hak için boyun eğmektir.

Denildi ki sofîyi talep yormaz, sebep onu sıkıntıya sokmaz.

Zünnun-u Mısrî'ye soruldu, ehli tasavvuf kimdir?

Onlar her şey üzerine Allah'ı tercih eden bir topluluktur, Allah-u azze ve ecelle de onları her şey üzerine tercih etmiştir.

Bu gibi birçok veciz söz, tasavvufun sadece laf ve kuru bir dava olmadığını göstermektedir. Bilakis meşakkatli amellerle Allah-u Teala'ya kurbiyet yani veli olup manen yakın olmaktır.

Bu temel üzerine şekillenip devam edegelen tasavvuf yolunun en büyüklerinden olan İmamı Rabbani k.s., Mektubatı Şerifesindeki bir çok mektubta, bu yolun ehli sünnete tamamen uygun olduğunu beyan etmektedir.

"Dervişlerin yoluna sülükten maksad, şeriatın itikadi konularına olan yakinin ziyade olmasını elde etmektir; hatta istidlal darlığından keşif fezasına çıkılsın, icmalden tafsile varılsın.

Mesela, Vacibul Vucud Mevla Teala ve tekaddesin varlığı ve O'nun birliği, evvelce istidlal veya taklid yolu üzere malum olunca, bu ikisinin miktarınca bu hususta yakin hasıl olunca, dervişlerin yoluna sülük hasıl olduğu zaman şu istidlal ve taklid, keşif ve şuhuda tebeddül eder. En mükemmel şekilde yakin hasıl olur, diğer itikadi hususlar da aynı kıyas üzerinedir.

Bundan maksad ayrıca fıkhi hükümlerin edasında kolaylık, nefsi emmare tarafından hasıl olan güçlüğün giderilmesidir. Bu fakirin yakini inancı odurki dervişlerin yolu, şeriat ilimlerine hizmetçidir, yoksa buna zıt bir iş değildir. Muhakkak bunu kitaplarım ve risalelerimde tahkik ettim.

Evvela akaidleri düzeltmek ve dinden zaruretle bilinen şeyleri tasdik lazımdır. Sonra ilim ve fıkıh ilminin beyanını tekeffül ettiği şeyleri de işlemek zaruridir. Sonra dervişlerin yoluna sülük etmek te aynı şekilde matlubtur. Suretleri ve gaybi şekilleri müşahede, nurları ve şüphesiz renkleri muayene için değildir. Zira bu, oyun ve oyuncağa dahildir. Hissi renk ve suretlerde ne noksanlık var ki insan bunları terk etsin de gaybi suretler ve nurlara iştiyaklı olsun, bunları elde etmek için riyazat ve mücahedeler işlesin. Şu suretler ve nurlar, şu diğer suretler ve nurların hepsi, Hak subhane-hu'nun mahlukudur." (Mektubat: 1/210)

"Diğer tarikatlar arasından Nakşibendiyye yolunu seçmek, bu maksadın hasıl olması için evla ve münasibtir. Zira şu büyükler, sünnete ittibayı ve bid'atlardan sakınmayı iltizam ettiler. Bu sebepten dolayı kendileri için mutabaat devleti hasıl olması sebebiyle onları ferahlanmış ve müjdelenmiş görürsün; onlar için hallerden bir şey hasıl olmasa da. Hallerin bulunmasıyla birlikte mutabaatta bir gevşeklik hissederlerse, şu halleri kabul etmezler.

Hazreti Hoca Ahrar kuddise sırruhu şöyle dedi, "Şayet bütün haller ve vecidler bana verilse, mesela itikatım ehli sünnet vel cemaat itikadına muvafık olmasa, şu halleri şekavet ve hızlandan başka bir şey görmem. Şayet ehli sünnet vel cemaat itikadı bana verilse, bütün hallerden mahrum olsam, bunun üzerine asla gamlanmam." (Mektubat: 1/210)

Görüldüğü gibi tasavvufun gayesi, imanı yakini hale – müşahedeye- ulaştırmak ve ibadetlerde kolaylığı hasıl etmek olunca, bu durumun tüm Müslümanlar için kaçınılmaz olduğu da aşikar olduğu kabul edilmiş olur. Ancak işi anlamamakta ısrar edenler, veya yanlışlık içinde bid'at deryasında yüzen bozuk kimselere bakıpta, hak üzere olan gerçek tasavvuf ehlini inkar edenler, bu inceliklerden ve kemalatlardan mahrum oldukları gibi, bir çok cahili de kandırmaktadırlar.

Meseleyi uzaktan bakıp tahlil etmeye çalışan inkarcılar, güneşi inkar eden kör gibidirler. Onların inkarları güneşe zarar veremediği gibi, tasavvufun kıyamete kadar geçerli olması, Mehdi a.s. ve İsa a.s. ın da, bu yoldan gelip şeriatı ve tarikatı yeniden ihya etmesi, acaba onların hidayetine yeterli olacak mı? Bilemeyiz, çünkü inkarcının hakkı mahrum olmaktır kaidesine göre, şu incelikler dünya ehline haram kılınmıştır. Nasıl ki Allah-u Teala'nın ahirette görülmesi meselesini inkar edenler, cennete girseler bile bu nimetten mahrum olacaklarsa, tasavvufu inkar edenler de böylece bir çok kemalatlardan mahrum olacaklardır.

Ali Haydar Efendi k.s., ilk zamanlarında tasavvufu kabul etmezmiş ve vaazlarında sürekli tasavvuf erbabını tenkid edermiş. Sonra düşünmeye başlamış kendi kendine sormuş: Bu tasavvuf ehli sünneti yaşıyor, namazları herkesten daha iyi kılıyor, yediklerine içtiklerine dikkat ediyor, bunları niçin inkar ederim? Böylece araştırma ve sonunda bu yola intisab ile manevi kapılar açılıyor ve hatta Mahmud Efendi Hazretlerinin k.s. tabiriyle **"Efendi Babam yakini – hakiki- imana 15 günde vasıl oldu"** müjdesine kavuşuyor.

Aklı selim olan bir Müslüman düşünmez mi? Ashabı kiram r.anhum ecmain hazeratı, Efendimiz s.a.v den duyup gördükleri kadarıyla ibadetleri işlemekte son dere-

ce gayretliydiler, kendilerini feda edercesine vakitlerini ibadete harcamaktaydılar. Onları arayan ya namazda, ya ruku'da ya secdede bulurdu. Kur'an onları böyle vasfeder.

Onlar zikirsiz, tevhidsiz, ibadetsiz, cihadsız asla tasavvuf olunamazdı. Bu ahlak onlar için vazgeçilmez bir vasıf ve kimlik olmuştu. Onlar Efendimiz s.a.v i hatırlarından bir an bile çıkartmazlar devamlı onunla birlikte olmak isterlerdi, zaten O'nun bir sohbetine kavuşan ashab olur ve en mükemmel hale nail olurdu.

Efendimizin s.a.v namazını, hutbe okuyuşunu, abdestini, yatışını, tebessümünü nakleden rivayetlere baktığımız zaman, rivayet eden zatın (ashab veya tabiin), hayalinde O'nu nasıl canlandırdığını, kalbine nasıl nakşettiğini anlamak hiçte zor değildir. Ancak kişi nasibsizlerden ise, bu halleri inkar eder.

Hılyeyi şerifi rivayet eden H.z. Ali r.a. ve diğer raviler, O'nun mübarek yüzünü, kaşını, saçını, sakalını, yanaklarını, boyunu, yürüyüşünü nasıl anlatıyorlar nasıl vasfedebiliyorlar? Kalblerinde ve hayal hazinelerinde yerleşmiş ki, sanki görür gibi, hatta gözlerinin önünde imiş gibi vasfediyorlar. İşte bu rabıta denen olaydır ve bütün ashabı kiramda mevcuttur. Bunu inkar asla mümkün değildir ve tevhidin özü de budur, zira Allah-u Teala'ya ulaşmakta vesile olmak manası, en mükemmel şekilde Resulullah s.a.v vasıtasıyla hasıldır. O'na tabi olanlar, afaki ve enfusi ilahlardan/putlardan kurtulabilir, O'ndan ayrılan ve O'nu terk edenler dalalete ve bid'ata saplanmış olur.

"Sadıklarla beraber olunuz" ve **"Rabbaniler olunuz..."** ayeti kerimeleri de bu manaları beyan eder. **"Kişi sevdiği ile beraberdir"** hadisi şerifi bu manayı teyit eder.

Allah-u Teala, dostlarından dünya ve ahirette bizleri ayırmasın, **"Şunlar ne güzel arkadaşlardır"** emri ilahisinin muhtevasına cümlemizi dahil eylesin.....

Konumuzu, tasavvufun elif-bası gibi olan **Risale-i Kudsiyyeden** bir beyitle tamamlayalım:

Kutsiye Sayfa: 58 Sıra: 15

Fena fillahta eşya idi mestûr. Bu seyrinde hicabsız oldu menzûr.

Muadildir fenaya vaslı mehcûr. Buruz ittî bu eşya oldu pur nûr.

Budur hassul ehas Hakka gidelim. Cemali bâ kemale seyr edelim.

Fena fillahta eşya idi mestûr.

Fenafillah olduğu vakitte salikin kalp gözünden bütün eşya silinmiş örtünmüştü. Zira kendini Allah'ın nurlarında eritmiş yok etmişti. Fena fillah olmak için kalb gözünden bütün alemin silinmesi, yok olmuş gibi farzedilmesi lazımdır. Bu hal bazı kabiliyetlilerde hemen olur, kendi iradesi olmadan da ilahi nurlara kendini kaptırır, her şeyi unutur.

Bu seyrinde hicabsız oldu menzûr.

Bu 'seyri fil eşya' derecesinde tekrar eşya ona açıldı ve eşyanın hakikatını gördü.

Seyri fil eşya, seyri ilallahın inişte karşılığıdır. Seyri ilallahta yükseldikçe eşyadan ayrılmış, arşın üzerine çıkıp zılal dairesinde fena fillaha kavuşmuştu. Şimdi seyri fil eşyada geri gelirken aynı yerlerden geçip daha evvel unuttuğu eşyayı bir bir hatırlamış oldu. Bu şekilde seyri fil eşyayı tamamlayan gavs olur. Yani alemin imdat edicisi olur. Bu, Allah'ın fazlıdır, bunu dilediğine verir.

Eğer ki seyri fil eşya cenani. Bulursa gavs olur anla bu şani.

Eğer kalbi seyri fil eşya bulursa, bu cihanın gavsı olur. Bütün evliyaullahın başı olur. İmdatçısı olur.

Seyri fil eşyada nübüvvet kemalatını elde etti. Peygamber olmaz, fakat onun kemalatlarını seyredip tebaiyetle kemalatları kazanır. Alemde hakiki daveti artık o yapar.

Muadildir fenaya vaslı mehcûr.

Vaslı mehcur, Mevlaya ulaşıp-uzakta kalmış, geri dönmemiş velidir. İşte böyle irşad için geri dönemeyen veliler, fena fillaha ulaşıp Allah'ın nurlarında eriyen gibidir.

Buruz ittî bu eşya oldu pur nûr.

Bütün eşya ona açıldı, hakikatı ona gösterildi. Eşyanın nasıl meydana geldiği, vucud buluşu ona gösterildi. Böylece nurlara gark oldu.

Budur hassul has Hakka gidelim.

Has kulların en hususi olanı budur. Bu izahatlardan anlaşıldı ki, Allah dostlarının dereceleri farklı farklıdır. Kimisi fenanın suretinde, kimisi hakikatında, kimisi bekada, kimisi mehcur olmuş, kimisi nüzül etmiştir. Bu nüzül (iniş) yapanlar arasında da çok farklılıklar vardır. İrşadı ve tebliği en mükemmel olanın nüzülü de en aşağıyadır.

'Sonra onu aşağıların en aşağısına çevirdik.' (Tin Suresi Sayfa: 598 Ayet: 5)

Biliyorsunuz bu ayetin tefsir manasından başka, birde işaret manası vardır. Yani ruhlar aleminde olan insanı beden alemi olan dünyaya indirdik ki, miraç yapıp büyük makamlar elde etsin, sonra nüzül ederek insanları irşad etsin. Buna, zem suretinde medih derler.

Bu inceliklerden, son derece istifade etmek dileriz....

MEHMET PAKSU

PEYGAMBERİMİZİN AFFI VE BAĞIŞLAMASI

PEYGAMBER EFENDİMİZİN güzel ahlakından birisi de affedici ve bağışlayıcı olmasıdır. Peygamberimiz kendi yakınlarına ve sahabilerine devamlı hoşgörülü olduğu gibi, düşmanlarını da, özellikle onlar güçsüz bulundukları ve teslim oldukları zaman bağışlamış, suçlarını affetmiş, sonunda da pek çoğunun iman etmesine vesile olmuştur.

Hz. Aişe validemizin de buyurduğu gibi, Peygamberimiz yaratılışı icabı, kendisine kötülük edene kötülükle karşılık vermez; affeder ve intikam almaya da yanaşmazdı.

Bu üstün vasıflardır ki, düşmanları tarafından bile takdir edilmiş, sevilmiş ve sevgisini onların kalbine de ulaştırarak, ebedî kurtuluşlarına vesile olmuştur.

Peygamberimiz savaş dışında, düşmanlarından kendine sığınan, teslim olan ve bağışlanmayı dileyenleri yüz üstü çevirmemiştir. Ricalarını kabul ederek affetmiştir.

Peygamberimiz kalabalık ordusuyla Mekke'nin fethi için yola çıktığı, Mekke'ye yaklaştığı ve şehre girdiği sırada, düşmanlarının pek çoğu çaresiz kalarak eline düşmüş, zelil bir vaziyette önüne yığılmışlardı. Fakat Peygamberimiz imkânı olduğu, gücü yettiği halde, rahmet Peygamberi olduğunu bir sefer daha göstermiş, düşmanlarını affetme büyüklüğünü ilan etmiştir.

Zaten Rabb'i de kendisine böyle tavsiye etmiyor muydu?

"Kolaylık göster, affa sarıl, iyiliği tavsiye et, cahillerden de yüz çevir." (Araf Sûresi, 199.)

Peygamberimizin Mekke'yi fethe çıkan ordusunun şehre yaklaştığını öğrenen Mekke müşriklerinin içini bir

korku sardı. Mekke'nin eski reisi Ebu Süfyan yanına iki kişi daha alarak ordu hakkında bilgi edinmek istedi. Ancak yolda giderken Müslüman askerleri tarafından yakalandı. Peygamberimizin amcası Hz. Abbas ellerinden alarak onu Peygamberimizin huzuruna getirdi.

Ebu Süfyan, Hicret'ten önce Peygamberimize Mekke'de bulunduğu süre içinde her türlü işkence ve eziyeti yapmaktan geri kalmamıştı. Medine'ye hicretinden sonra da onu rahat bırakmadı. Peygamberimize karşı yapılan bütün düşmanca hareketlerin başında o bulunuyordu.

Kureyş'in başına geçerek müşrikleri devamlı Müslümanların aleyhine geçiriyor, ordu kurarak savaşa hazırlıyordu. Uhud ve Hendek Savaşları'nda müşrik ordusunda başkumandandı. Bu savaşlarda pek çok Müslüman'ın kanını dökmüştü.

İşte böyle bir müşrik reisi Peygamberimizin karargâhına getirildi. Bir gece bekledikten sonra da İslam'ı kabul etti. Peygamberimiz kendisine yaraşan büyüklüğü gösterdi. Onu affetti. Bununla da kalmayarak, ona bazı imtiyazlar verdi. "Ebu Süfyan'ın evine kim girerse güvendedir" dedi.

Peygamberimizin affı sayesinde baş düşman, dostlar sınıfına geçti.

Peygamber ordusu Mekke'ye girince, İslam safına giren pek çok insan bulunuyordu. Ebu Süfyan'ın hanımı Hind de Kureyş kadınlarıyla birlikte yüzü örtülü olarak Peygamberimizin huzuruna geldi. Müslüman olarak affını diledi. Peygamberimiz onu tanımıştı. Fakat belli etmedi. Yaptıklarını hiç yüzüne vurmadan affetti.

O Hind ki, Uhud Savaşı'nda Kureyş kadınlarıyla birlikte def çalıp şarkı söyleyerek müşrikleri savaşa kızıştıranların başında geliyordu.

Peygamberimizin sevgili amcası Hz. Hamza şehit düşünce, onu parça parça etmiş, kin ve ihtirasını yenemeyerek ciğerini çıkarıp dişlemişti.

Bu hali gören Peygamberimizin içi parçalanmıştı. Fakat onun affı her zaman üstün geldi. En azılı can düşmanını bile, iman ettiği için affetti. Bu esnada nefreti sevgiye dönüşen Hind, "Bugün senin meclisinden daha sevimli bir meclis görmüyorum" diyerek takdirini gizleyememişti.

Hz. Hamza'nın katili Vahşi de Mekke'den kaçarak bir müddet kabileler arasında gizlendi. Fakat emin bir yer bulamıyordu.

Sonunda birisi kendisine "Sen kendin için en güvenli yeri ancak onun yanında bulabilirsin; git, Resulullah'tan af dile" dedi.

Vahşi çekinerek ve sıkılarak Resulullah'ın huzuruna girdi. Peygamberimiz Vahşi'yi görür görmez başını yere eğdi. Ona bakamıyordu. O anda amcasını hatırlamıştı. Hz. Hamza'nın al kanlar içinde bulunan başı gözünün önüne geldi. Mübarek gözlerinden yaşlar boşandı. Katil, karşısındaydı. Kısas yapabilirdi. Kimse de bir şey diyemezdi. Fakat o yine büyüklük göstererek Vahşi'yi affetti. Fakat bir daha gözüne görünmemesini söyledi. Çünkü her gördükçe gözünün önüne Hz. Hamza geliyor, içi yanıyordu.

Ebu Cehil ve oğlu İkrime, Peygamberimizi her seferinde sıkıntıya sokan, ona eziyet vermek için elinden geleni yapan iki din düşmanıydı. Ebu Cehil, Peygamberimiz Kâbe'de namaz kılarken üzerine deve işkembesi atan, arkasına geçip hücum ederek abasıyla boğmak isteyen, Peygamberimizi öldürmek için tuzaklar kuran, Müslümanlardan gelen bütün barış tekliflerini reddederek Bedir Savaşı'nı körükleyen azılı bir düşmandı. Oğlu İkrime de babasıyla birlikte hareket ediyor, Peygamberimize düşmanlıkta önde gidiyordu.

İslam ordusu Mekke'ye girince İkrime korkusundan Yemen'e kaçtı. Fakat hanımı Müslüman olmuştu. Peygamberimizin büyüklüğünü tanıyor, bağışladığı insanları yakından görüyordu. Kölesini yanına alarak kocasının peşine düştü. Yemen'de buldu. Peygamberimizden kendisini affedeceği hususunda teminat aldığını söyledi.

Medine'ye geldiler. Peygamberimiz İkrime'nin geldiğini duyunca onu karşılamak için çıktı. Öyle acele etti ki, sırtından hırkası bile yere düşmüştü. Onu güler yüzle karşıladı. "Merhaba ey süvari muhacir" diyerek kucakladı ve iltifatta bulunan eden İkrime, Peygamberimize yaptıklarından dolayı mahcuptu. Fakat rahmet Peygamberi, Müslüman olan İkrime'ye şöyle dua etti:

"Allah'ım, İkrime'nin bana yaptığı bütün kötülükleri, Sen'in nurunu söndürmek için attığı her adımı affet. Yüzüme karşı ve gıyabımda söylediği sözleri de affet."

Peygamberimizin affı en azılı bir düşmanını bile kuşatmıştı.

Hebbar bin Esved, gözü dönmüş bir Peygamber düşmanıydı. Her fırsatta Müslümanlara eziyet etmekten zevk duyuyordu. Pek çok Müslüman'ın canına kıymıştı. Bununla kalmamış, hicret esnasında Peygamberimizin kızı Zeynep'i devesinden iterek düşürmüştü. Hamile bulunan Hz. Zeynep çocuğunu düşürdü. Bir müddet sonra da bu hastalıktan vefat etti. Böylece Peygamberimizin kan düşmanı da olmuştu.

Mekke'nin fethi günü Peygamberimiz onun kanını helal kılmıştı. Görüldüğü yerde öldürülecekti.

Hebbar çok korkuyordu. İran'a kaçmayı düşündü. Fakat daha sonra bundan vazgeçti. Akıllı davranarak Peygamberimizin huzuruna gitti. Ona iltica etti.

"Ya Resulallah, önce İran'a kaçmayı kararlaştırdım. Fakat sizin büyük affınızı, benzersiz müsamahanızı düşü-

nerek işte huzurunuza geldim. Yaptığım bütün suçlarımı itiraf ediyorum. Sizden af diliyorum" dedi.

Peygamberimiz af kapısını ona da açtı. Samimi itirafları üzerine Hebbar'ı bağışladı.

Peygamberimizin ahde vefası

AHDE VEFA, verdiği sözde durmak, yaptığı anlaşmaya sadık kalmaktır. İnsanın önemli karakterlerinden, kişiliğini oluşturan değerlerden biri de vefalı oluşudur. Yapılan sözleşmeye dikkat etmek, ahde vefanın bir başka çeşididir.

Peygamberimiz verdiği sözde duran, yaptığı anlaşmaya bağlı kalan en büyük insandır. Bu hususta dostunu da, düşmanını da ayırt etmemiştir. Dostuna verdiği bir sözde durup, onu yerine getirdiği gibi, düşmanlarıyla yaptığı anlaşmaya da sadık kalmış, her ne pahasına olursa olsun, aykırı hareket etmemiştir.

Peygamberliğinden önce ticarî hususta bir dostuna verdiği sözü tutmak için üç gün beklediği meşhurdur. O adam unutup gelmediği halde, "Nasıl olsa artık gelmez" diyerek çekip gitmemiştir. Verdiği sözde durmanın en müstesna örneğini vermiştir.

Peygamberimizin vefası aile içinde de açıkça yaşanıyordu. Hz. Aişe anlatıyor:

"Yaşlı bir kadın Resulullah'ın ziyaretine gelmişti. Şöyle konuştular:

'Sen kimsin?'

'Müzeyne'den Cüsame.'

'Sen Hasene misin? Nasılsın, ne haldesin, bizi görmeyeli ne yapıyorsun?'

'Anam babam size feda olsun, iyiyiz'

Kadın çıkınca sordum:

'Ya Resulallah, bu kadına çok alaka gösterdiniz, sebebi ne idi?'

'Hatice hayattayken bize gelir, giderdi. Ya Âişe, ahde vefa imandandır.'"

Peygamberimiz en sıkışık ve en zor şartlar altında bulunsa dahi, verilen sözde durmayı, netice kendisinin aleyhine de olsa hiçbir surette vefasızlık göstermemeyi tavsiye etmiştir.

Bedir Savaşı için hazırlıklar yapılıp İslam ordusu Medine'den ayrıldığı sırada Huzeyfe el-Yemâni ile babası Huzeyl, Peygamberimizle birlikte çarpışmak üzere yola çıkmışlardı. Müşrikler, baba-oğulu yolda görerek sorguya çektiler:

"Siz herhalde Muhammed'in yanına gitmek istiyorsunuz?"

"Evet, bizim bundan başka bir niyetimiz yoktur" dediler.

Bunun üzerine müşrikler, onlardan Medine'ye dönmek, Peygamberimizle birlikte savaşta bulunmamak üzere söz aldılar. Bir müddet sonra Huzeyfe ile babası Bedir'de Peygamberimizin huzuruna gelerek mücahitlerle birlikte savaşmak istediklerini söylediler, müşriklerle aralarında geçen hadiseyi de anlattılar.

Peygamberimiz, onların müşriklere verdikleri sözü öğrenince, insan gücüne o anda çok fazla ihtiyacı olmasına rağmen onlara şöyle dedi:

"Hayır, siz Medine'ye dönün. Onlara verdiğiniz sözü yerine getirin. Biz de müşriklere karşı Allah'tan yardım isteriz. Onun yardımı bize kâfidir."

Müşrik de olsa verilen sözde durmayı daha uygun görmek, ahdini bozmamak, yapılan anlaşmaya bağlı kalmak ancak bir Peygamberin gösterebileceği bir meziyettir.

PEYGAMBERİMİZİN NEZAKETİ

PEYGAMBERİMİZ, bir peygamber olması dolayısıyla her seviyeden insanla görüşüp konuşuyordu. Bunlar içinde devlet ve kabile reisleri, zengin ve soylu kimseler olduğu gibi, fakirler, zayıf ve kimsesizler, yetimler, kadınlar ve çocuklar da yer alıyordu.

Bütün bu sosyal yapıları, yaşayış tarzları, yaşları, başları, huyları birbirinden ayrı olan insanlarla ilişkisini, doğru, sağlıklı ve kalıcı bir biçimde sürdürüyordu. Bunun için, onlarla her alanda iyi diyalog kuruyor, nazik ve geniş kalpli davranıyordu. Zaten âlemlere rahmet olarak gönderilmesi bunu gerektirmiyor muydu?

Hizmetinde bulunan yakın sahabilerinin anlattığına göre, Peygamberimiz insanların en naziği, en nezihi, en zarifi, en latifi, en ince ruhlusu idi. Edep, terbiye ve görgü kuralları onun hayatında en güzel ve en ideal biçimde mevcuttu.

Peygamberimiz nezaketini hiç kimseden esirgemez, herkese tatlı ve nazik davranırdı. Kendisine hitap edildiği veya soru sorulduğu zaman en güzel şekilde cevap verirdi.

Hz. Âişe validemiz, "Resulullah'tan daha güzel ahlaka sahip hiç kimse yoktur. Ashabından ve ailesinden birisi kendisine seslenince, 'Buyurun' diye karşılık verirdi. Bu sebeple Allah, ona, 'Sen yüksek bir ahlak üzeresin' buyurmuştur.

Peygamberimiz insanlarla ilk defa karşılaştığında nasıl davranırdı? Selamlaşması, hal hatır sorması nasıldı? Çoğumuz merak ederiz.

Ebu Üseyd'in anlattığına göre Peygamberimiz bir seferinde amcası Hazret-i Abbas'ın evine gider.

Hazret-i Abbas'a, "Esselamü aleyküm" diye selam verir. Ev halkı da, "Ve aleykümüsselam ve rahmetullahi ve berekatühü" diyerek selamını alırlar.

Sonra Peygamberimiz, "Nasılsınız?" diye hal hatır sorar. Onlar, "Allah'a hamd olsun, iyiyiz. Anamız babamız feda olsun, siz nasılsınız ya Resulallah?" dediklerinde, Peygamberimiz, "Allah'a hamd olsun, ben de iyiyim" buyururlar.

Hz. Enes, Peygamberimizin eşsiz nezaketini şöyle anlatıyor:

"Kendisine bir şey soranı can kulağıyla dinler, soruyu soran yanından ayrılmadıkça, onu terk etmezdi. Resulullah ile bir kimse tokalaşırsa veya bir kimse tokalaşmak için elini uzattığında, karşısındaki kişi elini çekmeden Resulullah elini çekmezdi. Biriyle yüz yüze gelince de, karşısındaki, yüzünü çevirip ayrılmadıkça Resulullah o kimseden yüzünü çevirmezdi. Önüne oturan kimseye hiçbir zaman ayaklarını uzatmazdı. Karşılaştığı kimseye önce kendisi selam verirdi. Ashabıyla tokalaşmaya önce kendisi başlardı.

Kendisini ziyarete gelenlere ikramda bulunurdu. Oturmaları için çok kere hırkasını sererdi. Bazen de altındaki minderi misafire verir, üzerine oturması için işaret eder, kendisi açık yere otururdu.

Sahabilerine güzel unvanlar verirdi. Hz. Ali'ye 'Ebu Turab', bir başka sahabisine 'Ebu Hüreyre' gibi lakaplar vermişti. Onlara şeref kazandırmak için, hoşlarına giden isimle çağırırdı.

Kimsenin sözünü kesmezdi. Konuşmasını yarıda bırakmazdı. Konuştuğu kişi sözünü bitirmeden yahut gitmek üzere ayağa kalkmadan sohbetine devam ederdi.

Namaz kılarken birisi gelip otururşa, namazı uzatmaz, kısa keserdi. Hemen namazını bitirip onun ne istediğini sorardı. İhtiyacını gördükten sonra tekrar namazına devam ederdi.

Medineli bir çocuk gelir, Resulullah'ın elinden tutar, istediği yere götürürdü. Resulullah, gitmem demezdi.

Resulullah birimize kızacak olsa, 'Bu kardeşimiz kendisini niçin lekeliyor?' derdi.

Resul-i Ekrem'e on sene hizmet ettim. Vallahi, bana 'Öf bile demedi. Yapmakta geciktiğim veya yapmadığım bir emrinden dolayı beni azarlamadığı gibi/ailesinden azarlayan olursa, onlara da, 'Ona dokunmayın. Bu işi yapması takdir edilmiş olsaydı yapardı' buyururdu.

Senelerce Resulullah'a hizmet ettim. Bana hiçbir zaman kötü söz söylemedi. Fiske vurmadı. Azarlamadı. Yüzünü bile asmadı.

Bir gün bir iş için bir yere gitmemi emir buyurdu. İlk önce, 'Gitmem' dedimse de, Allah'ın Peygamberi bana emrettiği için gitmeye karar verdim. Huzurlarından çıktıktan sonra sokakta birkaç çocuğun oynadığını gördüm ve onları seyretmeye daldım. Derken arkadan birisi iki eliyle başımı tuttu. Döndüğümde baktım ki, kendisi. Gülüyor. Bana:

'Enes'çiğim sana söylediğim yere gittin mi?' dedi.

'Hayır, daha gitmedim, gideceğim' dedim.

Ben ona senelerce hizmet ettim. Vallahi bir defa olsun yaptığım bir iş için 'Niçin yaptın?' yapmadığım bir iş için 'Niçin yapmadın?' dediğini hatırlamıyorum."

Peygamberimizin bir başka nezaketini ve güzelliğini annemiz Hazret-i Aişe anlatıyor:

"Peygamber Efendimiz kendi eliyle ne bir hizmetçiye, ne de bir kadına vurmadığı gibi -Allah yolunda savaşmaktan başka-elini sertçe herhangi bir şeye vurduğunu da görmedim.

Peygamber Efendimiz iki şey karşısında tercihte bulunacağı zaman -günah olmamak şartıyla- o iki şeyden hangisi daha kolaysa o şey daha çok hoşuna giderdi. Fakat günah olduğu zaman bütün gücü ile o şeyden uzak dururdu.

Peygamber Efendimiz kendi şahsı için kimseden öç almazdı. Ancak kendisine getirilen kimse Allah'ın yasak ettiği bir şeyi işlemişse o kimseden Allah için öç alırdı.'

Peygamberimiz davetlilere ve misafirlerine karşı da nazik davranırdı. Davet edilenler arasında bazıları, kalkıp gidilmesi gerektiği halde kalkıp gitmeseler dahi Peygamberimiz onlara doğrudan gitmelerini hatırlatmaz, nazik davranarak dolaylı bir biçimde hissettirirdi.

Böyle bir durumu yine Enes bin Mâlik rivayet ediyor:

"Peygamberimizin kızı Hz. Zeynep'in düğünü esnasındaydı. Resulullah halkı ekmek ve etle doyurdu. Beni de cemaati çağırmak için gönderdi. Ziyafet bittikten sonra Peygamberimiz (a.s.m.) kalktı, ben de kendisini takip ettim.

Davetlilerden iki kişi muhabbete dalmış, dışarı çıkmamışlardı. Resulullah hanımlarının yanına uğruyor, selam veriyor, hal ve hatırlarını soruyordu. Resulullah tekrar döndü, ben de onunla birlikte döndüm. Kapıya varınca baktık ki, o iki kişi hâlâ konuşuyorlardı. Onun döndüğünü görünce kalkıp gittiler. Resulullah tekrar evine dönünce ayağını kapının eşiğine koydu, benimle kendi

arasına perde çekti. Allah şu ayeti indirdi:

'Ey iman edenler! Yemek için davet olunmadan Peygamberin evine girip de orada yemek vaktini beklemeyin. Davet edildiğinizde de girin. Fakat yemeğinizi yedikten sonra sohbete dalmadan dağılın. Bu hareketleriniz Peygambere eziyet verir, o da size bunu açıklamaktan sıkılır. Allah ise hakkı açıklamaktan çekinmez.' (Hucurat Sûresi, 53)

Bundan sonra da bir başkasının evine girip çıkmak belli kaidelere bağlanmış oldu."

PEYGAMBERİMİZİN ADALETİ

HAKKA YÖNELMEK, hakkı layık olana vermek, haksızlıktan kaçınmak, herkese eşit davranmak anlamlarına gelen adalet sıfatı Peygamberimizde en mükemmel şekilde mevcuttu.

Peygamberimiz dünya işlerinden elini çekmiş, hayattan uzak duran bir insan değildi. O, gençlik yıllarında Mekke'de bulunan kabilelerle birlikte yaşıyor, peygamber olduktan sonra da çeşitli kabile ve milletlerle iç içe bulunuyordu. Bu kabileler zaman olmuş, boğaz boğaza gelmişler, kan dökmüşler, çarpışmışlar, savaşmışlardı. Bunların birini memnun eden bir hareket, öbürünü rahatsız ediyordu.

İşte Peygamberimiz birbirine düşman kabileler arasında hak dini yayarken onların kalplerini kazanıyor, aralarında hak, adalet, insaf ve kardeşlik filizleri yeşertiyordu. Bu uğurda pek çok zorluklarla karşılaşıyordu. Fakat zerre kadar olsun, adalet ve insaftan ayrılmıyordu.

Arapların nüfuzlu ve zengin olanları, toplum içinde kendilerine ayrı bir yer ayırır, başkalarına, özellikle kimsesiz ve fakir kimselere yaptıkları baskıların kendilerine yapılmasına dayanamazlardı.

Mahzumiler'den bir kadın hırsızlık etmişti. Kureyşliler şerefli bir kabileden olan bu kadının cezalandırılmasını istemiyorlardı. Üsâme bin Zeyd'i Peygamberimiz çok seviyordu. Onu kırmayacağını biliyorlardı. Üsame'yi araya koyarak, Peygamberimizin bu kadına ceza vermemesini ricacı için gönderdiler. Peygamberimiz, Hz. Üsame'ye şöyle buyurdu:

"İsrailoğulları bu gibi taraf tutmaları yüzünden helak oldular. Bunlar fakirlerine en şiddetli ceza verirken, nüfuzlu ve zengin olanlarına ceza vermezlerdi."

Peygamberimiz, adaleti uygularken din farkı gözetmezdi. Hak sahibi bir Yahudi de olsa, Müslüman'dan hakkını alır, ona verirdi.

Sahabilerden Ebu Hadrad, bir Yahudi'den bir miktar borç almıştı. Vade dolmuş, Yahudi de ısrarla parasını istiyordu. Fakat Ebu Hadrad'ın sırtındaki elbisesinden başka bir malı yoktu. O sırada Peygamberimiz Hayber Savaşı için hazırlıkta bulunuyordu. Bu sefer Yahudiler'in üzerineydi.

Mesele Peygamberimize iletildi. Ebu Hadrad, Yahudi'den biraz süre istediyse de, Yahudi buna razı olmamıştı. Sahabiyi kolundan tutup Peygamberimizin huzuruna getirdi. Alacağını tahsil etmesini istedi.

Ebu Hadrad, verecek bir şeyinin olmadığını, Hayber'in fethinden sonra eline ganimet olarak bir şey geçerse vereceğini söyledi, ancak Yahudi diretiyordu. Sonunda Peygamberimiz fakir sahabisine sırtındaki elbisenin bir kısmını satarak borcunu ödemesini söyledi. Ebu Hadrad da öyle yaptı.

İşte Peygamberimiz Yahudilerin üzerine bir sefer hazırlığı yaptığı sırada, gözü gibi koruduğu, evlatlarından daha fazla üzerlerine düştüğü sahabilerinden birine karşı, hak sahibi olduğu için Yahudi'nin hakkını arıyordu.

Peygamberimiz hak, hukuk ve adalet konusunda kendisini ayrı tutmaz, kendisine farklı bir muamele yapılmasını da kabul etmezdi. Bunun örnekleri Peygamberimizin hayatında çokça bulunmakta, bu alanda da en yüksek seviyede bulunduğunu göstermektedir.

Ebu Said el-Hudri'nin anlattığına göre, Peygamberimiz bir seferinde savaşta ele geçen malları sahabileri arasında paylaştırıyordu. Müthiş bir izdiham vardı. Çok kalabalıktılar. Öyle ki, sahabilerden birisi Peygamberimizin sırtına çıkarcasına üzerine abanmıştı. Peygamberimiz, elinde bulunan ince hurma çu-buğuyla o kişiye işaret ederek bir tarafa çekilmesini istedi. Çubuğun uç kısmı adamın yüzüne gelerek birazcık çizdi. Bunun farkında olan Peygamberimiz elindeki sopayı o kişiye verdi ve, "İşte yüzüm, gel, sen de benden hakkını al" dedi.

Fakat Resulullah'ı canından fazla seven sahabi, "Ya Resulallah, ben hakkımı helal ediyorum, sizi bağışlıyorum" dedi ve vazgeçti. Ömrünün son günlerini yaşıyordu. Dünyaya veda etme vakti gelip çatmıştı. Sahabileri ile vedalaşmak, helalleşmek istedi. Öbür âleme üzerinde bir hak olarak gidemezdi. Sahabileri topladı ve onlara şöyle konuştu:

"Şayet birinize karşı bir hatada bulunmuşsam, maddî veya manevî olarak kimi incittiysem, malınıza, canınıza veya şerefinize, herhangi bir biçimde zararım dokunmuşsa gelsin, benden hakkını alsın, tazminatını vereyim."

Son anında, ağır hastalığında dahi adaletin yerini bulmasını istiyordu. Üzerinde, kimsenin bir hakkının kalmasını istemiyordu.

ÖYLE BİR GEÇER ÖMÜR Kİ...

Koskoca bir yılı daha geride bıraktık. Acısıyla, tatlısıyla, günahıyla, sevabıyla... Şayet geride bıraktığımız bir yıldan hesaba çekilecek olsaydık; acaba cennetlik amellerimiz mi fazla olurdu, cehennemlik amellerimiz mi? Hayrımız mı çok olurdu şerrimiz mi, günahımız mı ağır gelirdi sevabımız mı?..

Her ne kadar şimdilik böyle bir sorgulama yoksa da, gün gelecek sadece geride bıraktığımız o bir senenin değil koskoca bir ömrün hesabı sorulacak. Zira Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır: **"Kıyamet gününde kul dört şeyden sorulmadıkça ayakları oynamaz. Ömrünü nerede tüketti. İlmiyle nasıl amel etti. Malını nereden kazandı, nereye harcadı. Cismini nerede çürüttü?"**

Mahşer günü bütün insanlar toplanacak ve hesaba çekilecekler. Netice itibariyle kişi cennete bile gidecek olsa, bu suallere cevap vermeden bir adım yerinden oynatılmayacak. O vakit insanların hepsi durdurulmuş -sanki trafikte kırmızı ışıkta duran araçlar gibi bekleşiyorlar- ve bu dört soru sorulmadan kimseye hareket izni verilmeyecek. Bu suallere alnının akıyla cevap verenler teşbih yerindeyse, kırmızı ışıktan sonra yeşil ışık yandığında, arabalar nasıl süratle hareket edip yoluna devam ediyorlarsa, onlarda cennet istikametinde yollarına devam edecekler inşallah.

Mahşer günü herkese "ömrünü nerede tükettin?" diye sorulacak. İnsanoğlu kendisine bahşedilmiş olan ömrünü rahmetin yağdığı yerlerde mi, yoksa lanetin yağdığı yerlerde mi geçirdi. Allah'a itaatle mi yoksa isyanla mı geçirdi? bunun hesabı sorulacak.

Salim bir kafayla düşünecek olursak bu kısacık ömrü günahla, isyanla geçirmek akıl kârı değil. Eskiden ömürler uzunmuş. Beş yüz sene, bin sene, iki bin seneye kadar yaşayanlar varmış. Eski ümmetlerden asırlarca mağaralara kapanıp inzivaya çekilen, ömrünü ibadetle, zikirle geçiren âbidler varmış. Mevlâ Teala mağarada her gün bir salkım üzüm bitirir, inzivaya çekilen âbid de onu yiyerek karnını doyurur ve mağarada yüzlerce sene ibadetle, zikirle, tefekkürle meşgul olurmuş. İşte o devirlerde yaşayan ümmetler peygamberlerinden duymuşlar ki; "ahir zaman da bir ümmet gelecek, onların ömürleri ortalama yetmiş-seksen sene kadar olacak." Tabi bunu duyunca çok şaşırmışlar ve demişler ki: "Ömürleri ne kadar da kısaymış. Şayet biz o vakitte dünyaya gelmiş olsaydık, anamızdan doğduğumuz gibi secdeye gider ve can verinceye kadar da secdeden kalkmazdık." Yani yetmiş-seksen sene ömür onlara o kadar kısa geliyor ki, "keyfe-zevke vakit mi var, bir an önce ibadete başlayalım da ahiret tedarikini görmeye bakalım" demek istiyorlar. Çünkü vakit az, yol uzun, yük ağır...

Bin küsür sene yaşayan Nuh (Aleyhiselam)'a:

Dünyadan ne anladın? diye sormuşlar da:

» Dünya iki kapılı bir han, bir kapısından girdim diğer kapısından çıktım, diye cevap vermiş.

Enteresan bir cevap değil mi? Bu dünyada bin seneden fazla yaşayan Nuh (Aleyhisselam)'a bile dünya hayatı demek bu kadar kısa gelmiş. Aslında bu dünya hayatı ne kadar uzun olursa olsun, ahiret hayatına nispetle çok kısadır. Mevla Teala bir âyeti kerimede bunu şöyle ifade buyuruyor: "**Allah-u Teala inkârcılara: 'Yeryüzünde kaç sene kaldınız?' diye sorar. Onlar: 'Bir gün veya bir günün bir kısmı kadar az bir süre kaldık, sayanlara sor.' derler. Allah-u Teala şöyle buyurur: 'Çok az bir zaman kaldınız, keşke siz bunu bilmiş olsaydınız."** (Müminun 112-114)

Rabbimiz bizlere, dünyada ne kadar uzun yaşarsak yaşayalım bu ömrün sanki bir akşam veya bir kuşluk vakti kadar kısa olduğunu bizlere bu şekilde beyan ediyor. Ama maalesef bizler dünya hayatına öylesine dalmışız ki, yetmiş-seksen senelik ömür bitmeyecek gibi geliyor. Sanki hiç ölmeyeceğiz de hep yaşayacağız zannediyoruz. Oysa bizden önce ölenlerde hep böyle düşünmüyorlar mıydı? "Ölüm bana her an gelebilir, aman hazırlıksız yakalanmayayım" diyen kaç kişi var?

Her gün aramızdan birileri devamlı eksiliyor, her daim selâlar okunuyor, musallaya konulan cenazelerin namazları kılınıp sonra mezarlığa defnediliyor. Onu toprağın altına koyanlar, bir gün sıranın kendilerine de geleceğini düşünüyorlar mı?

Peki biz düşünüyor muyuz, merak ediyor muyuz geriye ne kadar ömrümüzün kaldığını? Kaç sene, kaç ay veya kaç gün... Aslında bir saat sonrasına kimsenin garantisi yok. İçinde bulunduğumuz saat dünya, bir dahaki saat ahiret olabilir. Hatta bu dakika dünya, bir sonraki dakika ahiret olabilir. Bu gerçeği bilmeyenimiz yok ama maalesef gaflet sarmış her yanımızı.

Ömür öyle bir geçer, öyle biter ki anlamazsın. Bak işte koskoca bir yılı daha geride bıraktık, hani ne anladık. Boş ver geçen bir seneyi, bu kadar sene ömür sürdük ne anladık?..

Ne hikmetse geçmişe bakınca sanki geçmemiş gibi geliyor. Geleceğe bakınca da sanki hiç gelmeyecekmiş gibi geliyor. Ama geçmiş geçti, gelecek de elbette gelecek. Hemde öyle çabuk gelir ki anlamazsın, zira "Küllü âtin karîb/Her gelecek yakındır." buyrulmuştur.

Aziz Mahmut Hüdâî Hazretleri bir şiirinde şöyle diyor:

"Günler gelip geçmekteler,

Kuşlar gibi uçmaktalar."

Büyük veli, günlerin geçip gidişini böyle tasvir etmiş. Yaşadığımız her gün bitiyor, kuşlar gibi kanat çırparak geçip gidiyor ve adeta göklere doğru yükseliyorken, bizler de başımızı kaldırıp kendi semamızda gün ve haftaların geçişine, kuşları ve bulutları seyreder gibi bakıyoruz.

Seneler, aylar, günler hatta alınan her nefesin ardından bir nefes daha tüketiyoruz. Bu kısacık ömür için ne hazırlıklar, ne plan ve programlar, ne binalar imar ediyoruz da, ebedî olan ahiret hayatı için maalesef ne hazırlık, ne plan, ne de program yapmıyoruz. Oysa yaşadığımız koskoca dünya hayatının yalnızca bir oyun ve oyalanma olduğunu Rabbimiz bizlere hatırlatarak şöyle buyuruyor:

"Bu dünya hayatı sadece bir oyun ve oyalanmadan ibarettir. Ahiret yurduna gelince, işte asıl hayat odur. Keşke bilmiş olsalardı." (Ankebut 64)

Demek asıl olan ahiret yurdudur, öyleyse elimizi çabuk tutup ahiret hazırlığına bir an önce başlayalım. Gaflet uykusundan bir an önce uyanalım da, dünyamızı âbâd edip ahiretimizi berbat etmeyelim. Ebedi zevk ve saadet yurdu olan ahiretimizi mamur etmeye gayret edelim.

Rabbimiz bir âyet-i kerimesinde şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler Allah'tan korkun. Ve her nefis yarın için ne hazırladığına baksın." (Haşr: 18)

Âyet-i kerimede, yarın için hazırlık yapmamız emrediliyor. Yarın derken, bugün "hayat" yarın "ölüm" demektir. Bugün "ev" yarın "kabir" , bugün "dünya" yarın "ahiret" demektir.

İşte her nefis kabrine, ölümden sonrasına, ahirete ne hazırladığına baksın. Yetmiş seksen yıllık şu kısa ömür için ne evler, ne binalar, yazlıklar-kışlıklar yapıyoruz, onların içlerini nasıl süslüyor tezyin ediyoruz da, asırlarca kalacağımız kabrimize, ebedî olan ahiret yurduna acaba ne hazırlık yapıyoruz?

Hani anlatılır, çok eski dönemlerde bir adam güneşten korunmak için küçük bir çadır yapmış ve içine uzanmış. Ama belden aşağısı dışarıda kalmış. Ona demişler ki:

» Yahu biraz daha büyük bir çadır yapsaydın da, tamamen içine girseydin ya? demiş ki:

» Üç yüz senelik şu kısa ömür için, vaktimi çadır yapmakla geçiremem.

Bu günün ortalamasına göre, dört insan kadar ömrü olan birinin söylediği şu söze bakar mısınız, ne büyük bir ders değil mi? Halbuki bizler şu kısacık ömürde, elimizden gelse neredeyse dünyayı imar edeceğiz. Bakıyorsun adamın bir ayağı çukurda, yaşı kadar evi, dairesi, gayri menkulu var fakat ahiret için bir dikili ağacı maalesef yok. Şimdi ölse yanında bir tuğla bile götüremeyecek ama işin ciddiyetinin farkında bile değil. Tabi genelde insanlar hep böyle. Ömrünü çalışmakla, çabalamakla, mal biriktirmekle geçirip Allah'a kulluğu, ibadet ve taati ömrünün son demlerine bırakıyor yaşama garantisi varmış gibi...

Yaşanmış şöyle bir ibretlik olay anlatılır:

Almanya'da çalışan gurbetçilerimizden biri kendisini fazlasıyla işe güce kaptırmış vaziyette gecesini gündüzüne katarak çalışıyor, orada kazandıklarını da Türkiye'ye gönderip burada apartmanlar, iş hanları bina ediyor yani hayatını bir nevi garanti altına alıyor. Tabi gerek oradaki komşuları, gerekse iş arkadaşları namaza, vaaza-sohbete giderlerken onu da davet edip götürmek istiyorlarmış. Ama o, her seferinde namaz kılmayışı, İslamı yaşamayışı hakkında mazeret belirterek; "şimdi işten güçten vakit bulup manevi işlere pek zaman ayıramıyorum ama ilerde tam dönüş yapacağım" diyormuş.

Onun hesabı şöyleymiş; Türkiye'de yaptırdığı işhanını ve apartmanı bitirecek, zaten emekliliğine de az bir zaman kaldığı için emekli olacak, ondan sonra ver elini Türkiye... Böylece yurda tam dönüş yapınca İslam'a da tam dönüş yapacakmış, işte o zaman namazını da kılacak, orucunu da tutacak, Hacca da gidecekmiş. Yaptırdığı iş hanıyla, dairelerin kirası ve Avrupa'dan gelecek olan emekli maaşıyla da gül gibi geçinecek, nerde bir yatır, türbe var her yerlere de ziyarete gidecekmiş. Yani kısaca dini bütün, abdestinde namazında, dört dörtlük bir Müslüman olacakmış.

Ee sonra ne olmuş dersiniz?

Efendim, adam memleketteki iş hanını bitirmiş, süperlüx daireleri olan apartmanı da tamamlamış. Eh artık adam hayatını garantiye almış canım, dünyada sırtı yere gelir mi? Geriye kalmış bir emeklilik, emekli de olunca derhal ver elini Türkiye...

Ama maalesef evdeki hesap çarşıya uymamış. Emeklilik vakti gelmeden önce Azrail (Aleyhisselam) gelmiş ve adam dünyadan emekli olmuş...

Cenazesini Türkiye'ye memleketine göndermişler. Hani adamcağız "ben tam dönüş yapacağım" diyordu ya, evet hakikaten de tam dönüş yapmış. Çünkü istese artık geri dönemez.

Adamın cenazesini yıkamışlar kefenlemişler ve mahallenin camiinde cenaze namazını kılmışlar. Daha sonra tabutunu omuzlamışlar ve götürüyorlar. Nereye? Dünya menzillerinin sonu, ahiret menzillerinin ilki olan kabrine... Cenazeyi mezarlığa götürürlerken, hâli hayatında çalışıp didinerek yaptırdığı iş hanının ve apartmanın önünden geçmişler. Ne acı ki, Avrupalarda gece gündüz çalışıp da ömrünü harcayarak yaptırdığı, (içinde oturup keyif çatmayı bırak, görmek bile nasip olmayan) yüz seksen metrekarelik o süperlüx dairelerin olduğu apartmanın önünden geçerek, adamı doğru mezarlığa götürmüşler ve iki metrekarelik çukura gömmüşler...

Hani namaza başlayacaktın, hani Hacca gidecektin, hani dört dörtlük Müslüman olacaktın ne oldu? Eceli hiç hesaba katmadın. Dünya işlerini aksatmadan tam vak-

tinde yaptın ama ahiret işlerini en sona bıraktın. Şimdi sana melekler kabirde "ne getirdin" diye soracaklar, onlara ne cevap vereceksin? "Han, hamam, apartman yaptırdım" mı diyeceksin. Onu geride kalanlar sorarlar melekler değil. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde: "**Kişi öldü mü varisler ölenin arkasından; "ne bıraktı?" diye sorarlar. Melekler ise; "ne getirdin?" diye sorarlar."** buyuruyor.

Bütün ömrünü harcadın o malı biriktirmek için, hem de öyle çalıştın ki, Allah'a kulluk için vakit bulamadın. Ama o malı da yiyemeden gittin, hepsi olduğu gibi kaldı. Şimdi varislerin o malı aralarında bölüşecekler. Belki de kendilerine miras kalan o malı meşru yolda kullanıp ahiretlerini âbâd edecek ve cenneti kazanacaklar. Sen ise, o malı kazanmak için tüm ibadetlerini terk ettin ve cehennemi boyluyorsun. Yazık değil mi? Şu üç günlük dünyanı mamur edip rahat edeyim diye bu kadar uğraşıp didindin ama dünyada da rahat edemedin, ahiretini de berbat edip ebedî bir azaba dûçar oldun.

Allah-u Teala cümlemize aklı mead/ahiret aklı versin de, böylesine bir hüsrana uğramaktan muhafaza buyursun.

Evet, "Ömrümüzü nerede tükettiğimiz" sorulacak. Bu koskoca ömrü paranın-pulun veya bir kadının ya da erkeğin peşinde mi geçirdin yoksa Kuran ve Sünnet yolunda mı? Vakitlerini nefsânî arzuların ve hayvânî isteklerin peşinden koşarak mı geçirdin yoksa ebedî zevk ve lezzetlere talip olup ibadet ve taatle mi geçirdin?..

Bu dünyada amel var hesap yok. Ahrette ise hesap var amel yok.

Hayatımıza şöyle bir baktığımızda hemen hemen her şeye vakit ayırdığımız görürüz. Uykuya, yemeğe, keyfe, zevke bol bol vakit ayırıyoruz. Dizilere, filmlere ayırdığımız vakitler de cabası... Peki Allah için ne kadar vakit ayırıyoruz? İbadete, zikre, Kuran okumaya, dinimizi öğrenmeye, vaaz ve sohbet dinlemeye acaba ne kadar zaman harcıyoruz? Ömrümüz nasıl geçiyor, nelerle meşgul oluyoruz? İşte bunlar sorulacak. Allah-u Teala verdiği bu ömrü, bu vakitleri, geçirdiğimiz zamanı soracak.

Vakit çok önemli. Bu kıymetli vakitleri lüzumsuz, fâni olan ucuz şeylerle çarçur etmemek lazım. Vaktin kıymetini ifade etmek için atalarımız: "Vakit nakittir" demişler. Evet öyledir, hatta daha da kıymetlidir. Zira vaktini nakte/paraya çevirebilirsin, fakat nakti/parayı, vakte çeviremezsin. Dünya senin olsa geçen bir dk.yı bile satın alıp geri getiremezsin.

Çok evvelce vaktin kıymetini anlatan câlibi dikkat bir haber okumuştum.

Bir kardeşimiz Avrupa'ya gidiyor ve orada özel bir kursta öğretmenlik yapıyor. Oradaki derse giriş ve çıkış saatleri dikkatini çekiyor. Mesela, derse giriş saat: 9.00'da, teneffüse çıkış 9.42'de. Derse tekrar giriş ise 9.58'de. O kardeşimiz ders ve teneffüs vakitlerini gösteren bu listeyi görünce oldukça şaşırıyor. Yani teneffüse çıkış niçin 9.45 değil de 9.42. Tekrar derse giriş niçin 10.00 değil de, 9.58 Bunun sebebini merak ediyor ve soruyor. Cevaben diyorlar ki:

» Vakit çok kıymetli olduğu için, biz o iki dakikayı bile heba edemeyiz. Hem vaktin ne

kadar kıymetli olduğunu biz sizden öğrendik.

» Anlamadım, nasıl bizden öğrendiniz?

» Sizin namaz vakitleriniz de böyle değil mi? Mesela; Öğlen Namazının vakti: 12.14

İkindi Namazının vakti: 14.32 Akşam Namazının vakti ise 16.54

Ve o kardeşimiz Allah-u Teala'nın namaz emrindeki bu inceliği (bir yabancıdan da olsa) öğrenmiş oluyor.

Demek ki Rabbimiz: "N**amaz, mü'minler üzerinde vakitleri belirlenmiş olarak farz kılındı"** (Nisa:103) buyururken bizlere vaktin önemini, bir dakikanın bile ne kadar kıymetli olduğunu beyan ediyor. Zira hangi namaz olursa olsun, vaktinden bir dakika önce kılacak olsan, kabul olmuyor değil mi? Çünkü namazın farzlarından biride "vakit"dir.

Yine olimpiyat şampiyonalarına baktığımızda sporcular, saliselik farklarla rekorlar kırıyorlar. Demek ki boş ver dakikayı, saniyeler, hatta saliseler bile hedefe ulaşabilmek için ne kadar önemli. İşte böylesine kıymetli olan vakitleri boş şeylere harcamak yerine, ahiret sermayesi yapmaya, cenneti kazanmaya gayret edelim.

Ömrün her nefesinin ardından bir nefes daha tükeniyor. Sadece geçen bir yılın değil, geçen her günün, her saatin hatta alınan her nefesin bile farkına varmak lazım. Şair bu hususa dikkatimizi çekmek için şöyle diyor:

"Birbirinden mukaddes, alıp verdiğim nefes.

İki dünyayı ayıran. Bir ses değil, bir nefes..."

Muhterem okurlarım!

Henüz imkanımız fırsatımız varken, henüz hayattayken, can tendeyken ahiret azıklarımızı şimdiden tedarik edelim. Çünkü yol uzun, yük ağır. Nice meşakkatli merhaleler bizi bekliyor.

Rabbim bizlere bu yolda devam sebat istikamet ihsan eylesin. Cümlemizi hesabı kolay olanlardan eyleyip, kitabını sağ elinden alanlardan eylesin. Amin!...

Fi Emanillah!

ADEM ŞENER

HASED (KISKANÇLIK)

Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adı ile...

Hem mastar hem de isim olarak kullanılan hased kelimesi, başkasının sahip olduğu maddî veya manevî imkânların kendisine intikal etmesi veya kıskanılan kişinin bu imkânlardan mahrum kalması yönündeki istek ve niyeti ifade eder.

Başkasının elindeki nimeti çekemeyerek, o nimetin ondan gitmesini arzu etmek ve o nimeti gidermek için bir takım hilelere (çarelere) teşebbüs etmekten ibaret olan hased, bütün dinlerde haramdır. Bu hal, insanlar arasında uyumsuzluğa, tefrikaya ve dünyada bozgunculuğa sebep olduğundan dolayı çok kötü bir ahlaktır.

Hased (kıskançlık), başkasının elindeki nimetin gitmesine sebep olduğu gibi hased eden kimsenin de ebediyen helakine sebep olacağı İblis'in helakiyle sabittir. Çünkü İblis'in küfrü Hz. Âdem (Aleyhisselam)'a olan hasedinden kaynaklanmıştır. Fakat başkasında olan nimetin devamıyla beraber kendisinin de o nimete nail olmasını (kavuşmasını) arzu etmeğe "gıbta" denir ki bu haram değildir.

Bilinmelidir ki, hased büyük günahlardandır. Birçok ayet-i kerime ve hadis-i şerif buna delalet etmektedir.

Allah-ü Teâlâ Kur'ân-ı Kerim'de buyuruyor ki: **"Yahudi ve Hıristiyanlardan çoğu, hakikat kendilerine apaçık belli olduktan sonra, sırf içlerindeki kıskançlıktan ötürü, sizi imanınızdan vazgeçirip küfre döndürmek istediler."**[1] Kur'an-ı Kerim aynı zümrenin Allah-ü Teâlâ tarafından; **"Müslümanlar'a lütfedilen başarıları kıskanması da haset kavramıyla ifade edilmiştir."**[2]

Allah Resulü (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) hadis-i şeriflerde hasedin çirkinliğini ifade etmiştir. bir hadisi şeriflerinde buyuruyor ki:

"Hasetten sakının. Ateşin odunu yeyip bitirdiği gibi hased de bir insanın bütün iyiliklerini yer bitirir."[3]

1 Bakara Suresi: 109
2 Nisa Suresi: 54
3 Ebu Dâvud: 4903

"Size eski ümmetlerin hastalığı sirayet etti. Bu hastalık, hased ve buğuzdur. Buğuz traş edicidir. Bilesiniz traş edici derken 'Saçı traş edici' demiyorum. O, dini traş edicidir. Nefsimi kudret elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, sizler iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş sayılmazsınız. Birbirinizi sevmeye yardımcı olacak şeyi haber vereyim mi: Aranızda selâmı yaygınlaştırın."[4]

"Şu iki kişi dışında hiç kimseye gıpta etmek caiz değildir: Biri, Allah'ın kendisine verdiği hikmetle hükmeden ve bunu başkasına da öğreten hikmet sahibi kimse. Diğeri de Allah'ın kendisine verdiği malı hak yolda sarf eden zengin kimsedir."[5]

"Birbirinize buğuz etmeyin, birbirinize hased etmeyin, birbirinize arka çevirmeyin. Ey Allah'ın kulları, Allah'ın emrettiği gibi kardeş olunuz."[6]

Hasedi gıptadan ayıran en önemli fark, haset kavramının "bencillik ve çekememezlik" anlamına gelmesinden kaynaklanmaktadır. Nitekim bazı kötü niyetli kişilerin elde edecekleri imkânlarla fitne ve fesat çıkarmak gibi zararlı faaliyetlerde bulunmasından kaygı duyulduğu için bunların o imkânlardan mahrum kalmasını arzulamakta sakınca görülmemiştir. Buna göre haram olan hased, başkasının meşru yoldan sahip olduğu bir imkândan dolayı insanın kıskançlık duygusunun etkisine kapılarak kendisine bir yararı olmasa bile o nimetin elden çıkmasını istemesidir.

HASEDİ GİDERMENİN YOLLARI

İslâm âlimleri, hased duygusunu ortadan kaldırmanın veya etkisinden korunmanın bazı yollarına işaret ederler. Bunun için öncelikle hasedi doğuran sebeplerin bilinmesi gerekir. İmam-ı Gazâli hasedin sebeplerini şöyle sıralar: Düşmanlık ve kin gütme, üstünlük duygusu, kibir, böbürlenme, ulaşılmak istenen şeylerden mahrum kalma korkusu, makam ve mevki tutkusu, nefsin kötülük ve çirkinliği. İmam-ı Gazâli, bu sonuncu halin belli bir sebebinin bulunmadığını, bu durumdaki insanlar, Allah-ü Teâlâ'nın nimetlerini herkesten kıskanan çirkin bir ahlaka sahip oldukları için bunlardaki haset duygusunu tedavi etmenin çok zor olduğunu belirtir.

İslâm âlimleri, hasedi bir tür ruh hastalığı saydıkları için bunun öncelikle kıskanan kimsenin kendisine zarar verdiğini, çünkü onu mutsuz kıldığını söylerler. Hased ruhu kirleten bir kusurdur ve şerlerin en fenasıdır. Hased, başkasının zarar görmesini isteme duygusu olduğuna göre bir kötülük sevgisidir. Kötülüğü sevenin kendisi de kötüdür; insanların en kötüsü ise dostlarının zarara uğramasına sevinen kimsedir.

Ebu Bekir er-Râzî ise hasedi hem bedenî hem ruhî tahribata, zihnî ve amelî verimsizliğe yol açan bir hezeyan durumu olarak değerlendirir ve bundan dolayı hasedin kıskanılandan çok kıskanan kimseye zarar verdiğini söyler.

Kaynaklarda hased hastalığının ilim ve amelle tedavi edilebileceği belirtilir. İlim sayesinde kişi bu duygunun mahiyeti, sebepleri ve zararları hakkında bilgi edinir; amelle de haset duygusuna yol açan sebeplerin aksi istikametindeki davranışlara kendini zorlayarak kıskançlık eğilimlerini ortadan kaldırır veya hafifletir ya da bu eğilimlerin baskısından kurtulma imkânına kavuşur.

İnsan içindeki haset duygusuna rağmen düşünce ve davranışlarını bu duygunun etkisinde kalmadan aklın ve dinin gerekli gördüğü biçimde düzenler; ayrıca böyle bir duygu taşıdığı için kendini eleştirme erdemini gösterirse görevini yerine getirmiş, sorumluluktan kurtulmuş olur. Bunun ötesinde dünya nazlarına ilgi duyduğu sürece haset duygusunu tamamıyla söküp atması mümkün değildir.

İmam-ı Gazâli, meselenin bu kısmında tasavvufî üslûba yönelerek böyle bir sonuca ulaşmanın ancak insanların kendileriyle ilgilenmeyi bir yana bırakıp her şeye ve herkese rahmet gözüyle bakmak, bütün insanları Allah-ü Teâlâ'nın kulları ve onların bütün davranışlarını da Allah-ü Teâlâ'nın fiilleri olarak görmekle mümkün olabileceğini ifade eder.

Hased duygusunun oluşması ve güçlenmesinde, kişinin kendini başkalarından daha aşağı seviyede görmesinden doğan kompleksin büyük etkisi vardır. Bu sebeple çalışarak giderilebilecek zaafların bertaraf edilmesi için elden gelen gayretin sarf edilmesi hasedin önemli tedavi yollarından biri olarak kabul edilmelidir.

HASEDCİNİN ŞERRİNDEN KORUNMAK

Bazı kaynaklarda, kendisine hased edilen kişinin hasedciden gelebilecek zararlardan korunması için hangi tedbirlere başvurması gerektiğine ilişkin önerilere de yer verilmiştir. Bunlar; Hasedcinin şerrinden Allah-ü Teâlâ'ya sığınmak, takvaya yönelmek, Allah-ü Teâlâ'nın emir ve yasaklarına uymak, hasedciye karşı sabırlı olup onunla çatışmaktan, ona eziyet vermekten sakınmak, Allah-ü Teâlâ'ya tevekkül etmek, düşüncesinde hasedciye yer vermemek, ihlâsla Allah-ü Teâlâ'ya yönelmek, hasedcinin kendisine musallat olmasını bir musibet kabul edip bu musibete sebep olabilecek günahlarından tevbe etmek, mümkün olduğu kadar ikram ve ihsanda bulunarak hasedcinin zararından korunmak, hasedci ve zararlı kimselerin kalplerindeki kötülük ateşini onlara iyilik ederek söndürmek, tasavvufi anlayışıyla bütün olup bitenleri Allah-ü Teâlâ'nın iradesine bağlamak ve yalnız O'nun koruyuculuğuna sığınmaktır.

Bunların yanında Allah-ü Teâlâ'nın maddî ve manevî lütuflarına mazhar olan kişinin israftan kaçınması, davranışlarını başkalarının kıskançlığına sebep olmayacak şekilde ayarlaması gerekmektedir. Bu hem dinî bir görev hem de insana karşı bir nezaket kuralıdır.

4 Tirmizi: 2512
5 Buhari: 73
6 Müslim: 2563

HASEDİN KÖTÜLÜĞÜNÜ ANLATAN İBRETLİK BİR OLAY:

Tarih kitapları hased (kıskançlık)la ilgili ilginç bir olaydan bahseder. Nakledildiğine göre halifelerden biri döneminde oldukça zengin bir adam, bir gün pazarda bir köle alıp evine getirir. Kölesine bir köle gibi değil de tam bir efendi gibi davranır. En güzel elbiselerden alır, en nefis yiyecekleri ikram eder ve dilediği kadar harcama yapmasına yardımcı olur, adeta öz oğluymuş gibi davranırdı. Ancak efendisinin hep düşünceli ve kederli hali kölenin dikkatinden kaçmamaktadır. Bir gün efendisi, ona yapabileceği en büyük iyiliği de yapar, kendisini azat edeceğini söyleyerek iyi bir iş kurup sermaye olarak kullanabilmesi için de yüklüce bir para vereceğini bildirir.

Kölenin sevincine diyecek yoktur. O gece adam kölesini yanına çağırıp kendisiyle dertleşmek istediğini söyler ve içini döküp anlatmaya başlar:

"Bak evladım! Sana bunca ummadığın iyiliklerde bulundum, hatta seni azat etmeye ve sermaye olarak kullanabileceğin yüklüce bir para vermeye de niyetlendim. Bütün bunları niçin yaptım biliyor musun?" Köle;

"Hayır" der. Adam;

"Sana bunca iyilikte bulundum, karşılığında bir ricam var, bu ricamı yerine getirecek olursan sana verdiğim her şey helal olsun, ancak ricamı yerine getirmezsen hakkımı helal etmem. Üstelik isteğimi gerçekleştirmen halinde bugüne kadar verdiklerimden kat kat daha fazlasını vereceğimi de bilmiş ol!" Köle;

"Emriniz baş üstüne; siz benim efendimsiniz, her emrinizi yerine getirmeye hazırım. Siz yeniden hayata kavuşturdunuz beni, ne isterseniz yaparım..." diye cevap verince adam;

"Yok, öyle olmaz. Bana söz vermen lazım. İstediğimin ne olduğunu öğrendikten sonra vazgeçmenden korkarım!" der. Bunun üzerine köle o ne isterse yapacağına dair yemin edip söz verir. Adam ondan söz aldıktan sonra;

"Şimdi iyice kulak ver bana! Benim tayin edeceğim bir zaman ve mekânda başımı keseceksin, tamam mı?" Köle hayretten donakalır ve kulaklarına inanamaz:

"Aman efendim! Nasıl olur?" dese de fayda etmez, efendisi kararlıdır. Böyle bir şeyi kabul edemeyeceğini anlatmaya çalışır, fakat efendisi kendisine vermiş olduğu sözü hatırlatarak köleyi ikna eder.

Gece yarısına doğru adam gidip köleyi uyandırır, eline keskin bir bıçak verip kendisini takip etmesini söyleyerek evin damına çıkıp, oradan da komşusunun damına çıkarlar. Para dolu keseyi kölesine verip:

"Bu para senin olsun. Benim başımı burada kesip sonra dilediğin yere gitmekte serbestsin." der. Köle şaşkınlık içinde:

"Neden sizi öldürmemi istiyorsunuz?" diye sorar. Efendisi;

"Üzerinde durduğumuz bu dam, komşumun evinin damıdır. Ben bu komşumu fena halde kıskanırım; gözüm götürmez işte, adamı görmeye bile tahammül edemiyorum, ölürüm daha iyi! Biz ticarette birbirimizin rakibiydik. Ama adam beni geride bıraktı şimdi, her hususta benden ileri! Hırsımdan yanıp yanıp kül olasım geliyor, ben bu adama tahammül edemiyorum! Sonunda bu çareyi akıl ettim, kendimi öldürmek suretiyle onun üzerine bir cinayet yüklemeye karar verdim. Böylece onu zindana atacaklar, ben de rahatlamış olacağım nihayet. Başka türlü rahatlayamam. Biz rakip olduğumuzdan bu cinayet muhakkak onun üzerinde kalır. Yarın cesedi bulduklarında 'Falancanın evinde bulduk, zaten birbirinin rakipleriydiler. O halde kesinlikle bu öldürmüştür adamcağızı!' diyerek onun yakasına yapışacak ve cinayet suçuyla idama götüreceklerdir. Benim istediğim de bu!"

Köle duydukları karşısında hayrete kapılıp:

"Bir insan ancak bu kadar alçalabilir. Senin gibi ahmak ve alçak birinin hakkı da ölümdür zaten" diyerek onun isteğini yerine getirip başını keser, paraları da alarak uzaklaşıp gider.

Çok geçmeden cesedi komşunun damında bulurlar. Adamcağızı yaka paça tutup zindana atarlar. Fakat bir yandan da "Eğer katil bu adamsa onu ne diye kendi evinin damında öldürsün ki? Bu işte bir iş olmalı" demektedirler.

Nitekim çok geçmeden olayın iç yüzü anlaşılır. Vicdanı rahatsız olan köle, kadıya başvurup gerçekleri anlatır.

"Yakaladığınız adam suçsuzdur, onu kendi isteğiyle ben öldürdüm. Bu adamcağıza katil damgası vurabilmek için planladı her şeyi. Kıskançlıktan yanıp tutuşuyordu, sonunda kendi hayatına kıyacak kadar ileriye götürdü işi" der.

Mesele böylece anlaşılınca katil zanlısı komşu ve köle serbest bırakılır ve bu olayda bir ibret tablosu olarak tarih sayfalarına geçer.

Rabbimiz hased hastalığından bizleri, ailemizi ve bütün Müslümanları muhafaza eylesin... Satırlarımızı Rabbimizin bizlere Felak suresinde öğretmiş olduğu dua ile sonlandıralım:

"Hased ettiği zaman hased edenin şerrinden Allah-u Teala'ya sığınırım."[7]

7 Felak suresi: 5

YAVUZ BAHADIROĞLU

BAŞARIYA ULAŞMADA MİMAR SİNAN ÖRNEĞİ

BAŞARISIZLIKLARIMIZI imkânsızlıklarla izah etmeye çalışırız. Ama imkânsızlıkları yenerek başaran öyle çok isim var ki, örnek alınmayı beklerler.

Öncelikle peygamberler öyledir: Hz. Âdem ilk kez gördüğü vahşi dünyanın şartlarıyla boğuşarak Hz. Havva'ya ulaşmıştır.

Hz. Nuh tufanla boğuşmaktan yılmamıştır. Hz. İbrahim Nemrut ateşine, Hz. Yusuf atıldığı kuyudaki olumsuzluklara ve umutsuzluklara, Hz. Musa Firavun'a, Hz. İsa Roma despotlarına ve Hz. Âlişan Efendimiz (s.a.v) Ebu Cehil'in kontrol ettiği şartlara meydan okumuşlar, sonunda da başarmışlardır.

Yaratıcı Kudret isteseydi, peygamberlerin kendilerini kabul ettirebilecekleri şartları, onları göndermeden önce bir güzel oluşturur, ondan sonra gönderir, böylece zahmet ve mihnet çekmelerini önlerdi. İstemedi. Çünkü her peygamber bir başka yönüyle ümmete örnek olacaktı. En bariz vasıflan ise şartlara teslim olmamaları, hedefleri istikametinde çabalamalarıydı. Şartları hazır bulmadılar, umutla çalışıp çabalayarak şartları da Yaradan'ın rahmetini hak etmeye çalıştılar.

Bizim ıskaladığımız galiba bu... İlâhî tecelliyi hesaba katmadan, her sorunu kendi gücümüzle aşacağımızı zannediyoruz. Halbuki böyle bir gücümüz yok. Sorunları sadece aşmaya çalışabiliriz. Gösterdiğimiz çaba İlâhî rahmetin tecellisine vesile olursa, ortada sorun diye bir şey kalmaz. Tüm engeller aşılıp başarıyla kucaklaşılır. Buradaki sihirli formül "elden geleni yapmak"tır.

Mimar Sinan, "elden geleni yapma"ya güzel bir örnek teşkil ediyor. Hedefini belirledikten sonra çabalayan insanın, olumsuz şartlara rağmen, neler yapabileceğini gösteriyor.

1490 yılında Kayseri'nin Kesi nahiyesine bağlı Ağrınas köyünde fakir bir ailenin oğlu olarak hayata gözlerini açtı (görünüşte talihsiz doğdu), ama devrinin en büyük devletinin (Osmanlı) "Mimarbaşı"sı olarak (talihi nasıl da değişti) dünyadan göçtü (8 Nisan 1588).

İkisinin arasındaki zaman dilimi, Sinan'ın talihini kovaladığı, elinden gelen her şeyi eksiksiz yaptığı bir zaman dilimidir.

Sinan bir "devşirme" kafilesiyle Kayseri'den İstanbul'a getirildi. Atmeydanı'ndaki (Sultan Ahmet Meydanı) İbrahim Paşa Sarayı'nda bulunan, Acemioğlan Mektebi'ne verildi. Burada Sinan dülgerlik ve yapıcılık öğrendi. Çok zeki, çok meraklı ve dikkatliydi. Sürekli okuyor, çalışıyor, kendini geliştiriyordu. Kısa süre içinde öğretmenlerinin dikkatini çekmiş, özel ilgi görmeye başlamıştı.

Çabalarıyla, Yavuz Sultan Selim'in Çaldıran Seferi'ne katılmayı hak etti. Ordunun uğradığı Sivas, Erzurum, Amasya ve Tebriz gibi şehirlerde bulunan mimarî eserleri inceleme fırsatı buldu.

Talihi Bağdat Seferi'nde açıldı... Van Gölü'nden asker geçirmek için, Veziriazam Lütfi Paşa'nın ihtiyacı olan kayıkları yapıverince, çok takdir gördü. Bu çabası onu padişahla (Kanuni) tanıştırdı. Bir süre sonra Sinan kahraman ordu ile birlikte Boğdan yolundaydı. Prut Nehri geçilemeyince iş yine Sinan'a düştü. Nehir üzerine 13 gün içinde mükemmel bir köprü yapmayı başardı. 1529 yılında Başmimar Acem İsa ölünce, Sadrazam Lütfi Paşa'nın teklifi üzerine Mimar Sinan, Mimarbaşılığa getirildi. Ölünceye kadar da bu görevde kaldı.

Yavuz Sultan Selim devrini gördüğü gibi, Kanuni Sultan Süleyman, Sultan II. Selim ve Sultan III. Murad devirlerinde hizmet etti. Altı yüzden fazla mimarî eser inşa etti.

Çeşitli kaynaklara göre, Sinan, aralarında Selimiye ve Süleymaniye gibi dünyanın en muhteşem abideleri kabul edilen eserlerinin de bulunduğu 84 cami, 52 mescit, 57 medrese, 7 okul ve darülkurra, 22 türbe, 17 imaret, 3 darüşşifa, 7 su yolu kemeri, 8 köprü, 20 kervansaray, 35 köşk ve saray, 6 ambar ve mahzen, 48 hamam olmak üzere, sayılamayanlarla birlikte, 350'yi aşkın eser inşa etti.

Büyük şöhretine ve maharetine rağmen, öldüğünde hiç parası yoktu. Çünkü bütün parasını hayra harcamıştı.

Sinan'ın mühendislik dehası su yollarıyla köprülerde ortaya çıkar. Bunlarda zamanını aşan mühendislik bilgilerini uygulamıştır. Toplam uzunluğu 635,5 metreyi bulan Büyükçekmece Köprüsü ile, "sağlam ve güzel bir eser" olduğu için övmüş, ama kendisi hiç övünmemiştir. İçinde yaşadığı toplumun aynası gibidir, son derece mazbut yaşamıştır.

Ne var ki 350'yi aşkın mutena eseriyle, "bizden biri" olarak yaşamasının kimliğini yeterince açıklamadığını düşünenler, Cumhuriyetin ilk yıllarında düşülen "Türkçülük hareketi"nin etkisiyle "Mimar Sinan Türk müdür, değil midir?" tartışması açıldı. "Türk kafatası" taşıyıp taşımadığını anlamak için mezarından kafatasını çıkardılar. Kumpasla ölçülmesi için Ankara Dil Tarih Coğrafya Fakültesine gönderdiler. Sonunda "bizden biri" olduğu anlaşıldı, ama maalesef kafatası tekrar mezarına konmadı.

O gün bugündür, Muhteşem Süleyman'ın muhteşem mimarı, Süleymaniye'deki türbesinde salt beden olarak ebediyeti uyuyor.

ŞEYHÜLİSLÂM EBUSSUUD EFENDİ

BİR DEVİR DÜŞÜNÜN... Öyle bir düşünün ki, padişahı, mimarı, kaptan-ı deryası, şairi, gezgini, tarihçisi, tarihin "en büyük" isimlerinden oluşsun.

Söz konusu etmek istediğim devrin mimarbaşısı Koca Sinan, kaptan-ı deryası Barbaros Hayreddin Paşa, şairi Baki, gezgin denizcisi Piri Reis, tarihçisi Hoca Sadüddin Efendi'dir. Tahtta ise, tahta baht katıp çağlara şan veren bir padişah oturmaktadır: Kanuni Sultan Süleyman...

Elbette bu kadar cevher insanın kaynaştığı bir devre, şeyhülislâm olarak Ebusuud Efendi fevkalâde yakışıyor.

Çünkü o da çağlar üstü, asırlar ötesi bir isim, o da bir zirve, o da bir "cevher insan."

Gelin tarihi geriye doğru saralım.

Tarih: 7 Eylül 1566... Yer: Süleymaniye Camii. Muhteşem mâbedin ibadete açılışının üzerinden henüz bir ay bile geçmemişken, Süleymaniye Camii'nin banisi Kanuni Sultan Süleyman avludaki musalla taşına uzatılmıştır.

Cenaze namazını Şeyhülislâm Ebussuud Efendi kıldıracaktır. Saf bağlanır. İmam yüksek sesle niyet eder: "Er kişi niyetine!"

Cihana hükmeden Kanuni Sultan Süleyman'ın hükümdarlığı oracıkta son bulmuştur! Namaz ve dualar biter. Haklar, hıçkırıklar arasında helâl edilir. Ve cenaze, şimdiki türbesinin bulunduğu yerde açılan mezara konur. Tam perdeler kapatılmak üzereyken, mezar başına nefes nefese gelen bir saraylı, "destur"la mezara atlayıp getirdiği çekmeceyi özenle mezara yerleştirmeye çalışır.

Böyle şey şimdiye kadar ne görülmüş, ne duyulmuştur. Müslüman mezarına eşya koymak caiz değildir. Ebussuud Efendi hemen müdahale eder: "Geri dur be adam, ne yapıyorsun?" Saraylı, sımsıkı tuttuğu çekmeceye bakarak konuşur: "Vasiyeti yerine getiriyorum." "Ne vasiyeti?"

"Padişah vasiyeti... Öldüğünde kabrine koymam şartıyla bu çekmeceyi bana emanet etmişti. Filanla falan da şahittir."

Gösterdiği şahitler de bunu doğrularlar. Ancak Ebussuud Efendi'yi ikna edemezler. "Olmaz öyle şey, caiz değil!" diye diretir.

Çekmeceyi adamın elinden almak için uzanır. Adam da vermek istemeyince hafiften bir çekiştirme yaşanır. O arada çekmecenin kapağı açılır. Bir sürü kâğıt saçılır etrafa. Ebussuud Efendi kâğıtlardan birini alıp okuyunca, kıpkırmızı kesilir, Sultan Süleyman'ın mezarına bakarak şöyle mırıldanır:

"Ah Süleyman! Sen kendini kurtardın. Bakalım Ebussuud ne yapacak?"

Çekmecenin içinde, Sultan Süleyman'ın sağlığında yaptığı icraatlara Ebussuud Efendi'nin verdiği uygunluk fetvaları vardı. Padişah, bütün yaptıklarını "fetva"ya bağlamış, böylece kendini bir bakıma "garanti'ye almıştı, ama fetvayı veren Şeyhülislâm Ebussuud Efendi ne yapacaktı? Bu yüzden kahırlanıyordu.

Ebussuuud Efendi, Mustafa İmâdi'nin oğluyla Ali Kuşçu'nun kızının evliliğinden dünyaya geldi. Babası Şeyh Yavsi'dir ki, özellikle Sultan II. Bayezid Han ona çok hürmet ederdi. Mevlâna Seyyidi Karamâni'den ders aldı. Akşemseddin'in halifelerinden İbrahim Tennûri'nin sohbetlerinde pişip olgunlaştı.

Meşhur İbni Kemal, Ebussuud Efendi'deki dehâ parıltısını gören ilk insandır. Onu genç yaşta, bu yüzden İshakpaşa Medreselerine müderris (profesör) yaptı. Sonra Bursa ve İstanbul kadılığına getirdi. Ardından kadıasker (kazasker/askerî hâkim) oldu. Kanuni ile Macaristan Seferi'ne katıldı. Budin Fethi sonrasında ilk hutbeyi okudu. Süleymaniye Camii'nin temeline ilk taşı o koydu. 30 yıl müddetle de Osmanlı'ya şeyhülislâmlık yaptı.

"Adam kıtlığı"nda bu "adam gibi adam"ı biraz daha yakından tanımak lâzım. "Adam gibi adam" olmanın sırrını yakalamak için başka çaremiz de yok.

Ebussuud Efendi güler yüzlü, tatlı sözlüydü. Çok düşünür, az konuşurdu. Son derece sade giyinirdi. Cömertti, elindekini paylaşmayı severdi. Konuşurken sözlerini yerli yerinde şakalarla süsler, bu yüzden çocuklar ona bayılırdı. O da çocukları pek sever, onlarla yakından ilgilenirdi. Sıradan insanları bile ciddiye alır, basit sualleri bile geçiştirmez, muhatabı anlayıncaya kadar da izah ederdi.

23 Ağustos 1574'te vefat etti. Kabri, Eyüp Meydanı'nda adıyla anılan Dar-ül Hadis'in bahçesindedir.

İBRET AYNASINDA ZAMAN

AHMET CEVDET PAŞA tarihten ne anladığını şöyle ifade eder: "Tarih bilmeyen diplomat, pusuladan anlamayan kaptana benzer. Her iki hâlde de karaya oturmak tehlikesi yüksektir."

Her ne kadar günümüzde "geçmişe mazi" deniyorsa da, tarih gerçek bir ibret aynası ve tam bir "tecrübe tahtası"dır. Devlet adamları, yöneticiler ne kadar tarih bilirlerse, tarih kendi olumsuzluklarını o kadar az tekrarlar.

Tarihin güncel yansımalarının karmaşık labirentlerine girmeden, -herkesin ve her kesimin kendini görmesi temennisiyle- herkese, özellikle de insan hakları, düşünce özgürlüğü ve hukukun üstünlüğü gibi kavramları sadece kendileri, grupları-grupçukları için isteyen kesimlere tarih aynasını tutmak istiyorum.

Padişahın devlet sayıldığı günlerdeyiz: Yıl 1393. Başkent Bursa. Osmanlı tahtında Niğbolu kartalı Yıldırım Bayezid oturuyor...

Sefer dönüşü bir solukluk uğradığı yerde "Ayak Divanı" (padişahın doğrudan halkın şikayetlerini dinlemesi) kurdurup halkın dertlerini dinlerken, yaşlı bir kadın bağıra bağıra padişahı azarlamaya başlıyor:

"Padişahım! Yularını gevşek tuttuğun hademelerinden biri, destur dilemeden sütümü içti. Bedelini talep ettiğimde bağırıp çağırdı. İmam efendinin himmeti, ahalinin gayretiyle herifi yakalayıp kadı efendiye götürdüm. Lâkin senin kadı, herifin lehine hükmetti. Mağdur oldum. Hakkımı isterim."

Hademe aranıp bulunuyor. Getirilip padişahın huzuruna çıkarılıyor. Padişah bizzat sorguluyor:

"Böyle iken böyle yaptın mı?"

Adam boynunu bükmüş, yalvarıyor:

"Affediniz Hünkârım, şeytana uydum."

Suç sabit. Hademe cezalandırılacak ve konu kapanacak. Hayır! Padişahın aklı bu işin içindeki işte:

"Acaba şahitli-ispatlı bir suçu, kadı efendi neden cezalandırmamış? Yoksa bazı kadıların rüşvet yediği söylentisi doğru mu?"

Hademeye sual:

"Kadıya rüşvet vererek mi serbest kaldın?"

Genç hademenin boynu bükük, elleri önüne bağlı:

"Şevketlüm, billahi rüşvet vermedim, sadece senin maiyetinde bulunduğumu söyledim. O da kabahatimi bağışladı."

Yıldırım Bayezid yıldırım gibi gürlüyor:

"Kul hakkını Mevlâ bile bağışlamazken, kadılar bu salâhiyeti nereden alır? Tiz o kadı bulunup huzurumuza getirile!"

Başını ellerinin arasına alıp mırıldanıyor: "Eyvah ki, eyvah! Mülke kıran girmiş de haberimiz yok."

Hâkimlerin bozulması adalet terazinin bozulması demekti; adalet terazisinin bozulması ise mülkün zevaline işaretti. En şiddetli tedbirleri alacak, devr-i saltanatında mülkün zeval bulmasına izin vermeyecekti. Bostancıbaşıyı çağırıyor:

"Tiz adamlarını topla. Ev ev bütün şehri dolaş. Kadılardan ve mahkemelerden şikayetçi olanları tek tek tespit et. Sonra da gel bana bildir. Bildir ki, bozuk mizaçların kârını itmam idub adaleti tekrar mülkün esası yapalum." Padişah buyruğunu alan bostancıbaşı birkaç gün içinde tahkikatını tamamlayıp padişahın huzuruna çıkar. Hazırladığı listeyi sunar. Padişah anlar ki, mahkemelerden ve kadılardan yana yoğun şikayetler var. Yüreği kavrulur, inim inim inler: "Biz bitmişiz!"

Ve Başkent Bursa'ya döner dönmez tüm beylere hitaben bir ferman yazdırır:

"Kalenizde, yahut şehrinizde, yahut karyenizde, şer-i şerife mugayir hareket ettiği, rüşvet ile hükmettiği şuyu bulmuş (duyulmuş) kadıların derdest Beyşeheri'ne gönderilmesi fermanımızdır."

Veziriazam Cendereli (Çandarlı) Ali Paşa, padişaha, kadıların suçu sabit olması hâlinde ne yapacağını sorunca, yüreğini ürperten bir cevap alıyor:

"Adaletin bozulması mülkün zevaline işarettir. Mülkümüzün zevalini hazırlayan kadıları bir eve doldurup evi ateşe vereceğiz! Tâ ki ümmet bunların şerrinden halâs olsun."

Hüküm korkunç! Başta Çandarlı olmak üzere bütün vezirler telâşta. Ama genç padişaha o anda itiraz edip söz dinletmeye imkân yok.

Böyle durumlarda padişaha söz söyleyebilecek tek kişi vardır: Habeşli maskara. O komik hareketlerle konuyu yumuşatıp padişahı eğlendirirken bazı doğruları söylemekte ustadır.

Çandarlı Paşa, Habeşliyi bulup derdini anlatır. "O iş kolay," der Habeşli, "şimdi hâllederim." Yol kıyafetini giyip huzura çıkıyor. Yıldırım Padişah, Habeşli maskarayı yol kıyafetinde karşısında görünce gülmekten kendini alamıyor. Sonra da soruyor:

"Bre maskara yolculuk mu var?"

"Beli Hünkârım, gitmek için ruhsat dilemeye geldim."

"Nereye?"

"Bizans'a."

"Ne yapmaya?"

"Bizans'tan Bursa'ya yüz papaz getirmeye gidiyorum, Hünkârım."

Padişahın kaşları kalkıyor:

"Bre köle! Müslüman mülkünde papazın işi ne?"

"Kadılık edecekler Şevketlüm."

Padişah işin özünü ve özetini anlar gibi. Fakat bir yandan da sohbetin ne şekilde gelişeceğini, sonunun nereye varacağını merak etmekte; tekrar sorar:

"Ya bizde kadılık edecek âdem yok mudur da papaz getiriyorsun?"

"Sayenizde kalmayacak Hünkârım. Kadıları yakacağınıza göre, bari davalarımıza papazlar baksın da ümmetin işi aksamasın. Malûm, kadılık ilim işidir: Eh, papazlar da bir nevi âlim sayılır."

SALİH MEMİŞOĞLU

BÜYÜ VE CİN

Sevgili okuyucularımız geçtiğimiz sayılarımızda bazen sizlere üç harflilerden (cinlerden) , enerjilerden biraz da büyülerden bahsetmiştik. Bir çok okuyucumuz bu yazılarımızı takip etmiş ve bizleri telefonla arayarak bazı sorular sordular. Yazılarımızdan dolayı çok bilgi sahibi olduklarını anladık ama bazen de bir o kadar gülünç duruma düşecek sorular sordular ki pes dedirtecek cinstendi. Mesela bir kişi bizi arayarak ; hocam, üç harflilerden neden insanlar korkarlar. Hatta üç harfli kelimesini sorarken ben ona neden cin demiyorsunuz da üç harfli diyorsunuz dediğimde söylediği şuydu; eğer üç harfli dersek o zaman hemen gelirler ve bizim içimize girerler bizi evimizden eşimizden ayırırlar. Şaşırdım ben de ona Müslümanlar asla bu tür şeylerden korkmaz onlardan da insanlara böyle zarar gelmez ve hep söylediğim gibi insanlar 'muavvizeteyni' okur, 'ayetel kürsi'yi okur işine bakar. Allah Teala da insanları bütün varlıklardan daha üstün yaratmıştır dedim. Maalesef bazı öcü kelimeler kullanılarak insanlar korkar hale gelmiş. Cinlerden veya enerjilerden bahsettik ama biraz daha ben milletimizi bu konuda bilgilendirmek istedim.

Cinler, mesela aslına bakacak olursak bir maddedir ve o madde de enerjidir. Bir tek farkı değişkenliğidir. Bazen, zamanları ve o anları geldikçe enerji maddeye, madde de enerjiye dönüşebilir. Ama madde ışık hızıyla algılanabilir ve devamında o madde de enerjiye döner. Bir de tersini düşünelim eğer enerji değişir ve yoğunlaşırsa ona madde adı verilir. Biz eğer bir parça kömürü yakarsak ondan ışık ve ısı enerjisi ortaya çıkar ve kül olur.

Cinler de bazı belli dualarla kendi hızlı oluşumlarıyla akıllı ışınların hızlarıyla bir kılık halinde veya bir şekil halinde görülürler. Mesela 'kuantum' kesik kesik yayılan bir enerjidir. Ben size daha anlayacağınız bir dille anlatayım. Çok hızlı ve bazı yaratılışına uygun haller ve belli ölçülerde değişen hareketlilik onların yapılarındandır.

Bunların bir kısmı Zerdaş yani çok hızlı hareket eder, bir kısmı Mekalena adı verilen biraz daha yavaş cinlere verilen enerjilerdir. Hatta ve hatta bazı iki kişi arasında '' telepati '' adı verilen mikro dalgalarda da bu tür enerjiler kullanılmaktadır. Mısır sertaplarında yaşayan veya Hindistan'ın bazı majralarında bulunan bir takım enerjiler bunların bir kısmıdır. Ve Kur'an-ı kerimde bulunan cin ayetleri de bunların varlığının delilleridir. Son dönemlerde de bazı alışık olmadığımız olaylar bu enerjilerin bir tayfasıyla, başka birkaç tayfanın bir araya gelmesiyle olabiliyor. Bunlardan bazıları gece bazıları da gündüz faaliyet göstermektedir. Mesela geçen hafta TV programlarının da vermiş olduğu bir olayla karşı karşıya geldik . Bundan size bahsetmek isteriz. Peygamberler diyarımız olan Urfa'da bir evde kimsenin müdahalesi olmadan yangınlar oluşmaktaydı. Biz araştırmacı arkadaşlarımla bir ekip oluşturarak TV programcıları ile malum olan eve ulaştık ve inceleme yaptığımızda, alışık olduğumuz fakat başkalarının bu işte yabancı veya alışık olmadığı bir olayla karşılaştık. Bize ev sahibinin anlatmasına göre hanelerinde bir ay içinde 30 sefer yangın çıktığını öğrendik ve burada yangın çıktığında aynı anda Hatay'da bulunan kardeşlerinin evinde de yangın çıktığını öğrendik. Ve biz bu olayın nerden çıktığını araştırdığımızda, kanal 7 haber merkezinin kameramanları da oradaydı. Yapılan araştırma sonucu aynı davetiyeyi kurup yangının bazı enerji ve varlıklar tarafından olup olmadığını araştırdığımızda, onlardan olduğunu tespit ettik ve yangının aynı anda başladığını gördük. Bizim alışık olduğumuz ama başkalarının görmediği veya karşılaşmadığı bu olayın tesbitini 4 ayrı tayfanın bir araya gelerek başladığını gördük ve tesbit ettik. Biz de bunun üzerine gereken araştırmaları yapıp bir daha o haneye böyle bir yangın çıkmaması için bazı mekanizmalar hazırladık ve bıraktık. Üzerinden bir hafta geçti henüz bir yangın çıkmadı. Ama bu tür olayların tamamını bunlara bağlamak mümkün değil ve okuyucularımızın da sağduyulu olup en ufak şeyleri bunlara bağlamaması gerekir. Ama bu sadece bir sefer olmayıp, bununla ilgili çok şeyler gördük ve yaşadık.

Bu olaylar belki biraz ürkütücü birazda düşündürücü olabilir, ama bilmek gerekir ki, dünya aleminde bu tür şeyler vardır nasıl ve neyle korunmamız gerektiğini sorarsanız bize Kuran-ı kerimde iletilen ayetlere sığınmak yeterlidir.

Mesela bir hanenin korunması için size bir metod verebiliriz; Bazen evlerde veya bulunduğumuz mekanlarda sebepsiz olarak sanki arkanızdan birinin geçtiğini veya ufak tefek sesler duyduğunuzda veya lambaların kendiliğinden yanıp söndüğünde veya tabak ve bardakların aniden kırıldığında veya evimizin belirli köşelerinde kına şeklinde bir boya kendi kendine oluşup kaybolduğunda vb. bazı harikulade olaylarla İlgili birinci tedbirimiz evin kapısını içerden kapatıp soldan sağa doğru 'ayetel kürsi' yi okuyup bunu diğer odaların kapısına da yaptıktan sonra ufak tabağın içinde 3 - 4 defne yaprağı yakılır ve bir bardak suya 11 'ayetel kürs-i ' 11 'Fatiha ' Yusuf (a.s) duası "LA İLAHE İLLA ENTE SÜBHANEKE İNNİ KÜNTÜ MİNEZZALİMİN" Ve aynı suya Yasin Süresi bir mübin, Mülk Süresinin tamamı Cin süresinin 1-13 arası okunup bir saksıya normal çiçek toprağı doldurduktan sonra her-

hangi bir yeşil mevsimlik çiçek dikilir ve dikilen bu bitkinin üzerine o bardakta okunan su dökülür. Biiznillah onun sonucu alınır. Yalnız bunlara bakarak en ufak bir sesle uyanıp '"acaba bizimde evimizde böyle şeyler mi var?" deyip vesveseye kapılmamak gerekir. İnsanoğlunun bu tür gizemli olaylarla çok yoğun olmaması gerekir hatta ve hatta kahve fincanlarıyla Ruh çağrılması veya Ruh çağırmakla uğraşmaması vb. Allah'ın Ve Kuran-ın kabul etmediği buna benzer bağlantılar kullanılmaması, çünkü çağrılan Ruh değildir. Ruhlar belirli bir semada kabzedilmiştir. Oysa oraya gelen enerji ve halk dilinde 3 harfli veya cinlerdir. Bunlar davete geldiği gibi gittiğini zannedersiniz oysa gitmezler bunlarla ilgili birçok yaptığımız araştırmada eve veya haneye zarar veriyorlar.

Bunlarla igili yaptığımız bir çok araştırmada onlardan korkulmaması gerektiğini evde gerekmedikçe bahsedilmemesi gerektiğini Allah dilemedikçe hiçbir şeyin tesir edemeyeceğini düşünerek yaradana sığınmamız gerekir. Bununla ilgili diğer yazılarda belirttiğimiz gibi insanoğlu gizemli sonu belli olmayan senaryolarla veya gerçeklerle hatta ve hatta daha da ileri giderek bu varlıkları görmeye, duymaya, konuşmaya çalışırlar. Oysa bu insan çakralarının açık olması Allah vergisi ilim ve de iyi bir üstadın yanında yetişmesi gerekir. Aksi takdirde bunlar kendilerine zarar verebilirler ve biz bunların örneklerini yüzlerce insanda gördük.

Allah'a sığınmamız gerektiğini, her şeyin ondan olup her şeyin ona döneceğini bilmemiz lazım araştırmalarımız anında yine yaşanan bir olayı size anlatmak istiyorum. Yalnız bu tür olayları dinleyip herşeyi onlara bağlamamak gerekir. Örneğin dişiniz ağrıdığında ve vücudumuzun her hangi bir rahatsızlığı olduğunda önce doktora gitmemiz gerektiğini ve Lokman suresinin var olduğunu biliriz. Onlara müracaat etmemiz gerektiğini unutmamamız lazım. Bir gün bir evde bir kişinin bayıldığını ve bayıldığı anda bir başka şehirde kişinin bayıldığını söylediler ve bayılan kardeşine aynı kardeşinin de kesik izleri olduğunu söylediler. Bu kişilerin doktora gittiğini öğrendik ve bayıldığı anda yapılan bir metodla o kişinin transa girdiğini ve aynı anda karşı taraftaki kişinin de transa girdiğini öğrendik. Ve transa giren kişiye cebimizde kaç para olduğunu ve arabamızın ruhsatının kime ait olduğunu sorduk ve trans halindeyken cebimizdeki paradan ruhsattaki isimlere kadar bildi.

Bunlar ülkemizde ve dünyada harikulade veya gizemli diyebileceğimiz olaylardır. Ama her ne olursa olsun bu gibi olayları düşünüp araştırılması gerektiğini bilmek lazım bazen olur ya böyle bir şeyler gerektiğini bilmek lazım.

Bazen Olur ya böyle şeyler ile karşılaşırsak yapacağımız ve onlardan korunacağımız şey yine kuran-ı kerim'in ayetleridir. İnsanlarda bazı belirtiler olabilir. Sebepsiz duyulan sesler, uyku bozuklukları, korkular veya yakın olan kişilerin görüntüleri, yanmalar ve dolaşan ağrılar, aynaya bakamama sebepsiz garip hareketler ve kasılmalar esnasında bağırmalar, saldırmalar kendi boğazını sıkmalar. Bunlardan bir kısmı bu varlıklarla ilgisi olabileceği gibi ama asla tamamını onlara bağlamamak lazım geldiğini unutmamak gerekir. Bu tür şeylerle ilgili olarak rahatsızlığı olanlar önce bir Psikiyatri veya nörolog ile görüşmesi gerektiğini unutmamak gerekir. Bunların dışında 'Rahman' suresi 1-3, 'Hucurat' suresi 1-7, 'Meryem' suresi 4-7, 'Hud' 1-5, "Mearic" 1-7 arası suya okunup varsa biraz zemzem katılıp üç gün bu sudan sabah aç karna içilirse biiznillah şifa olur. Tekrar başka bir metod sol tarafımızda bir 'ayetel kürsi ' sağ tarafımıza bir 'ayetel kürsi' ön ve arkamıza ve ayaklarımıza da bir 'ayetel kürsi' başımıza ayaklarımıza bir 'ayetel kürsi' yedinciyi de okuyup sonunda olan ''hıfsıhüma ve hüvel aliyyüm azim'' içimize çekerek okursak ve 3 felak ve nas peşine okursak o gün bütün kötülüklerden korunmuş oluruz .

Gelecek sayımızda büyülerden nasıl korunacağını yazmak üzere Allah'ın selamı üzerinizde olsun.

ALÂUDDÎN ATTAR
-2-

Şah-ı Nakşibend Hazretleri bir gün talebeleri ile yola çıkmış bir yere gidiyorlarken, bir nehrin üzerindeki köprüden geçiyorlardı. Nehir, henüz yeni yağmış olan yağmur sularıyla birleşmiş, suları iyice kabarmış ve coşkulu bir şekilde akıyordu. Öyle ki akıntının şiddeti sebebiyle, sular birçok ağacı da kökünden söküp sürükleyerek götürüyordu. Şah-ı Nakşibend Hazretleri, Alâuddîn Attar'a döndü ve nehrin azgın sularını gösterip "Atla" buyurdu. Alâuddîn Attar Hazretleri hiç düşünmeden kendini nehrin azgın sularına attı. Alâuddîn Attar Hazretleri nehre atlar atlamaz da sular içinde kayboldu. Diğer talebeler bu manzara karşısında hayret ve şaşkınlık içinde kaldılar. Diğer taraftan da Alâuddîn Attar Hazretleri'nin bu itaatine ve şeyhine olan bağlılığına hayran kaldılar. Ancak hiç birisi, akıl ve mantığın adeta durduğu bu olayın hikmetini Şah-ı Nakşibend Hazretlerine sormaya cesaret edemedi.

Böylece Şah-ı Nakşibend Hazretleri önde, müridleri de arkasında yollarına devam ettiler. Daha sonra geri dönerlerken, tekrar o nehrin üzerindeki köprünün yanına geldiklerinde, sanki hiçbir şey olmamış gibi müridlerine sordu:

» Bir eksiğimiz var mı? Müridler de:

» Evet Efendim! Bir kişi eksiğimiz var, dediler.

Bunun üzerine Şah-ı Nakşibend Hazretleri mübarek elini nehre uzatarak:

- Alâuddîn gel! buyurdu.

O anda Alâuddîn Attâr Hazretleri nehirden çıkıp geldi. Üstelik elbiseleri de hiç ıslanmamıştı. Bunun üzerine Şah-ı Nakşibend Hazretleri mürdilerine dönüp:

- Görüyorsunuz, nehir kökleri sağlam olmayan bütün ağaçları söküp götürdü. Fakat Alâuddîn'in kökü sağlam olduğundan Onu söküp götüremedi, buyurdu Alâuddîn-i Attar Hazretleri bir keresinde şöyle buyurmuştur:

- Talib şunu iyi bilmelidir ki; maksada, hakîkî gâyeye

ancak mürşidin rızâsını tahsil etmekle ulaşılır. Rıza yolundan başka her yolun kapalı olduğu unutulmamalıdır. Bu sebeple müride, bütün işlerini mürşidine bırakmak düşer. Öyle ki, Din ve dünya ile ilgili her çeşit işini mürşidinin tercihine, tedbirine vererek, mürşidin yanında kendisinin asla bir tercihi ve seçimi kalmamalıdır.

Alâuddîn Attar Hazretleri şöyle anlatmıştır:

"Şeyh Muhammed Râhin bir gün bana:

» Kalbin nasıl? diye sordu. Ben de ona:

» Nasıl olduğunu bilmiyorum, dedim. Bunun üzerine Şeyh Rahin:

» Ama ben senin kalbini üç günlük bir hilal gibi görüyorum, dedi.

Bu durumu üstâdım Şâh-ı Nakşibend Hazretlerine anlatınca bana şöyle dedi:

» Şeyh Rahin'in gördüğü kendi kalbidir.

Bunu söylerken ayakta duruyorduk. Ayağının birini benim ayağımın üzerine koydu. Birden kendimden geçtim. O anda bütün mevcûdâtı kalbimde bir arada gördüm. Kendime geldiğim zaman Şah-ı Nakşibend Hazretleri bana şöyle dedi:

» Böyle bir kalbi başkasının anlaması mümkün değildir. Çünkü böyle gönüller, 'Ben yere ve göğe sığmam, mümin kulumun gönlüne sığarım' hadis-i kudsîsinin sırrının tecelli ettiği yerlerdir.

Şah-ı Nakşibend Hazretleri vefat ettikten sonra, bütün ashabı, hatta Muhammed Pârisâ Hazretleri dahi Hâce Alâuddîn Attar Hazretlerine biat etmişlerdir.

Şah-ı Nakşbend Hazretleri'nin iki büyük halifesi vardı. Birisi Alâuddîn Attar Hazretleri, diğeri Muhammed Pârisâ Hazretleri. Şah-ı Nakşibend Hazretleri'nin her iki halifesi hakkında da kendi yerine geçmesi konusunda işaretleri rivayet olunmakta ise de Silsile-i Aliye, Alâuddîn Attar Hazretleri ile devam etmiştir.

Şöyle bir soru akla gelebilir:

"Rivayete göre Şâh-ı Nakşibend Hazretleri Hicaz'a giderken, Hac yolunda kendilerine halife olarak Muhammed Pârisâ Hazretleri'ni tayin etmişlerdi, ayrıca ölüm döşeğinde de aynı meseleye dair sorulan suale: "Hicaz yolunda söylemiştim!" buyurarak Muhammed Pârisâ Hazretleri'ni işaret etmelerine rağmen, Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin vefatından sonra nasıl oldu da, Alâuddîn Attar Hazretlerine biat edildi?"

Bu durumu, "Reşâhat" Mevlânâ'dan misal vererek şöyle izah ediyor:

"Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî Hazretleri, ahirete intikâlleri zamanında yerlerine kimin geçeceği sualine: "Hüsameddin Çelebi" diye cevap verdiler. Bu sual iki kere daha aynı şekilde tekrar sorulduğunda, yine aynı şekilde "Hüsameddin Çelebi" diye cevaplandırdılar. Üç kere alınan bu cevaptan sonra, yakınları Mevlânâ'ya sordular:

- Ya Sultan Veled hakkında ne buyurursunuz? Mevlânâ Hazretleri, tebessüm ederek cevap verdiler:

- O pehlivandır, vasiyete ihtiyacı yoktur!

Bu açıklamadan anlaşılıyor ki; yapılan bir tayinle, başka bir liyakati nefyetmek olmaz. Ayrıca Şah-ı Nakşibend Hazretleri ilâhî risâlete ermek üzere bulundukları demlerde, yakınları, Şah-ı Nakşibend Hazretleri'nin irşad makamını kime bırakacakları hususunda endişeli bir sükûte vardıklarında, Şah-ı Nakşibend Hazretleri bu sükûtun dilini çözmüşler ve:

» Böyle bir anda bana niçin sıkıntı veriyorsunuz? İrşâd makamına halife tayini benim elimde değildir. Hükmedici Allah'tır. Sizi böyle bir nimete şereflendirmek dileyince

gereğini bildirir, buyurmuşlardır.

İşte bu kelâm da şahittir ki; hilâfet ve niyâbet vasiyetle sınırlı değildir. Hilâfet davasının bu şartlara sığdırılması imkânsız olup, daha birçok incelikleri vardır. Ayrıca Şah-ı Nakşibend Hazretleri daha sağlığındayken müridlerini Alâuddîn Attar'a havale edip:

» Bizim yükümüzü hafifletti, buyurması da, bu konudaki açık delillerden biridir.

Hâce Ubeydullah Ahrar Hazretleri bu konuda şöyle buyurmuşlardır:

» Hoca Muhammed Pârisâ Hazretlerinde "sekir hali" yani kendinden geçme hali çok vâki iken, Alâuddin Attâr Hazretlerinde "sahuv hali" yani şuur ve kendilerine malikiyet hali galipti.

Ubeydullah Ahrar Hazretleri'nin bu sözü de bu konuya ışık tutmaktadır. Zira hakikat ehli de, şuur ve kendinde olma halini, manevî sarhoşluk ve kendini kaybetme hâlinden üstün tutmuşlardır. Nitekim Ashab-ı Kiram "Sahuv" ehliydi. Onlarda manevi sarhoşluk ve kendinden geçme hali pek görülmeyip, daima kendinde ve ayık haldeydiler.

Alâuddîn Attar Hazretleri, Şah-ı Nakşibend Hazretlerinden manevi emaneti aldıktan sonra gerek ilim ehlinden, gerekse halktan pek çok kimsenin irşâdına ve doğru yolu bulmalarına vesile oldu. Dirayetli irşadları ve bereketli sohbetleri sayesinde pek çok kimse onun elinden kemal buldu. Bunlardan en önemlileri, kendisinden sonra yerine bırakacağı Hâce Yakub Çerhi'l Hisâr ve Allâme Seyyid Şerif Cürcânî'dir. Bunlardan başka pek çok kimseler, Onun vasıtasıyla velâyet mertebelerine ulaştı ve başkalarını yetiştirecek irşâd makamlarına yükseldi. Kendi zamanında velilerin baş tâcı oldu. Yaşadığı asırda İslâmiyeti bütün güzelliği ile her tarafa gösterdi.

Büyük alim Seyyid Şerif Cürcânî Hazretlerinin şöyle dediği nakledilir:

» Ben Zeynüddin Ali Külal ile görüştükten sonra Râfizîlik'ten kurtuldum. Şeyh Alâuddîn Attar'la tanıştıktan sonra da Allah'ı tanıdım.

Alâuddîn Attâr Hazretleri, sohbetlerinde buyurdukları kalbe şifâ olan sözlerinden bazıları şöyledir.

"Müridin gönlünün ilahi feyizlere açılması için önce gönlünün mürşid sevgisi dışında her şeyden ve özellikle bu sevgiye engel olan şeylerden tertemiz olması gerekir. Mürşid sevgisi gönlünde yer eden müridin kalbine, ilahi feyizler sağanak sağanak inecektir.

Eğer bir müridin gönlüne feyiz gelmiyorsa kusur feyizde değil, feyizlere talib olan müriddedir. Çünkü feyiz ürkek bir ceylan gibidir. Yabancılar ve engeller onu kolay ürkütüp kaçırır.

"Bu yola taklid ederek girenin, birgün hakîkate kavuşacağına kefîl olurum. Hocam Şah-ı Nakşibend Hazretleri bana kendilerini taklid etmemi emrettiler. Onları taklid ettiğim ve halen etmekte olduğum her şeyde, onun eser ve netîcesini görüyorum. Ancak tâlibin kalbî yönelişi Hakk'ın Zâtı olmalı, gönül gözü O'nun vechinden ayrılmadan Hak'tan başka her muradı bırakmalı..."

"Fenâ makamı" hususunda şöyle buyurdu: "Fenâ; Yüce Allah'ın bir müride dünya mülkünü, ruhlar alemini unutturmasıdır. Bunun bir ilerisi vardır ki, o da fena duygusunun da unutulmasıdır."

FIKHİ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

SORU: Karı - koca birbirlerine çok küfrediyor. Ve erkek, hanımına; "seni boşarım" diyor. Boşanmış olurlar mı, bunların durumu nedir?

CEVAP: Bir adamın; "seni boşarım" demesiyle hanımı boş olmaz. Şayet "seni boşadım" derse, yani "boşamak" sözünü mâzî sigasıyla söylerse o zaman hanımını boşamış olur.

Küfür etmek meselesi ise bir beladır. Allah kurtarsın. Küfür etmek meselesinde şöyle bir husus var; şayet adam hanımının dinine, imanına, kitabına, Allah'ına, peygamberine küfür ederse dinden çıkar, mürted olur. Adam mürted olunca da nikâh fesholur. Yani nikahı iptal olur, geçersiz hale gelir. Tabi bu öyle bir talak veya iki talak gitmesi gibi değildir. Direk nikah gider. Bu durumda da eşiyle olan beraberliği zina olur ama imansız olan birine de zaten haram-helal gibi konular terettüp etmez.

Peki, bu adam yeniden iman edemez mi? Tabi ki eder. Hal böyle olunca bu adam hemen tövbe etmelidir ki, bunun tövbe etmesi ise derhal iman tazeleyip hemen kelime-i şehadet getirmesidir. Aslında buna iman tazelemek de denmez, çünkü evvelce olan imanı bayatlamadı ki, tamamen gitti. Onun için buna iman tazelemek denmez. Bu adam amentü esaslarına tekrar iman edecek, kelime-i şehadet getirecek... Nasıl bir gâvur kırk sene, elli sene küfür hayatı yaşamış iken sonra Müslüman oluyor ya, işte bu adam da böyle Müslüman olacak. Tabi iman edince, o zaman hanımıyla yeniden nikâh yaparlar. Fakat adam bunu kabul etmez, hem de diretirse; "ben hem bu şekilde söverim gâvur da olmam, nikâhım da gitmez." derse, o zaman onun psikolojik sorunu var demektir. Adam dinden çıkmıştır, tekrar iman da etmediği için o nikâh fesholmuştur. Bu takdirde kadın, o adamdan kurtulmaya bakmalıdır, çünkü bu durumda zina etmiş olurlar.

Şuna da açıklık getirelim; küfür edince dinden çıkma

meselesi, az önce de ifade ettiğimiz gibi Allah'a, kitaba, dine, imana, mukaddesata sövünce imandan çıkar, nikah gider. Yoksa anasına, avradına, ağzına, burnuna vb. uzuvlara yapılan sövmeler nikâha zarar vermez. Çünkü imana zarar vermediği için nikah devam eder. Ama yanlış anlaşılmasın imandan çıkmıyor diye bu sövmeler basit bir şey değildir. Haramdır, günahtır ve adamı büyük günahkar eder. Buhârî'de geçen bir hadisi şerifte Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): **"Müslümana sövmek fasıklıktır."** buyurmuştur. Fasıklık ne demektir? Yoldan çıkmak, hak yoldan sapmaktır. Fâsık da yoldan çıkmış günahkâr kimse demektir. Âyet-i kerime de: **"Hiç, iman eden kimseyle, fâsık bir olur mu? Onlar müsavi** (eşit) **olmazlar."** (Secde: 18) buyuruluyor. Bu âyeti kerimede fâsık, kâfir manasında kullanılıyor ama fâsıklık da katmerli günahtır, kâfirlikten bir derece aşağıdır. Yani fasıklık basit bir şey değildir, İslam'da fâsık kimselerin şahitliği kabul olmaz. Ahirete müteallik olarak da yine Secde süresinde **"Fâsık olanların varacağı yer ateştir."** (Secde: 20) buyrulmaktadır. Onun içindir ki sövmekten şiddetle sakınmak, bu kötü alışkanlığı bir an önce terk etmek lazımdır.

SORU: Eşim bir keresinde bana; "bu iş bitti yarın istediğin yere git" dedi. Devamlı olarak da "beğenmezsen babanın evine git" diyor. bizim nikâhımız ne durumdadır?

CEVAP: Bu soruya cevap vermeden önce meselenin anlaşılabilmesi için kısa bir açıklama yapalım.

Erkeğin hanımını boşaması için sarih bir söz olan "boş ol" sözünü söylediği zaman, bunu her ne niyetle söylerse söylesin, bir talak ile hanımı boş olmuş olur.

Birde kinâye sözler vardır ki, "Kinaye": Kadına, kocası tarafından söylendiği zaman onu boşamak için söylemesi mümkün olduğu gibi, boşamak niyetiyle değil de başka bir düşünce ile söylemesi mümkün olan sözlerdir.

Eğer erkek, kinaye sözlerden birini hanımına söylerse o takdirde adama, bu sözü hangi niyetle söylediği sorulur. Eğer "niyetim eşimi boşamaktı" derse hanımı boş olur. Yok eğer "niyetim boşamak değildi" derse boş olmaz.

Şimdi, sorulan bu soruda da; "istediğin yere git" veya "babanın evine git" gibi lafızlar boşamaktan kinaye olan muteber lafızlardandır. Ve burada, bu sözü söyleyen kimsenin niyeti muteberdir. Bu sözü söyleyen koca şayet; "ben kızgınlığım sebebiyle böyle konuştum, yoksa eşimi boşama niyetim yok" diyorsa, hanımı boş olmaz. Eğer ki boşama niyetiyle demişse, o zaman bir bağ kopar, bir talak gider.

Fakat adam bu sözü boşamak niyetiyle söylemişse de, sonradan işi düzeltmek için dışarıya karşı; "ben bunu söylerken niyetim boşamak değildi" diye yalan söylüyorsa (ki, bu durumda da nikahı gitmiş olur.) Bu durum Allah ile onun arasında olan bir şeydir ama büyük bir vebaldir Allah indinde gazaba çarpılır, Allah'ı kimse kandıramaz. Bu durumda kadının bir vebali yoktur. Çünkü kimsenin kalbini açıp niyetini tahlil yapamadığımıza göre, kadın zâhire bakarak, eşi; "niyetim boşamak değildi" dediği için evlilikleri devam eder.

Tabi bu tür sözler çok tehlikeli sözlerdir. Ağzını hiç alıştırmamak lazımdır. Bizlere bu tür boşanmakla, boşanma lafızlarıyla alakalı birçok sorular geliyor. Yahu bu millet boşama işine, talak işine ne kadar alışmış. "Üçten dokuza şart olsun, git babanın evine" türünden laflara dillerini ne kadar da alıştırmışlar. Bu iş oyuncak mıdır? Bunlar Allahın dininin hükümleridir. Herkes kendisini kontrol etmeyi bilsin, hatta boşanmayla alakalı türden söz söyleyecek olursa kendisini cezalandırsın. Böyle lafları konuştuğunda kendisine çok ağır cezalar versinler. Çünkü bunlar ciddi meselelerdir. Bu işin şakası yoktur. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde: "Üç şeyin şakası da ciddi, ciddisi de ciddidir. Birisi de talak/boşamaktır." buyurmuştur. Yani "ben bilmiyordum, şaka yaptım veya kızgınlığımdan dolayı dedim" gibi sözlerin hiç birisi mazeret sayılmıyor.

SORU: Kredi kartı kullanmanın ve kredi kartlarıyla gelen puanların sakıncası var mıdır?

CEVAP: Şimdi faizli bankalar var faizsiz bankalar var. Bunları ikiye ayıralım. Faizli bankadan kredi kartı kullanmayı tavsiye etmiyoruz. Ancak bir adam oradan kredi kartı alsa, diğer kartlar dünyanın bir yerinde geçmiyor, fakat o kart orada lazım oluyor gibi ihtiyaç hasıl oluyorsa veya iş adamıdır onunla iş görebiliyordur gibi durumlar olsa, buna da haram demiyoruz. Ne şartla? Günü gününe kullanımlarını ödeme yaparak günü geçirmeden, hiçbir şekilde faize sokmadan yapıyorsa, kendinde de bu zaruret işin yoğunluğundan dolayı mevcutsa, buna haram diyemiyoruz. Bu, borç alıyorsun da vaktinde ödüyorsun gibidir, zamanında ödüyorsan, fazlada ödemiyorsan borç alıyorsun gibi bir şeydir. Fakat faizli müessesenin işlem hacmini genişletiyorsun veya onun itibarını artırıyorsun, ona bir nevi destek oluyorsun gibi bir durum varsa kerahat söz konusudur.

Şayet ödemenin gününü geçirip de faize sokarsa, mesela üç bin liralık alışveriş yaptı ama öderken üç bin beş yüz lira ödediyse, bu haramdır.

Finans kurumlarındakiler sistem faizle işlemediği için ona müsaade ediliyor. Ödemesini vaktinde yapamayıp günü geçirenler için de, bizim duyduğumuz kadarıyla bu borç miktarı dolar - euro gibi bir para birimine endeksleniyor. Yani çektiği miktar o vakit 500 dolardı diyelim. Borcunu gününde ödeyemedi de 20 ay sonra ödedi. İşte o zaman çekilen miktar 500 dolara göre endeksliyorlar. Bu durum, kıymette bir zarar olursa, kıymeti tazmin kabilinden İmamı Yusuf Hazretlerinin fetvasına giriyor. Yani bu ne gibidir? Diyelim birinden otuz sene evvel on lira borç aldın. Borcunu bu kadar sene ödememişsin şimdi kalkıyorsun adama yine on lira veriyorsun sonra da; "benim borcum bu kadardı, borcumu ödedim." diyorsun. Tamam da sen otuz sene evvel on lirayla apartman alıyordun, şimdi ancak simit alabiliyorsun. Böyle bir borç ödeme olmaz. **"Ne zarar yap, ne zarar ver, ne de zarar göster."** hükmüne göre, İslam ona diyor ki; otuz sene evvel on lira, kaç gram altına tekabül ediyorduysa; diyelim bir kilo. O takdirde bu gün ödenecek miktar bir kilo altının karşılığıdır. Sen şimdi bir kilo altın yerine on lira gibi komik bir rakam vermekle borçtan nasıl sıyrılacaksın.

Finans kurumlarında da gecikme olduğu takdirde, bu

esaslara dayalı olarak zararı tazmin kabilinden, bir para birimine endekslendiği için kurtarıyor. Ama bankalardaki böyle değil. Ödemelerde gecikme olduğunda gecikme faizi adı altında, mesela yüz lira vereceksen; "borcunu şu kadar geciktirmişsin, şu kadar vereceksin." deniyor. Borç yüz liraysa, yüz bir lira ödeyecek olsa, o bir lira faiz olur. Burada ikisi de lira cinsi, aynı birimdendir. Finans kurumlarında ise böyle değil, başka bir kıymet birimine endeksleniyor. Dolayısıyla Finans kurumlarında kredi kartına müsaade ediliyor.

Puan meselesine gelince; puan hediye kabilindendir. Müessesenin verdiği hediye kabilinden olduğu için eğer finans kurumları gibiyse hiçbir sakınca düşünülmeksizin puanlar kullanılır. Eğer ki; faizli bankaların puanlarıysa o zaman da müesseseyi desteklemiş olmamak için puan orada bırakılmamalıdır. O puanlar mutlaka alınmalıdır. Alındıktan sonra da faiz parası olarak görüldüğü için kendi işinde kullanılmamalıdır. Fakirlere, muhtaçlara verilmelidir. Efendi babamız Ali Haydar Efendi (Kuddise sirruhu) takva insanlara pis şeyler yedirilmesin düşüncesiyle, "böyle bir parayı haramdan korkmayan fakirlere verin" diye tahsis ederek özel bir hüküm verirdi. Fakat fıkıhta, mutlak manada bu parayı fakire vermek helal olur. Onun için hakkını faiz müessesinde bırakmamalıdır.

SORU: Ebu Hureyre (Radıyallahü anh)'ın rivayet ettiği "Faiz yetmiş iki çeşittir en hafifi insanın anasıyla zina etmesi gibidir." hadisinin kaynağı nedir, bu hangi hadis kitabında mevcuttur?

CEVAP: Hadisi şeriflerde geçtiği üzere faiz, bir rivayette yetmiş iki, bir rivayette yetmiş iki küsür, bir başka rivayette ise yetmiş iki tür günahı içine alır, buyurulmaktadır. Yani azabı, günahı, cezası yetmiş iki türlü günaha muâdil, denk olan günahlardır. Bunların en azı annesiyle zina etmesi gibidir. Bu hadisi şerif bir nevi tehdit mahiyetindedir. Yoksa adam faiz yiyor diye annesiyle zina etmiş demek değildir. Bu, günahtan sakındırmak içindir. Mesela bir başka hadisi şerifte: **"Kumar oynayan, tavla oynayan, ellerini fal oklarına bulaştıran, domuz etine değmiş gibidir."** buyuruluyor. Mesela adam elini gerçekten domuz etine değdirse bu necaset gibidir elini yıkaması lazımdır. Ama hadisi şerifte geçtiği üzere adam tavlaya, fal oklarına değdi diye "hakikatten pislendi, yıkamadan abdest, namaz olmaz" diyemeyiz. Burada bir temsil ve tasvir vardır yani bu işin ne kadar ağır olduğunu, günahının şiddetini beyan etmektedir.

Diyelim ki, adam birine borçludur, borcunu ödeyemediği için de süre isteyemiyordur. Çünkü süre istediği zaman alacaklı taraf; "peki borcunu iki ay sonra öde ama borç miktarına on lira daha ilave ediyoruz, üç ay sonra ödersen yirmi lira daha ilave ediyoruz." diyor. Bu çok ağır bir şeydir, çünkü adam borcun altında zaten ezilip mahvolmuş, bir de üzerine fazladan bir faiz ilave edilmesi onu tamamen bitiriyor. İşte bundan dolayı hadisi şerifte geçen tehdit mahiyetindeki ifadeyle, bu günahın ağırlığı beyan ediliyor.

Bu sorulan hadisi şerif ezberimde zaten var ama hadis kitaplarında arattım. Taberânî'de bulundu. Yalnız Taberânî'nin hadis kitapları kaynak olarak üç tanedir. El-Mu'cemu's-Sağir vardır, üç cilttir. El-Mu'cemu'l-Evsat vardır, şu andaki baskısıyla on iki cilttir. Birde el-Mu'cemu'l-Kebir vardır yirmi beş cilttir. Bu yirmi beş cildin beş cildi de kayıptır yazma eser olarak, oda basılamamıştır.

Bu sorulan hadisi şerifin kaynağı hakkında cilt, sayfa olarak detaylı kaynak verememe ama Taberânî'nin el-Mu'cemu'l-Evsat kitabında bu hadisi şerif vardır.

Az önce de zikrettiğimiz ettiğimiz gibi hadisi şerifte geçen "anasıyla zina etmiş gibi" ifadesi gerçek manada kullanılmamış, çok ağır bir suç, bir ikaz bir tehdit mahiyetinde kullanılmıştır. Daha başka bu tür tehdit mahiyetinde olan hadisi şerifler mevcuttur. Mesela: **"Zina eden kişi zina ederken mümin olarak zina etmez. Hırsız, çalarken mümin olarak çalmaz. Sarhoş, şarabı içerken mümin olarak içmez."** buyurulmuştur. Ehli Sünnete göre hüküm böyle değildir. Yani bu günahı işleyen kimse (inkar etmedikçe) kafir olmaz. Dolayısıyla buradaki ifadeler tehdit, teşdid korkutma mahiyetindedir. Fikir bazında şiddet kullanma mecrasındadır. Yoksa iman bölünmez, iman ayrılıp gitmez, zina anında da Müslüman yine Müslümandır. Ama yaptığı günahı haram değil de, helal biliyorsa iman dairesinden çıkar, kâfir olur. O zaman zaten iman gider ve gelmez bir daha. Bu takdirde yeniden iman emesi lazımdır. İşlediğinin haram olduğunu biliyorsa, zina üstünde ölse de kâfir denmez, o kişinin cenaze namazı kılınır.

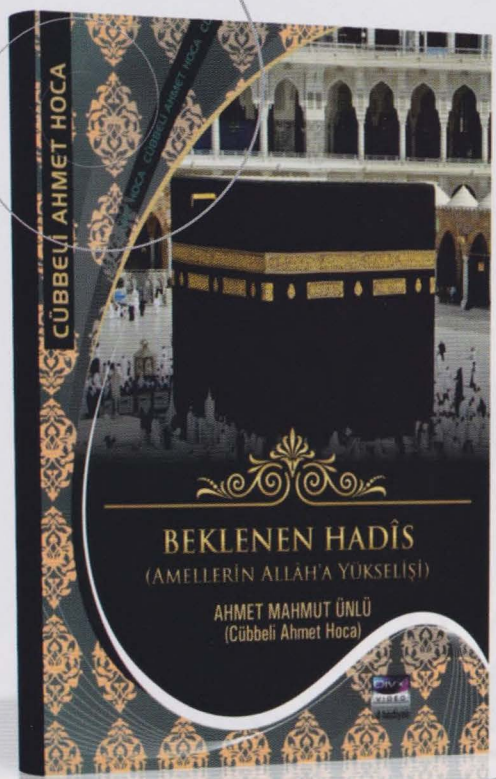
Halk arasında söylentiler vardır; "bu tür günahları işlerken kişinin imanı gidip gelir." diye. Bu tür sözlerin, deyimlerin, atasözlerinin veya "kocakarı lafı, hurâfe" denilen bir takım sözlerin çoğunun kitapta aslı vardır. Onun için böyle ceffelkalem "bunların hepsi hurâfedir." diyen hocalardan olmayalım, böyle diyen hocaları da dinlemeyelim. Çünkü bazılarının, kendi ilimlerinin sınırı dar olduğundan, bir şeyin kaynağını da bulamayınca "koca karı lafı" deyip geçerler.

Bu tür hadisler tehdit mahiyetinde anlatılmalı ve zikredilmelidir ama ehli sünnete göre de bunların bu anlamda kullanılmadığını, hadisi şerifin manasının tehdit hükmünde olduğunu izah etmelidir. Çünkü başka bir hadisi şerifte: **"Kişi hangi günahı işlese de kâfir olmaz."** buyuruluyor. Şimdi hadisler kendi arasında çelişmeyeceğine göre o zaman bunu iyi anlamak gerekir. Mesela; Allah-u Teala şirki bağışlamayacağına söz veriyor. Bir ayeti kerimede **"Muhakkak Allah; Kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz. Şirkin dışındakileri** (diğer günahları) **ise, dilediği kimseler için bağışlar."** (Nisa: 48)

Bir başka ayeti kerimede ise: **"De ki: "Ey haddi aşarak nefislerine karşı israf etmiş** (her türlü günahı yapmış) **olan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümid kesmeyin..."** (Zümer: 53) buyuruluyor. Yani şirkin dışındaki bütün günahların affedilebileceği hakkında ayeti kerime vardır ama iman çıkar, gelir şeklinde hiçbir ayeti kerime yoktur. Fakat bu tür ifadeleri hadisi şeriflerde görüyoruz, bunu da inkâr etmeyelim. Hadisi doğru anlayalım, tehdit mahiyetinde varid olduğunu bilelim ve bu tehditlere kulak verip bunlardan sakınalım.

Arifan

YENİ

BEKLENEN HADÎS

VİDEO SOHBET VE MP3

TEL: 0212 444 18 10

Bu Muhteşem Eseri Bir Telefonla Kapıda Ödeme Kolaylığıyla Sipariş Verebilirsiniz
Arifan Güvencesiyle: 0212 444 18 10

DUALAR VE ZİKİRLER

HER ÇARŞAMBANIN UĞURSUZLUĞUNDAN KORUNMAK İÇİN HER SALI OKUNACAK BİR DUA

Deylemî'nin **"Müsnedü'l-Firdevs"** isimli eserinde zikredilen bir rivayete göre; her kim salı günü üç kere:

«اَللّٰهُمَّ يَا كَافِيَ الْبَلَاءِ، اِكْفِنَا الْبَلَاءَ قَبْلَ نُزُولِهِ مِنَ السَّمَاءِ،
يَا اَللّٰهُ يَا اَللّٰهُ يَا اَللّٰهُ يَا اَللّٰهُ يَا اَللّٰهُ يَا اَللّٰهُ يَا اَللّٰهُ.»

"Ey Allâh! Ey belâlara karşı yeterli gelen!

Belâ gökten inmeden önce Sen bize kâfi gel.

Ey Allâh! Ey Allâh! Ey Allâh! Ey Allâh! Ey Allâh! Ey Allâh! Ey Allâh!" derse, bir dahaki salıya kadar tüm belâlardan korunur.

(Ebû Bekr el-Attâs, et-Tezkîrü'l-Mustafâ, sh:158)

ÇARŞAMBANIN UĞURSUZLUĞUNDAN KORUNMAK İÇİN HER ÇARŞAMBA GECESİ OKUNACAKLAR

Mâü'l-'Ayneyn Hazretleri'nin, ehli hayırdan ve ehli ilimden olan güvenilir zatlardan naklettiğine göre, her çarşamba gecesi yani salıyı çarşambaya bağlayan gece akşamla yatsı arasında:

Yüz kere: «بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ»

Yüz kere: «يَا خَالِقُ»

Yüz kere: «سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ»

Yüz kere: «لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ»

okumaya devam eden kişiyi **Allâh-u Te'âlâ** o sene inecek bütün belâlardan muhafaza eder. *(Mâu'l-'Ayneyn, Na'tü'l-bidâyât, sh:168)*

SAFER AYININ VAZÎFELERİ

SAFER AYININ HER GÜNÜ OKUNACAK BİR DUA

(5 Ocak çarşamba - 3 Şubat perşembe arası)

Rivâyet olunduğuna göre; her kim aşağıda zikredilecek duayı safer ayının her günü okursa **Allâh-u Te'âlâ** onu bir dahaki safer ayına kadar o sene olacak bütün belâ ve musîbetlerden korur. O sene ona asla hiçbir belâ isabet etmez. *(Muhammed ibnü Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:50-52; İbrâhîm el-Ensârî, Rava'z-zam'ân fî fedâili'l-eşhuri ve'l-eyyâm, sh:4; Muhammed Âbidîn, Tenbîhu'l-kulûbi'n-nâ'ime ale'l-evrâdi'd-dâime, sh:71-72; Mahmud Sâmî, el-Ed'iye ve'l-ezkâr, sh:123-127)*

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

«اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَنَبِيِّكَ وَرَسُولِكَ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلٰى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَعُوذُبِكَ مِنْ شَرِّ هٰذَا الشَّهْرِ وَمِنْ شَرِّ هٰذَا الْيَوْمِ وَمِنْ كُلِّ شِدَّةٍ وَبَلَاءٍ وَبَلِيَّةٍ الَّتِي قَدَّرْتَ فِيهِ يَا دَهْرُ يَا دَيْهُورُ يَا دَيْهَارُ يَا كَانُ يَا كَيْنُونُ يَا كَيْنَانُ يَا أَزَلُ يَا أَبَدُ يَا مُبْدِئُ يَا مُعِيدُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا ذَا الْعَرْشِ الْمَجِيدِ أَنْتَ تَفْعَلُ مَا تُرِيدُ، اَللّٰهُمَّ احْرُسْنِي بِعَيْنِكَ الَّتِي لَاتَنَامُ فِي نَفْسِي وَمَالِي وَأَهْلِي وَأَوْلَادِي وَدِينِي وَدُنْيَايَ الَّتِي ابْتَلَيْتَنِي بِصُحْبَتِهَا بِحُرْمَةِ الْأَبْرَارِ وَالْأَخْيَارِ بِرَحْمَتِكَ يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ يَا كَرِيمُ يَا سَتَّارُ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اَللّٰهُمَّ يَاشَدِيدَ الْقُوٰى يَاشَدِيدَ الْمِحَالِ يَا عَزِيزُ يَا كَرِيمُ يَا كَبِيرُ يَا مُتَعَالْ، ذَلَّلْتَ بِعِزَّتِكَ جَمِيعَ خَلْقِكَ، اِكْفِنِي وَاكْفِنِي عَنْ جَمِيعِ خَلْقِكَ يَا مُحْسِنُ يَا مُجَمِّلُ يَا مُتَفَضِّلُ يَا مُنْعِمُ يَا مُكْرِمُ يَا اَللّٰهُ لَا إِلٰهَ إِلَّا أَنْتَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اَللّٰهُمَّ يَا لَطِيفُ لَطَفْتَ بِخَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، أُلْطُفْ بِنَا فِي قَضَائِكَ وَعَافِنَا مِنْ بَلَائِكَ وَلَاحَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، حَسْبُنَا اللّٰهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ وَلَاحَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، اَللّٰهُمَّ بِسِرِّ الْحَسَنِ وَأَخِيهِ وَجَدِّهِ وَأَبِيهِ وَأُمِّهِ وَبَنِيهِ، اِكْفِنِي شَرَّ هٰذَا الْيَوْمِ وَمَا يَنْزِلُ فِيهِ يَا كَافِيَ الْمُهِمَّاتِ يَا دَافِعَ الْبَلِيَّاتِ، فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللّٰهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ، وَصَلَّى اللّٰهُ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ، اَللّٰهُمَّ بَارِكْ لَنَا فِي شَهْرِ الصَّفَرِ وَاخْتِمْ لَنَا بِالسَّعَادَةِ وَالظَّفَرِ.»

"Ey **Allâh**! Kulun, Nebîn ve **Rasûl**ün olan Ümmî **Peygamber Efendimiz Muhammed**'e ve Ehl-i Beyt'ine ve sahâbesine salât eyle, bereketler yağdır ve selam eyle.

Ey **Allâh**! Muhakkak ki ben bu ayın ve bu günün şerrinden ve senin bu ayda yarattığın her bir belâ ve musîbetten Sana sığınırım. Ey Ezelî! Ey Bâkî! Ey Kadîm! Ey Mevcûd! Ey Sâbit! Ey Hakk!

Ey (varlığının) başlangıcı olmayan! Ey sonu olmayan! Ey her şeyi yoktan yaratan! Ey her şeyi tekrar diriltecek olan! Ey celal ve ikram sahibi! Ey ulu Arş'ın sahibi! Sen dilediğini yaparsın!

Ey **Allâh**! Canımı, malımı, birliktelikleriyle beni imtihana tâbi tuttuğun çocuklarımı, dînimi ve dünyamı hiç uyumayan kudret gözünle muhafaza eyle. İyi ve hayırlı kullarının hürmetine bu duamı kabul eyle! Rahmetinle muamele eyle!

Ey yüce **Allâh**! Ey günahları bağışlayan! Ey (kullarına karşı) cömert (olan)! Ey günahları örten! Ey acıyanların en merhametlisi rahmetinle muamele eyle!

Ey kuvvetleri güçlü ve azâbı şiddetli olan **Allâh**! Ey Kendisi çok güçlü olan! Ey ululuk sahibi! Ey iyilik sahibi! Ey büyük **Allâh**! Ey yüce **Allâh**!

İzzetinle bütün yaratıklarını zelîl kıldın. Bana kâfî gel, mahlukātın(ın şer ve zararların)a karşı bana kâfî gel!

Ey güzellik veren! Ey yaptığını güzel yapan! Ey güzelleştiren! Ey fazl-u kerem sahibi! Ey in'am eden! Ey ikram eden! Ey Kendisinden başka hiçbir ilah bulunmayan! Ey acıyanların en merhametlisi!

Ey gökleri ve yeri yaratma lütfunda bulunan Latîf. Kazâ ve kaderinde bize lütufta bulun. Belandan bize âfiyet ver.

Günahlardan dönüş ve ibâdete kuvvet ancak Senin yardımınladır. Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle kabul buyur.

Allâh bize yeter. O ne güzel vekildir. O pek yüce ve çok büyük **Allâh**'ın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur.

Ey **Allâh**! **Hasen** ile kardeşinin, dedesi ile babasının, annesi ile oğullarının sırrı hakkı için; bugünün şerrine ve bugünde inecek olan belaların şerrine karşı bana kâfi gel! Ey mühim sıkıntılara kâfi gelen ve ey belâları kaldıran!

'Onlara karşı muhakkak Allâh sana kâfi gelecektir, O hakkıyla işiten ve hakkıyla bilendir!'

Allâh, **Efendimiz Muhammed**'e, Ehl-i Beyti'ne ve eshâbının tümüne salât eylesin.

Ey **Allâh**! Safer ayında bize bereket ver!

Mutluluk ve galibiyetle bitirmemizi nasip et!"

SAFER AYINDA KILINACAK NAMAZLAR

SAFER AYININ İLK GECE NAMAZI

(4 Ocak salıyı 5 Ocak çarşambaya bağlayan gece)

Safer ayının ilk gecesinde yatsıdan sonra vitirden önce dört rekât namaz kılınır.

Birinci rekâtta Fâtiha'dan sonra on bir kere Kâfirûn Sûresi, ikinci rekâtta on bir kere İhlâs Sûresi, üçüncü rekâtta on bir kere Felak Sûresi, dördüncü rekâtta on bir kere Nâs Sûresi okunur, selamdan sonra yetmiş kere:

«سُبْحَانَ اللهِ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ وَلَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ وَاللهُ أَكْبَرُ،
وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.»

"**Allâh**(-u Te'âlâ) noksan sıfatlardan münezzehtir.

Bütün hamdler **Allâh**(-u Te'âlâ)'ya mahsustur. **Allâh**(-u Te'âlâ)'dan başka hiçbir ilâh yoktur ve **Allâh**(-u Te'âlâ) en büyüktür.

Allâh'ın yardımı olmadan hiç bir günahtan dönüş, hiçbir ibâdete de kuvvet yoktur" tesbihi okunur, peşine de yetmiş kere:

﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾

"Ancak Sana ibadet (ve kulluk) **ederiz ve yalnız Senden yardım dileriz!"** âyet-i kerîmesi okunur.

(Muhammed ibnü Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:50-52; İbrâhîm el-Ensârî, Rava'z-zam'ân fî fedâili'l-eşhuri ve'l-eyyâm, sh:4; Muhammed Âbidîn, Tenbîhu'l-kulûbi'n-nâ'ime ale'l-evrâdi'd-dâime, sh:71-72; Mahmud Sâmî, el-Ed'iye ve'l-ezkâr, sh:123-127)

SAFER AYININ İLK ÇARŞAMBA GECESİ KILINACAK NAMAZ

(4 Ocak salıyı 5 Ocak çarşambaya bağlayan gece)

Safer ayının ilk çarşamba gecesi gece yarısından sonra yeryüzüne nâzil olacak (inecek) belâlardan biiznillâhi Te'âlâ muhafaza olmak isteyen sabah namazından (imsaktan) evvel dört rekat nafile namaz kılar, şöyle ki:

Her rekatta Fâtiha'dan sonra on yedi kere Kevser Sûresi, beş kere İhlâs-ı Şerîf, bir Felâk Sûresi, bir de Nas Sûresi okuyup selâm verir ve dua eder. *(Mahmud Sâmî, el-Ed'iye ve'l-ezkâr:123-127)*

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ OKUNACAKLAR

Safer Ayının Son Çarşamba Gecesi (1 Şubat salıyı 2 Şubat çarşambaya bağlayan gece) akşam namazından sonra bir senelik belâlardan korunmak için okunacak dualar: On iki kere:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

﴿اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۞ اَلرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ ۞ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ۞ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ۞ اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ۞ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ﴾

Yüz kere:

﴿بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ﴾

Yüz kere:

«بِسْمِ اللّٰهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ
وَلَا فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ.»

Yüz kere:

«لَاحَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.»

Yirmi yedi kere Kadr Sûresi:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ۞ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ۞ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ ۞ تَنَزَّلُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ ۞ سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ﴾

Sonunda şu salevât-ı şerîfe okunur:

«اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلٰى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ تَسْلِيمًا.»

"Ey **Allâh**! Nebiyyi ümmî olan kulun, peygamberin ve rasûlün **Muhammed**'e, âline (Ehl-i Beyt'ine) ve sahâbesine salât et ve çokça selâm et!"

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ

(1 Şubat salıyı 2 Şubat çarşambaya bağlayan gece)

BİR KABA YAZILIP SUYU İÇİLECEK SELAM ÂYETLERİ

Geride zikredilen bunca mâlumattan anlaşıldığı üzere; her ayın çarşambaları, özellikle de son çarşambası bir takım sıkıntılara mahal olabilir.

Ancak **İbrâhîm ibni Muhammed el- Ensârî el-Mâlikî** *(Rahimehullâh)* günlerin ve gecelerin faziletleri ile ilgili olan pek kıymetli eserinde; yine böylece **Şam** diyarının eski diyanet reislerinden olan **Şeyh Muhammed Ebu'l-Yüsr Âbidîn Hazretleri** bir takım evrad ve ezkarı cemettiği eserinde; **Abdulhâdi Harse *"el-Edviyetü'l-ilâhiyye"*** isimli eserinde, ayrıca **Ali Haydar Efendi** *(Kuddise Sirruhû)*nun en çok sevdiği kişi olan **Mahmud Sami Ramazanoğlu** *(Kuddise Sirruhû)*, zikirlerle ilgili yazdığı bir eserinde şu beyanda bulunmuşlardır:

"Âd kavminin kısır rüzgârla azaba uğratılması safer ayının son çarşambasının sabahı başlamış ve diğer çarşamba güneş batana kadar devam ederek sekiz gün sürmüştür.

O sene bu günler 'Kocakarı soğukları' diye anılan günlere denk gelmiştir.

O günlere 'Kocakarı soğukları' denmesi ise; Âd Kavmi'nden bir kocakarı o yedi gün zarfında yer altındaki bir odada saklanıp, sekizinci gün rüzgar onu saklandığı yerden çekip-çıkartarak helâk ettiği içindir." *(İsmâ'îl Hakkı Bursevî, Rûhu'l-beyan, 10/101)*

Bu yüzden **Allâme Şeyh Muhammed ibni Abdi'l-Hayy ed-Dâvûdî** *(Kuddise Sirruhû)*, kendi şeyhi **Şeyh İlyas** *(Rahimehullâh)*tan, o da Şâfi'î mezhebinde ictihad derecesine ulaşmış olan şeyhi, **İbrâhîm-i Kûrânî Hazretleri**'nden, o da **Şeyh Ferîdüddîn en-Nakşibendî** *(Kuddise Sirruhû)*dan naklen şöyle demiştir:

"Her sene Levh-i Mahfuz'dan semâ-i dünyâya (dünya semasına) üç yüz yirmi bin bela iner ki bunlar, saferin son çarşamba gecesinde ve gününde nâzil olurlar, bu yüzden o gün sene günleri içerisinde en zor gün olur.

İşte o gece yedi selam âyetini bir kaba yazıp suyunu içen kimseye **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o seneki belâlardan hiçbir şey isabet etmez.

Geçmiş büyükler o gece akşamla yatsı arası camide toplanıp bir kâtibe yedi peygambere selam ihtiva eden âyetleri yazdırarak kaplar içine koyar ve suyundan içerlerdi. Daha sonra da evlere hediye olarak gönderirlerdi.

Burada şunu ifade edelim ki; bu yazının safran ve gül suyundan elde edilen mürekkeple yazılması gerekir, zira günümüzün mürekkepleri sağlığa zararlıdır.

(İbrâhîm el-Ensârî, Rave'z-zam'ân fî fedâili'l-eşhuri ve'l-eyyâm, sh:4, Muhammed Âbidîn, Tenbîhü'l-kulûbi'n-nâ'ime ale'l-evrâdi'd-dâime, sh:71-72, Mahmud Sâmi, el-Ed'iye ve'l-ezkâr, sh:123-127; Muhammed ibni Hatîruddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:52, Abdulhâdi Harse, el-Edviyetü'l-ilâhiyye, sh:48)

O âyet-i kerîmeler de şunlardır:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

﴿سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبٍّ رَحِيمٍ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا﴾، ﴿وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَى نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ ۞ إِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَى إِبْرَاهِيمَ ۞ كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَى مُوسَى وَهَارُونَ ۞ إِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَى إِلْيَاسِينَ ۞ إِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ﴾، ﴿سَلَامٌ هِيَ حَتّٰى مَطْلَعِ الْفَجْرِ﴾

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GÜNÜ NAMAZI

Şeyh-i Kâmil **Ferîdüddîn Şekergenç** Hazretleri'nin, **Hâce Mu'înüddîn** *(Kuddise Sirruhû)*nun evrâdından nakline göre; her sene üç yüz yirmi bin belâ gökten yere nâzil olur, bunların hepsi de safer ayının son çarşambasında vâki olur. Bu yüzden o gün senenin günlerinin en çetin geçen günü olur.

1) O gün her kim dört rekât namaz kılar da her bir rekâtında Fâtiha'dan sonra on yedi kere Kevser Sûresi, beş kere İhlâs Sûresi ve birer kere Felak-Nâs Sûrelerini okur, namaz bittikten sonra da yedi kere istiğfar edip, ellerini kaldırarak aşağıda zikredilen duâyı okursa **Allâh-u Te'âlâ** keremiyle onu o gün yağan bütün belâlardan muhafaza eder ve o günden itibaren bir dahaki senenin tamamına kadar çevresinde hiçbir belâ dolaşmaz. *(Muhammed ibnü Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:50-52; İbrâhîm el-Ensârî, Rave'z-zamân fî fedâili'l-eşhuri ve'l-eyyâm, sh:4; Muhammed Âbidîn, Tenbîhu'l-kulûbi'n-nâime ale'l-evrâdi'd-dâime, sh:71-72; Mahmud Sâmî, el-Ed'iye ve'l-ezkâr, sh:123-127)*

SON ÇARŞAMBA GÜNÜ NAMAZINDAN SONRA OKUNACAK ÂYET-İ KERÎMELER VE DUALAR

أَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمُ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ

وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا﴾، ﴿وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا﴾، ﴿وَالسَّلَامُ عَلَى مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَى﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبٍّ رَحِيمٍ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَى نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَى إِبْرَاهِيمَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَى مُوسَى وَهَارُونَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَى إِلْيَاسِينَ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ﴾،

Peşine de gerideki 55. sayfada zikredilen dua yapılır.

BU DUANIN AKABİNDE ON BİR DEFA OKUNACAK SALÂT-I MÜNCİYE

«اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَاةً تُنْجِينَا بِهَا مِنْ جَمِيعِ الْأَهْوَالِ وَالْآفَاتِ، وَتَقْضِي لَنَا بِهَا جَمِيعَ الْحَاجَاتِ، وَتُطَهِّرُنَا بِهَا مِنْ جَمِيعِ السَّيِّئَاتِ، وَتَرْفَعُنَا بِهَا أَعْلَى الدَّرَجَاتِ، وَتُبَلِّغُنَا بِهَا أَقْصَى الْغَايَاتِ، مِنْ جَمِيعِ الْخَيْرَاتِ فِي الْحَيَاةِ وَبَعْدَ الْمَمَاتِ، إِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

"Ey **Allâh**! Efendimiz **Muhammed**'e ve Ehl-i Beyt'ine öyle bir salât et ki; onun sebebiyle bizi bütün korkulardan ve âfetlerden kurtarasın, onun sebebiyle bütün ihtiyaçlarımızı göresin, onun sâyesinde bizi bütün günahlardan temizleyesin, onun vesîlesiyle bizi derecelerin en yücesine yükseltesin, yine onun sâyesinde bizi hayatta ve ölümden sonra bütün hayırların nihâyetine ulaştırasın. Muhakkak Sen her şeye kādirsin."

2) Yine böylece safer ayının son çarşambasının gecesi veya gündüzü iki rekat namaz kılıp birinci ve ikinci rekatta Fâtiha'dan sonra on bir kere İhlâs-ı Şerîf okunur, namazdan sonra yedi defa istiğfar edilip el kaldırılarak on bir defa salât-ı münciye okunur, sonlarında ise:

«إِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

"Muhakkak ki Sen her şeye kādirsin" zikri eklenir. Bundan sonra, **"Beni ve efrâd-ı ailemi ve bilcümle müminleri yer ve gök âfatlarından ve cemî belâlardan muhafaza buyur ya Rabbi!"** diye dua edilir. *(Mahmud Sâmî, el-Ed'iye ve'l-ezkâr:123-127)*

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBASINDA TEKRARLANMASINDA HAYIR OLAN BİR DUA

(2 Şubat çarşamba günü)

«يَا دَافِعَ الْبَلَايَا اِدْفَعْ عَنَّا الْبَلَايَا فَاللهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ، إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

"Ey belâları defeden! Bizden belâları defet. **Allâh** koruyucu olarak (herkesten) daha hayırlıdır. Zaten acıyanların en merhametlisi ancak O'dur! Ey **Allâh**! Şüphesiz Sen her şeye kādirsin."

Bu dua 11, 100, 311 gibi mübarek sayılarda tekrarlanabilir.

YAZILMASI BEKLENEN BİR NAMAZ

HASTAYA ŞİFA NAMAZI

Her kim iki rekat namaz kılıp her bir rekatında Fâtiha'dan sonra üç kere İhlâs Sûresi okur da namazı bitirince kıldığı yerde oturup kimseyle hiçbir şey konuşmadan bin kere:

«يَا بَدِيعَ الْعَجَائِبِ، بِالْخَيْرِ ارْحَمْنِي إِلَى يَوْمِ الدِّينِ.»

"Ey acâyip işleri eşsiz olan **Allâh**! Cezâ gününe kadar bana hayırla rahmet et" tesbihiyle zikirde bulunursa **Allâh-u Subhânehü ve Te'âlâ** ona yepyeni bir hayat bahşeder. *(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:53-54)*

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

ON İKİNCİ İSM-İ ŞERÎF «اَلْبَارِئُ» İSM-İ CELÎLİ

Mâu'l-Ayneyn, **İmâm-ı Şebrâvî** ve **Yûsuf-u Nebhânî** *(Rahimehumüllâh)*ın beyanları vechile; «اَلْبَارِئُ» ism-i şerîfi "Hiçbir örneğe bakmadan mahlûkātı yaratan Zat" demektir.

Ancak bu lafz-ı şerîf diğer malûkattansa, daha fazla canlılarla ilgili olarak kullanılır. Cansızlar hakkında pek az yerde kullanılır.

Bu yüzden "Göklerin, yerlerin Hâlık'ı ve canlıların Bâri'i" ifadesi hadîs-i şerîflerde yer almaktadır.

Bu ism-i şerîfin "Hâlık" isminden farkı bazı âlimler tarafından şöyle açıklanmıştır: "Bazıları bu ism-i şerîfin Hâlık ismiyle müterâdif (eş anlamlı) olduğunu ve her ikisinin yaratma manasına râcî olduğunu düşünür, halbuki böyle değildir.

Zira yokluktan varlık âlemine çıkan her şey, evvela takdîre (varlık âlemine çıkarılmadan önce, yaratıldığı zaman ne şekilde olacağının tasarlanmasına), sonra ikinci olarak o ayarlamaya göre îcâda (var edilmeye) muhtaçtır.

Demek ki **Allâh-u Te'âlâ** yaratmadan önce her şeyi ayarlamış olması hasebiyle Hâlık, daha sonra o takdîre göre yaratması hasebiyle de Bâri'dir.

Nitekim yapacağı bir kürsinin tahtalarını ayarlayan kişi onları takdir etmiş, o tahtaları kullanılacak hale getirdiğinde ise onları tesviye etmiş sayılır ki, Bârî vasfı bundan ibârettir.

(Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:20-21; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtıkı'l-fetk, sh:322; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:502-503)

«اَلْبَارِئُ» İSM-İ CELÎLİNİN HAVÂSSI

1) Her kim bu ism-i şerîfi nidâ "Yâ"sı ile, «يَا بَارِئُ» şeklinde altı gün boyunca her gün yüz defa okursa, kabrinde azâba uğratılmaz.

2) Her kim bu ism-i şerîfi nidâ "Yâ"sı ile, «يَا بَارِئُ» şeklinde yedi gece (veya gündüz) boyunca yüz defa okursa, kabrinde enîs ve yoldaşsız bırakılmaz.

3) Her kim bu ism-i şerîfi nidâ "Yâ"sı ile, «يَا بَارِئُ» şeklinde yedi gece boyunca yüz defa okursa, **Allâh-u Te'âlâ** hastalıklarını şifâsını onun elinde yaratır.

4) Her kim bu ism-i şerîfi nidâ "Yâ"sı ile, «يَا بَارِئُ» şeklinde ardarda yedi gün boyunca yüz defa okursa, âfetlerden, hatta kabirde toprağın kendisine galebe çalmasından dahi selâmet bulur.

5) Sühreverdî *(Rahimehullâh)*ın beyânı vechile; bu ism-i şerîfin zikriyle zenginlik, izzet ve âfetlerden selâmet kapıları açılır.

6) Bu ism-i şerîf zifttten (katrandan) bir levhâya yazılıp, aklını yitirmiş birinin üzerine takılırsa ona fayda verir.

Tedavisi zor olan hastalıklara dûçar olmuş kişilere de böylece faydalı olur.

7) Bu ism-i şerîf bir gümüş parçası üzerine nakşedilip başı ağrıyan bir adam onu başında taşırsa **Cenâb-ı Hakk** ona ifâkat (iyileşme) ihsan buyurur.

8) «يَا بَارِئُ» ism-i celîlini tam bir tahâret ve îtikad üzere kırk beş bin üç yüz altmış kere okuyarak işlerini **Cenâb-ı Bârî**'ye tefvîz eden (ısmarlayan) kimse, eğer hapiste tutuklu ise halâs olur, bir gam ve kederi var ise **Cenâb-ı Hakk** ondan kurtarır.

9) Her kim aşağıda yazılı olan duaya devam ederse tehlikeli hastalıklara dûçar olmaz. Mensıb ve makamından ayrılmış olan kimse bu dua-i celîle devam ederse elinden kaçırdığı makamı yeniden istihsal eder (kazanır).

«بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ، يَا بَارِئَ الْأَسْقَامِ وَالْعِلَلِ أَنْتَ الْمُعِينُ لِمَقَادِيرِ حَقَائِقِ الْأَشْيَاءِ بِقُدْرَتِكَ، وَأَنْتَ الْجَامِعُ بَيْنَ صُوَرِ الْأَشْيَاءِ وَأَسْرَارِهَا فِي بَرِّكَ وَبَحْرِكَ، أَسْئَلُكَ بِدَقَائِقِ لُطْفِكَ الْخَفِيِّ وَرَقَائِقِ عِلْمِكَ الْوَفِيِّ أَنْ تُنَوِّرَ قَلْبِي بِنُورٍ مِنْكَ فِي مَقَامِ الْانْجِلَاءِ وَأَنْ تَرْزُقَنِي الْإِطِّلَاعَ عَلَى مَكْنُونِ ضَمَائِرِ سِرِّكَ الْمَوْدُوعِ فِي قُلُوبِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْأَوْلِيَاءِ إِنَّكَ أَنْتَ اللهُ الرَّؤُوفُ الرَّحْمٰنُ الْمُتَفَضِّلُ بِالْجُودِ وَالْإِحْسَانِ يَا بَارِئُ.»

"Rahman ve Rahîm olan **Allâh**'ın adıyla başlarım. Ey hastalıkları ve illetleri iyileştiren! Sensin ancak varlıkların hakîkatlerini ve miktarlarını kudretiyle tâyin eden, yine Sensin ancak karadaki ve denizdeki tüm mevcûdâtın görünen, görünmeyen yönlerinin arasını cemeden!

Gizli lütfunun incelikleri ve tastamam ilminin derinlikleri hürmetine Senden dilerim ki; hakîkatlerin açılma makāmında Senden gelecek bir nurla kalbimi nurlandırasın ve beni enbiyâ ve evliyânın kalplerine tevdî edilen gizli ve derin sırlara vâkıf kılasın.

Gerçekten de cömertlik ve ihsân ile lütufta bulunan, o Raûf ve Rahman olan **Allâh** ancak Sensin. Ey Bârî!"

(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:24; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:322; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:20-21; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:502-503; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, sh:1/66, 3/181-182)

ERBA'ÎN-İ İDRÎSİYYE

ONUNCU İSM-İ ŞERÎF

«يَا بَارُّ فَلَا شَيْءَ كُفْؤُهُ يُدَانِيهِ وَلَا إِمْكَانَ لِوَصْفِهِ، يَا بَارُّ.»

"Ey lütuf sahibi! Hiçbir şey Kendisine denk değildir ki, O'na yakın olabilsin. O'nu vasfetmek mümkün de değildir. Ey ihsan sahibi!"

BU İSM-İ ŞERÎFİN BÂZI HAVÂSSI

1) Her kimin kendisine itaat etmeyen bir çocuğu veya kendisine muhâlefet eden bir hanımı varsa bu ism-i şerîfi bir zeytin yaprağı üzerine dut suyuyla yazsın ve kuruduktan sonra bu yaprağı çocuğunun veya hanımının yiyeceği ve içeceği üzerine ufalasın.

Bunu yaparken de kim için yapıyorsa; çocuğu içinse çocuğunun ve çocuğunun annesinin ismini, hanımı içinse hanımının ve hanımının annesinin ismini zikrederek yapsın. Eğer böyle yaparsa biiznillâhi Te'âlâ kendisine itaat ederler. İşte bu terkip meşâyih-ı kibâr hazarâtının zikrettikleridir.

Aynı mesele için diğer bazı meşâyihın zikrettiği terkip ise şöyledir; her kim bu ism-i şerifi beyaz bir kağıt üzerine misk, zâferan (safran) ve gül suyuyla yazar ve bu kağıdı havaya (bina dışındaki bir boşluğa) asarsa çocuğu da, eşi de kendisine itaat ederler. İki terkip de sahih olup, bunları uygulayan herkes için kendi nasîbi vardır.

2) Her kim siyah kurşun üzerine bu ism-i şerîfi yazıp bunu balıkçının oltasına takarsa, **Allâh-u Te'âlâ** bu ism-i şerîfin bereketiyle balıkları ona toplar.

3) Allâh-u Te'âlâ bu ism-i şerîfi **Şu'ayb** *(Aleyhisselâm)*a indirmiştir. Bu ism-i şerîfin bereketiyle kendisine çok mal ve sâlih evlatlar vermiştir. Bu ism-i şerîf velîlerin, sâlih zatların ve âbidlerin zikridir.

Ayrıca ismi Abdülberr olanlara bu ism-i şerîfi zikretmek çok hayırlar getirir.

4) Her kimin işleri ters gider, insanlar ona düşmanlık eder ve kimse onu sevmeyip desteklemezse bu ism-i şerîfi çokça zikretsin. Eğer böyle yaparsa **Allâh-u Te'âlâ** ondan razı olur ve düşmanlarını ondan razı eder.

5) Bu ism-i şerîf sırf kemâlî isimlerden olduğu için bu ism-i şerîfi zikreden kişi küçük-büyük bütün insanlar nezdinde kâmil sayılır. Bu ism-i şerîf çok muhterem ve şerefli yüce zatların zikridir.

6) Hangi bir sanat ve meslek sahibi bu ism-i şerîfi zikrederse muhakkak ki mesleğinin sahipleri ondan razı olurlar ve bu ism-i şerîfi çok zikreden kişi mesleğinde zirveye ulaşıp, hepsinin reisi olur.

7) Her kimin hurma bahçesi veya üzüm bağı gibi ekinleri olur da bu ism-i şerîfi demirden bir iğne ile kurşun bir levha üzerine yazıp o bahçenin ortasına koyarsa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o bahçeye hiçbir belâ ve musîbet uğramaz. Yılanlar, fareler ve âfetler biiznillâhi Te'âlâ o mevzîden kaçarlar.

8) Her kim bu ism-i şerîfi Arabistan kirazı ağacının bir parçası üzerine nakşedip, onu bineğinin önüne koyarsa o kişi hangi sefere çıksa biiznillâhi Te'âlâ selâmetle döner.

9) Her hangi bir kadının kocası, kendisine değer vermiyor ve onunla kötü geçiniyorsa, kadın da onun sevgisini celb etmek istiyorsa; gökteki ayın (yengeç, balık gibi) mâî (suyla alakalı) bir burca konduğu zamanı kollasın ve bu ismi bir levha üzerine nakşedip üzerinde taşısın. Bu durumda biiznillâhi Te'âlâ kocası onu sevecek ve onunla iyi geçinecektir.

10) Bu ism-i şerîf isteklerin hâsıl olması için on iki bin kere okunur.

11) Her kim mahlûkāt içerisinde kendisine düşman olanların, hasetçilerin ve kötülük yapmak isteyenlerin kendi aleyhine konuşamamasını isterse çarşamba gününün (imsaktan sonraki) ilk saatinde üç miskal (yaklaşık on beş gram) ağırlığında siyah kurşun bir levha üzerine veya acı ılgın ağacından bir parça üzerine bu ism-i şerîfi ve düşmanlarının isimlerini nakşeder, levhanın diğer tarafına da bir balık sûreti çizer ve bu ism-i şerîfi bu levha üzerine bin bir kere okur.

Sonra bu levhayı taze bir balığın karnına koyar ve bu balığı çiseyle ıslanmış bir yere yâhut insanların uğradığı kabirler arasına gömer.

Gömerken de onların isimlerini sayarak: "Felan oğlu felanın dilini bağladım" der. İşte böylece **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle kendisine kötülük yapmak isteyen düşmanlarının dilleri ondan bağlanır ve hepsi kendisine boyun eğer. İşte bu acâyip sırlardandır.

12) Her kim kırk gün (et, süt ve mâmülleri gibi) hayvânî gıdaları yemekten sakınır da, her farzın akabinde bu ism-i şerîfi yüz kırk üç kere okursa, bu ism-i şerîfin huddâmı (hizmetçi melekleri) kendisine görünüp, onun hizmetine girerler ve maksadlarının hâsıl olması için ona yardım ederler. Ama hayvânî gıdadan sakınmazsa kendisine zarar isabet eder.

13) Her kim bu ism-i şerîfi her gün bin kırk ya da kırk bir bin kere olmak üzere kırk gün boyunca okursa ruhlar âlemi kendisine açılır ve **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle ne isteği varsa hâsıl olur. Lâkin bu sırada et yememek lâzımdır, değilse -ne'ûzübillâh- büyük bir helâke düşülür.

14) Her kim bütün mahlûkātın ve Âdemoğullarının kendisine ibâdet, sadâkat ve takvâ üzere itaatkâr olmalarını, yani insanların samedânî nurlarla münevver kimseler olup, mukaddes âleme özgü feyizlere nâil olmaları husûsunda onlara etkili olmak istiyorsa her gün dört bin beş yüz kere olmak üzere yetmiş bir gün boyunca bu ism-i şerîfi şartlarına riâyet ederek okusun.

Böyle yapan kişiye bütün âlemler yönelir, onun elinde gerçek İslam'a kavuşurlar ve onu salâh ile anarlar. Bu vazîfeyle meşgul olan kişi râsih âlimlerden olur ve sırât-ı müstakîm üzere sâbit olur. Bu virdin sahibi bu tesirin sırrını bilse de tesirlenen halk bu sırrı bilmezler.

Bu ism-i şerîfin bereketiyle halka safâ (kalp temizliği), vefâ (Allâh'a ve kullara karşı verdiği sözleri tutma), tahâret (maddî mânevî temizlik) ve âdâb (ile edeplenme hali) hâsıl olur ve **Allâh-u Te'âlâ**'nın lütfu keremiyle kalplerinden şirk şüphesi zâil olur.

Bu virdi yapacak olan kişi şerîat âdâbıyla müeddep biri olup, farz namazların, sünnet ve nâfilelerin, oruç, zekat ve hac vazîfelerinin hukûkuna riayet ederse, ayrıca dış ve iç âlemini fuzûlî işlerden korursa, nefsine arzularını ve isteklerini vermezse, bu vazîfeyle meşgul olurken hayvânî gıda yememek ve günahlardan, özellikle riyâ ve dünyevî maksatlardan sakınmak gibi şartlara riâyet ederse işte bu kişi gerçekten bu ism-i şerîf ile dua etmeye müstahak olur.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâi'l-erba'în, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:112; Ayasofya, no:3358, verak:144; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:4; Beyazıd Devlet, no:1256, verak:24; Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:219-220; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdiyye, sh:16-17)

MÜCERREBAT'TAN

MEŞÂYİH-I KİRÂM TARAFINDAN TECRÜBE EDİLMİŞ BAZI HAVÂSS-I 'İZÂM

BESMELE-İ ŞERÎF HAKKINDA BİRKAÇ HAVAS

1) Çocukları yaşamayan kimse besmele-i şerîfi altmış bir kere yazıp üzerinde taşırsa çocukları yaşar inşâallâh. Bu böylece tecrübe edilmiş ve doğru bulunmuştur. **Allâh-u Te'âlâ** her şeye kādirdir.

2) Her kim besmele-i şerîfi bir kâğıda yüz bir kere yazıp bir bahçeye gömerse, bu bahçe bereketlenir ve bütün âfetlerden korunur.

3) Her kim besmele-i şerîfi kurşun bir levha üzerine yazar da balık oltasının kancasına takarsa, balıklar toplanıp o oltaya gelirler.

4) Her kim bir kâğıda beş yüz kere «اَلرَّحْمٰنُ الرَّحِيمُ» yazıp, ardından bu kâğıda yüz elli defa besmele-i şerîfi okuyup, bu kâğıdı üzerinde taşıdığı halde bir sultanın veya zâlimin yanına girerse onun şerrinden korunur ve istenmeyen hiçbir şey ona ulaşamaz.

5) Her kim bir kâğıda yüz doksan kere «اَلرَّحِيمُ» yazıp, o kâğıdı üzerinde taşıyarak harbe girerse hiçbir silah ona işlemez ve hiçbir zarara uğramaz.

6) Her kim bir kâğıda yirmi bir kere besmele-i şerîfi yazıp, ağrısı olan kimse üzerine asarsa ağrısı zâil olur.

7) Naklolunduğuna göre **Abdullâh ibni Ömer** *(Radıyallâhu Anhümâ)* şöyle anlatmıştır: "Her kimin bir isteği varsa çarşamba, perşembe ve cuma günü oruç tutsun.

Cuma günü olduğu zaman yıkanıp camiye gitsin ve (namazdan önce) sadaka olarak bir şey versin. Cuma namazını kıldıktan sonra da şu duayı okusun:

«اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْئَلُكَ بِاسْمِكَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ، اَللّٰهُ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ، اَلَّذِي عَنَتْ لَهُ الْوُجُوهُ، وَخَشَعَتْ لَهُ الْأَصْوَاتُ، وَوَجِلَتِ الْقُلُوبُ مِنْ خَشْيَتِهِ، أَسْئَلُكَ أَنْ تُصَلِّيَ وَتُسَلِّمَ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَأَنْ تَقْضِيَ حَاجَتِي.»

Bundan sonra da isteğini **Allâh-u Te'âlâ**'ya arzetsin. Bu duayı ahmaklarınıza (duasını nerede kullanacağını bilmeyenlere) öğretmeyin, sonra birbirine beddua ederler de anında kabul olur." *(Şeyh Ahmed ed-Dîrebî, el-Mücerrabât, sh:6-7)*